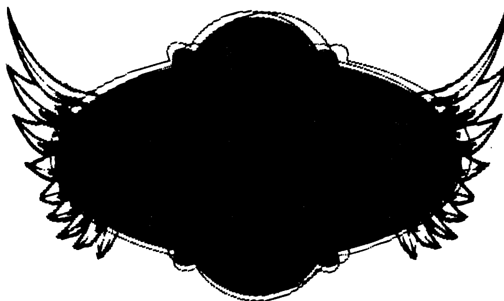
Prolog

Şaptesprezece ani, moartă, în fruntea îngerilor întunecaţi din Ceruri — care ard de nerăbdare să omoare pe cineva. Mda, asta-s eu, Madison, noua cronometroare a întunericului care habar n-are de nimic. Nu aşa mi-am imaginat că se vor desfăşura „studiile mele superioare" în noaptea în care am plecat de la balul de absolvire şi am murit pe fundul unei râpe. Am supravieţuit furând amuleta celui care mă ucisese.

Acum e de datoria mea să trimit un spintecător al întunericului ca să pună capăt unei existenţe pământeşti. Scopul e salvarea sufletului chiar şi cu preţul pierderii vieţii. Soarta, ar zice serafimii. Dar eu nu cred în soartă; cred în liber-arbitru, ceea ce înseamnă că mă aflu chiar în fruntea celor împotriva cărora luptam până de curând.

Serafimii sunt nedumeriţi de schimbările pe care încerc să le impun unui sistem în care nu cred, dar sunt dispuşi să-mi dea o şansă. Cel puţin, teoretic. Realitatea e ceva mai... complicată.

Maşina era înfierbântată de soare şi mi-am retras degetele de pe caroserie, strecurându-mă pe lângă ea. Nerăbdarea îmi învăluia trupul ca o a doua aură. Aplecată de spate şi mergând tiptil, mă ţineam după Josh — care, în prima lui zi de şcoală, purta o cămaşă băgată în blugi —, croindu-ne drum prin parcare, către camionul lui. Da, era prima zi de şcoală, şi da, chiuleam, dar oricum în prima zi nu *se făcea* nimic. În plus, mi-am zis că serafimii mă vor ierta; urma să încerc să salvez unul dintre sufletele lor însemnate.

Josh s-a oprit şi s-a întors cu faţa la mine, stând pe vine în spatele unui Mustang roşu, apoi şi-a dat la o parte părul blond care-i intra în ochi şi a zâmbit. Evident, nu era prima dată când chiulea. Şi eu o mai făcusem, dar niciodată în gaşcă. I-am zâmbit la rândul meu, dar, când Josh a privit peste umărul meu, zâmbetul i-a pierit.

— O să fim prinşi din pricina ei, a bombănit.

Adidaşii mei galbeni — cu şireturi imprimate cu cranii şi oase încrucişate — au scrâşnit pe asfalt când m-am răsucit şi eu să văd la ce se uita. Barnabas se ascundea printre maşini; ochii îi erau serioşi, iar chipul, aspru. Nakita se plimba însă agale, legănându-şi braţele, perfecţiunea întruchipată. Purta una dintre perechile mele de blugi de marcă şi un maiou scurt de-al meu şi arăta mai bine decât aş fi reuşit eu vreodată, cu părul ei brunet şi strălucitor şi unghiile negre sclipind în lumina minunată a soarelui. Nu şi le dăduse cu ojă; aşa erau ele. În mod normal, aş fi urât-o pe Nakita pentru că arăta aşa, dar spintecătoarea întunericului n-avea habar cât era de frumoasă.

Stând pe vine lângă mine, Barnabas s-a încruntat; mirosea a pene şi a floarea-soarelui. Îngerul care se dădea elev în clasa a douăsprezecea, îmbrăcat cu blugi negri, decoloraţi, şi un tricou şi mai decolorat imprimat cu o trupă oarecare, decăzuse de două ori: o dată fusese izgonit din rai cu cine ştie câte mii de ani în urmă, iar acum din cauză că schimbase tabăra în mijlocul războiului din Ceruri.

— Nakita n-are nici cea mai vagă idee cum să facă asta, a bodogănit spintecătorul, dându-şi la o parte de pe faţă buclele castanii şi mijindu-şi ochii.

Cei doi se aflaseră în tabere opuse ale războiului din rai şi nu le trebuia mult ca să se calce reciproc pe nervi.

Am tresărit şi i-am făcut semn Nakitei să se lase pe vine, dar ea a continuat să meargă normal. Nakita era gardianul meu oficial, învestit de către serafimi.

Teoretic, fiind cronometrorul întunericului, îi eram şefă. Deşi eu eram cea deşteaptă când venea vorba de cele

lumești, ea îmi cunoștea munca și ce-ar fi trebuit să fac. Problema era că n-aveam de gând să procedez conform indicațiilor cerești. Aveam alte idei în minte.

— Lasă-te în jos, neroado! a șuierat Barnabas, iar fata micuță, frumoasă și mortală s-a uitat nedumerită în spatele ei.

Pe umăr ținea geanta modernă pe care i-o dădusem de dimineață, ca să-i completeze ținuta. Se potrivea cu sandalele roșii și era goală-goluță, dar insista s-o poarte după ea pentru că i se părea c-o ajută să se integreze în peisaj.

— De ce? s-a mirat ea, apropiindu-se. Dacă-ncearcă cineva să ne oprească, îl spintec pur și simplu.

„Îl spintecă?", mi-am zis, străbătută de un fior. Nu se afla pe Pământ de prea multă vreme. Barnabas se acomodase mai bine, căci fusese izgonit din rai înainte de ridicarea piramidelor, din cauza credinței sale în liber-arbitru, nu în soartă, însă Nakita îmi spusese odată că umbla vorba că fusese alungat fiindcă se îndrăgostise de o muritoare.

— Nakita, am spus, trăgând-o de braț când s-a apropiat, iar ea s-a lăsat ascultătoare pe vine, fluturându-și pletele. Nu mai folosește nimeni cuvântul ăla.

— E un cuvânt foarte bun, s-a burzuluit ea.

— Ce-ai zice să plesnești oamenii, în schimb? a propus Josh.

Barnabas s-a încruntat.

— Nu-i da apă la moară, a mormăit el.

Nakita s-a ridicat.

— Ar fi cazul să mergem, a zis ea, privind în jur. Dacă nu-l poți convinge pe cel însemnat să *aleagă* o cale mai bună

înainte ca Ron să trimită un spintecător al luminii ca să-l ţină în viaţă, o să-i iau sufletul ca să i-l salvez.

Zicând acestea, a pornit-o spre camionul lui Josh. „A-i lua sufletul" era un mod mai plăcut de a spune „a omorî". M-au copleşit deodată proporţiile uriaşe a ceea ce încercam să fac, şi umerii mi s-au lăsat.

Eram noul cronometror al întunericului, dar, spre deosebire de cel de dinaintea mea, eu nu credeam în soartă. Ci în liber-arbitru. Întreaga situaţie era o glumă de proporţii cosmice — asta în afară de micul detaliu că eram moartă. Fostul cronometror al întunericului a crezut că dacă mă va omorî pe mine, cea despre care se prezisese că-l va înlocui, va obţine nemurirea. Nimeni nu ştiuse cine eram de fapt, iar când au aflat, era prea târziu ca să mai schimbe ceva — şi-aşa m-am pricopsit cu această sarcină până ce aveam să-mi găsesc corpul adevărat şi să rup legătura cu amuleta care mă menţinea în viaţă în lipsa lui.

Josh s-a ridicat şi a aruncat o privire spre intrarea în parcare prin geamurile Mustangului.

— Haide! S-ajungem la camion înainte să ocupe scaunul din faţă. N-am de gând să conduc cu ea în dreapta.

Am pornit-o după ea, cu genunchii îndoiţi şi rămânând pe vine. Barnabas era mult mai bun decât mine la toată treaba asta cu salvarea sufletelor — ştia cum să-şi folosească amuleta şi avea experienţă să-i găsească pe oamenii însemnaţi să moară prematur ca să poată fi salvaţi de spintecători asemenea Nakitei. Faptul că trecuse în tabăra cealaltă ca să rămână alături de mine era la fel de ciudat ca alegerea mea

pe post de nou cronometror al întunericului. Poate că vina îl ținuse aproape de mine, căci nu reușise să mă mențină în viață când mi se stabilise moartea. Sau poate furia pe fostul lui șef, Ron, cronometrorul luminii, care ne mințise pe amândoi ca să obțină supremația. Sau poate Barnabas își imaginase că dețin răspunsurile la întrebările pe care le iscase trădarea lui Ron. Oricare-ar fi fost motivul, mă bucuram că Barnabas se afla acolo. Niciunul dintre noi nu era de acord cu obiceiul celor din Ceruri de a omorî pe cineva înainte de a face ceva rău, dar dacă îmi fusese sortit să devin noul cronometror al întunericului, câștigarea loialității lui Barnabas nu era nici pe departe cel mai rău lucru pe care l-aș fi putut face. Nakita n-avea încredere în el și-l considera a fi spion.

— Ăăă, oameni buni! a rostit Josh și am încremenit când am observat încotro se uita: la mașina de poliție parcată în fața școlii.

Lângă ea stătea o femeie îmbrăcată în uniformă, cu mâinile în șolduri și privind în direcția noastră.

— La naiba! am icnit, ghemuindu-mă la pământ.

Josh m-a urmat imediat, iar Barnabas oricum nu se ridicase mai sus de plafonul mașinii.

— Jos! i-am șuierat Nakitei și am tras-o spre asfalt.

Inima îmi bătea cu putere. OK, știu. Eram moartă, dar ia încercați să-mi convingeți și mintea de asta. Credeam că sunt vie și, având și iluzia tactilă a unui corp, cine eram eu să mă contrazic? Era stânjenitor. Dacă stăteam liniștită, nu simțeam nimic, dar în clipa în care mă agitam, amintirea pulsului mi se activa. Era cumplit de nedrept că trebuia să

am de-a face cu toate consecințele fizice ale fricii când eram deja moartă, dar măcar nu mai transpiram.

Stăteam cu spatele lipit de mașina după care ne ascundeam.

Lângă mine, Josh părea îngrijorat.

— E Levy, polițista. Crezi că ne-a văzut? am șoptit.

Absolut grozav — eram deja în vizorul femeii. Mă urmărise când mersesem cu viteză prea mare spre spital, cu două săptămâni în urmă, când Nakita aproape că-l omorâse pe Josh. Mda, îl spintecase, dar numai pe jumătate. Nu m-aș fi aventurat să-i numesc prieteni, dar măcar Nakita nu mai încerca să-l ucidă pe Josh.

Ghemuită în fața mea, Nakita a dat să se ridice.

— O s-o plesnesc!

— Nu! am strigat deodată eu și Barnabas, trăgând-o înapoi în jos.

Josh trăgea cu ochiul prin geamurile mașinii.

— A plecat.

„Pui de cățeluși morți! Cum să salvez viața unui tip când nu reușesc nici măcar să mă strecor afară din parcarea liceului?" Le spusesem serafimilor că, dacă reușeam să stau de vorbă cu el — cel însemnat —, atunci va lua o decizie mai bună și nu va fi nevoie să moară ca să-i fie salvat sufletul. Cel mai probabil, era șansa mea de a demonstra că ideile mele ar putea să meargă. Nu voiam să pierd ocazia ajungând prea târziu. Și nici s-o dau în bară pentru că trebuia să stau în detenție la școală — și-apoi în camera mea, după ce avea să afle tata.

Mi-am strâns amuleta în pumn şi grijile mi s-au accentuat. *Ar trebui* să pot opri timpul în loc cu ajutorul pietrei negre din mijlocul ei, să devin invizibilă şi să fac tot felul de alte lucruri, însă ultima oară când făcusem experimente, aproape că mă distrusesem. Dar şi dacă nu făceam nimic...

Barnabas mi-a cuprins mâna cu a lui, iar acum ţineam amândoi piatra neagră şi lucioasă care mă făcea să par a fi în viaţă, şi m-am întors spre el, clipind surprinsă.

— Mă ocup eu de asta, a spus el, iar ochii căprui şi profunzi îi erau compătimitori.

Am deschis gura şi am dat aprobator din cap. Nu eram nevoită să fac totul singură. El şi Nakita se aflau acolo ca să mă ajute până ce mă descurcam pe cont propriu. A observat cât eram de recunoscătoare şi a zâmbit, apoi s-a ridicat şi şi-a desprins mâna de a mea.

— Tu? a strigat Nakita, ridicându-se la rândul ei. Dacă spintecă cineva ceva, eu voi fi aceea!

Josh a oftat.

— Iar încep.

Pe chipul lui Barnabas se citea iritarea, dar a făcut ochii mari când a privit în spatele ei. M-a surprins sunetul sec scos de cineva care-şi dregea glasul şi m-am ridicat în picioare când am observat-o pe poliţista Levy, cu mâinile încă proptite în şolduri şi cu o expresie dezamăgită pe faţă.

— Nu e cam devreme pentru o excursie cu clasa? s-a interesat ea. Arăta prea tânără ca să fie poliţistă, dar privirea care părea să spună „lăsaţi tâmpeniile" impunea un respect care intra în contradicţie cu tunsoarea şic şi silueta zveltă.

— Ofiţer Levy! am zis, simţindu-mă cam aiurea în vreme ce-mi scuturam fusta de praf.

Era neagră, iar pe poale avea un model cu cranii şi oase încrucişate. Se asorta cu şireturile de la adidaşi. În combinaţie cu dresurile negre, ansamblul era excentric, dar mă caracteriza întru totul.

— Uau, ce mă bucur să vă văd! Nu ştiam că sunteţi repartizată aici, am continuat.

Glasul mi s-a stins şi nimeni n-a mai zis nimic, în vreme ce ea ne privea pe rând.

— Ah, luam ceva din camioneta lui Josh, am minţit eu, uitându-mă la maşina aflată la două rânduri mai încolo — două rânduri şi şase ore mai încolo. *La naiba!*

Avea sprâncenele ridicate şi şi-a desprins mâinile din şolduri.

— Josh, Madison... iar voi doi sunteţi...? a întrebat ea.

— Barney, s-a prezentat Barnabas, fără să ridice privirea, iar ochii i-au lucit argintiu.

Îi zisese numele pe care-l foloseam eu când eram supărată pe el, ceea ce-mi dădea de înţeles că era enervat pe sine însuşi.

— Iar tu, domnişoară?

— Nakita, a spus cu îndrăzneală spintecătoarea întunericului, pipăindu-şi amuleta de parcă s-ar fi pregătit s-o folosească.

— E sora mea, a adăugat Barnabas, trăgând-o aproape de el, astfel încât poliţistei Levy să i se pară că o îmbrăţişează din lateral, dar eu ştiam că de fapt îi atrăgea atenţia să

aibă grijă cum se poartă. Problema era că amândoi se credeau a fi şeful haitei, iar asta n-a făcut decât să înrăutăţească situaţia când ea l-a îmbrâncit la o parte.

— Ne-am transferat din Danemarca, a continuat, iar eu l-am aruncat o privire surprinsă.

„Parcă erau din Norvegia..."

— Şi stau la mine, am intervenit.

Poliţista Levy a părut să se relaxeze, aparent mulţumită de aerul nostru descurajat.

— Dacă mai încercaţi să faceţi de-astea, o să vă pun sub supraveghere, a spus ea, retrăgându-se şi făcându-ne semn spre şcoală. Înăuntru. Cu toţii! N-am de gând să vă fac greutăţi din prima zi de şcoală. Daţi-i drumul, a zis, mânându-ne înaintea ei, şi am pornit-o cu toţii.

— Scuze, a murmurat Josh când am ajuns în dreptul lui, dar nu mi-am dat seama dacă i se adresa poliţistei Levy sau mie.

Eram dezamăgită, ba chiar puţin disperată. O auzeam pe poliţista Levy în spatele meu şi mi s-a ridicat părul pe ceafă.

„N-o să mergem în linişte, nu-i aşa?", m-am gândit, dar, când l-am surprins pe Barnabas făcându-mi cu ochiul şi zâmbindu-mi şmechereşte, m-am lăsat cuprinsă de nerăbdare.

— Mergi înainte, a mimat el, apoi a tras-o pe Nakita de braţ, ca să ajungă în rând cu Josh şi cu mine.

Am zâmbit când ea a protestat înăbuşit, în vreme ce Barnabas şi-a apropiat capul de al ei şi a convins-o să n-o spintece pe femeie.

— Am observat ce-aveai de gând să faci, a zis, strângându-şi amuleta în palmă pe când piatra începuse să lucească verzui.

Fusese rubinie, dar, de când renunţase la poziţia de spintecător al luminii şi se dăduse de partea întunericului, îşi schimbase locul în spectru — spre ruşinea lui Barnabas.

— Nakita, dac-o spinteci, dai dovadă de eleganţa unui rinocer, a adăugat. Trebuie să înveţi arta minimalizării. Ia exemplu!

Apoi Barnabas mi-a şoptit:

— Madison, încetineşte pasul până ce ofiţerul Levy trece pe lângă tine. Josh, îmi pare rău, dar nu pot să-ţi acopăr spatele. Femeia trebuie să ducă pe cineva înăuntru. Cel mult mă pot asigura că n-o să intri în bucluc.

Josh a oftat şi mi-a aruncat o privire, apucându-mă de mână.

— Ne vedem mai încolo, a spus încet, resemnat şi nefericit totodată. Ştiam eu că-i prea frumos să fie adevărat.

Mi-am tras degetele dintr-ale lui şi am tresărit.

— Îmi iei tu temele?

— Da. O să trec pe la tine după ore. Ai numărul meu?

Mi-am pipăit buzunarul, în căutarea telefonului mobil.

— Întotdeauna, am răspuns, iar Nakita a pufnit, nepricepând nimic.

Pentru ea, totul era raţional. Asta era principala diferenţă dintre ea şi Barnabas. Fie el şi ursuz, îşi urma glasul inimii.

Mă simţeam ca naiba pentru că îl lăsam baltă pe Josh, dar ce-aş fi putut face? Am încetinit treptat pasul, iar Nakita şi Barnabas mi-au urmat exemplul, în vreme ce Josh mergea în continuare în faţa noastră, ţinându-şi capul plecat şi mâinile în buzunare. Mi-am ţinut respiraţia când am făcut un pas în lateral, lăsând-o pe poliţista Levy să treacă pe lângă noi. Barnabas m-a apucat de cot şi m-am oprit în loc. Cu cealaltă mână îşi ţinea amuleta, iar ochii îi erau argintii când a intrat în legătură cu divinul, modificând amintirile poliţistei Levy astfel încât să nu ne includă şi pe noi. Era o sarcină minoră, dar una pe care niciunul dintre ei nu era prea nerăbdător să mi-o arate, din cauza a ceea ce aş fi putut face folosind-o. Sigur, eram şefa lor, dar obţinusem slujba fără să am parte de ucenicia de-o viaţă şi de disciplina care-o precedau de obicei.

Stăteam între maşini şi priveam, nevenindu-mi să cred cum poliţista Levy părea să fi uitat cu totul de noi şi-l conducea pe Josh înapoi în clădirea şcolii, de parcă ar fi fost singurul pe care-l văzuse. Magia spintecătorilor — n-ai cum să n-o iubeşti.

— Femeia o să-şi amintească, a pufnit Nakita, lăsându-şi greutatea pe un picior şi urmărind şi ea scena. Ai folosit atât de puţin din puterea divinului, încât amintirea falsă n-o să reziste.

— O să reziste suficient cât să ne luăm tălpăşiţa — nici n-avem nevoie de mai mult.

Uitând cu totul de Josh, Barnabas m-a apucat de cot şi m-a îndrumat spre câmpul de la marginea parcării, dar

eu încă mă uitam în urmă, la clădirea şcolii şi la geamurile deschise.

— Şi când o să se-ntoarcă după noi şi n-o să găsească nimic, o să fie cuprinsă de îndoială. Peste o săptămână, nici n-o să-şi mai amintească, pentru că o să-i fie mai uşor să uite cu totul.

„O săptămână", m-am gândit, sperând că nu se înşela. Îmi imaginasem că era mai sigur de-atât. Nici Nakita nu părea prea convinsă.

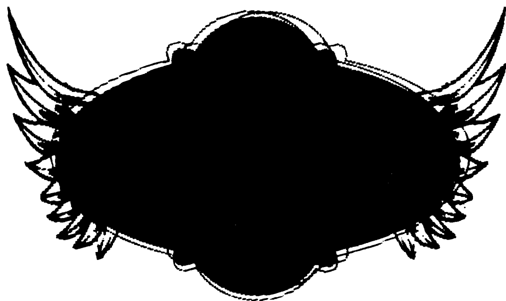
Umăr la umăr, ne-am întors şi-am lăsat maşinile în urmă, îndreptându-ne spre un teren necultivat, plin de floricele şi de albine. Mă simţeam nelalocul meu mergând între cei doi îngeri, unul al luminii, celălalt al întunericului, de parcă aş fi fost cumva legată de tot trecutul şi de întregul viitor. Dacă n-aş fi ştiut că în spatele nostru era liceul şi dacă n-aş fi simţit mirosul asfaltului şi al metalului încins, aş fi zis că mă plimb prin Grădina Edenului.

Nakita s-a uitat la cer şi şi-a dat părul pe spate. Pe chip i-a apărut un zâmbet dureros de frumos. Când şi-a ridicat braţele spre Ceruri, aripile ei — aripile ei minunate, cu pene negre, incredibil de mari — şi-au făcut apariţia, lucind în soare. Spintecător al întunericului, aripi întunecate.

Îngrijorată, am aruncat o privire în urmă, spre şcoală. Când m-am întors, Barnabas îşi afişase şi el aripile. Ale lui erau albe şi m-am întrebat dacă aveau să-şi schimbe şi ele culoarea, cum se întâmplase cu amuleta.

Aveam mai puţin de douăzeci şi patru de ore la dispoziţie ca să încerc să salvez un suflet pe cale să se trezească în

mijlocul unei lupte pentru propria viaţă. „Şi noi, mi-am zis când Barnabas m-a cuprins cu un braţ pe după mijloc şi am făcut un pas în spate, călcând pe picioarele lui ca să mă poată ridica în aer, suntem singurii care-l putem salva." Îi aduceam atât salvarea, cât şi moartea... pentru că, dacă nu-l puteam convinge să ia o altă hotărâre, Nakita avea să-l omoare.

Mallul din Fort Banks era un val de răcoare iscată de aparatul de aer condiționat. Simțeam practic cum mă părăsește fierbințeala soarelui în vreme ce, lângă punctul de informații, îi așteptam pe Barnabas și pe Nakita, care se certau pe șoptite chiar în interiorul ușilor duble de sticlă. Grace, fostul meu înger păzitor, acum devenit mesager, zbârnâia undeva pe deasupra mea. Mingea de lumină de mărimea uneia de baseball ni se alăturase aproape imediat ce ne înălțaserăm în aer și, cu ajutorul ei și-al serafimilor, descoperiserăm acest orășel din mijlocul lanurilor de porumb.

De fapt, o *văzusem* pe Grace doar de cele câteva ori în care mă disociasem de amuleta mea — și când, apropo, aproape că murisem de tot. Deși micuță, era frumoasă, cu un chip prea strălucitor ca să-l poți privi. De cele mai multe ori, lua înfățișarea unei ceți luminoase, ca petele care apar uneori pe fotografii. De fapt, exact așa arăta în pozele făcute pe film și era singurul mod în care un om normal își

dădea seama că se află prin preajmă. Eu puteam să o aud. Şi spintecătorii mei la fel, dar oamenii nu. Norocul lor.

— A fost odată o fată cronometroare — cânta vesel Grace, coborând spre mine, plictisită să se tot joace cu ecoul care răsuna în tavan — care nu se-nţelegea cu a ei spintecătoare. Aşa că a dus o luptă dreaptă, crezând că o alegere deşteaptă îl face pe cel rău să cugete la a sa faptă.

— Mersi, Grace, am rostit ironic.

A luminat mai intens, iar chicotitul i-a sunat precum picurul unei ape. Lui Grace îi plăcea noua ei slujbă de mesager, pe care o câştigase când o botezasem prima oară. Îi oferisem din greşeală această promovare, fără să ştiu că numele aveau o putere atât de mare în tărâmul îngerilor. Cred că serafimii mi-o distribuiseră drept pedeapsă, dar n-aş schimba absolut nimic, cu versurile ei cu tot.

— Ce-i cu spintecătorii? a întrebat ea, făcându-se invizibilă când a aterizat pe capacul tomberonului de lângă mine.

Când nu mai bătea din aripi, nici nu mai strălucea.

— Ia pune tu un spintecător al întunericului să lucreze laolaltă cu unul al luminii şi vezi de nu apar neînţelegeri, am spus şi am oftat, sprijinindu-mă de panoul indicator, în aşteptare. Am luat amuleta în mână şi mi-am imaginat cum pătrund în divin, ca să înfăşor lumina în jurul pietrei negre. Ca prin minune — ceea ce, într-un fel, şi era —, piatra netedă a dispărut, deşi încă îi simţeam greutatea în palmă. Să-mi fac amuleta să dispară era unul dintre primele lucruri pe care le învăţasem de la Nakita. Într-o bună zi, voi reuşi s-o fac să arate ca un alt obiect, dar, deocamdată, doar asta-mi ieşea.

Aripile lui Grace au apărut temporar când mi-am demonstrat această „îndemânare", apoi s-au disipat.

— Măcar stau de vorbă.

— Nu stau de vorbă, se ceartă, am corectat-o.

Avea să fie mai greu decât îmi imaginasem dacă urma să „discute" absolut orice. Ne aflam acolo; era timpul să-l căutăm pe cel însemnat.

— Doar nu credeai că va fi uşor să schimbi Cerurile şi Pământul, nu? m-a întrebat Grace, iar eu m-am încruntat.

— Ar fi mai uşor dacă aş putea călători pe axele timpului şi-aş vedea viitorul, m-am plâns eu.

— Ia încearcă, a zis sec Grace. Când te-ai disociat de ea, ţi-ai stricat amuleta.

M-am strâmbat când i-am auzit tonul acuzator. Mă avertizase să n-o fac, iar eu o ignorasem. Faptul c-o făcusem mă salvase, dar, până ce amuleta avea să se repare singură, serafimii erau cei care interpretau axele timpului şi-mi trimiteau spintecătorul întunericului să omoare oameni.

Faptul că serafimii făceau asta era în sine o chestiune imperfectă. Puteau s-o facă, dar le era greu să discearnă trecutul de viitor, acesta fiind şi unul dintre motivele pentru care cronometrorii trebuiau să fie oameni. Cronometrorii umani — eu, în cazul de faţă — permiteau şi flexibilitate de-a lungul mileniilor, un mod de a oferi Cerurilor capacitatea de a se adapta pe măsură ce oamenii imperfecţi îşi schimbau relaţia cu viaţa, cu universul şi cu tot restul.

Se petreceau spintecări de care eu nu aveam habar, iar asta mă deranja. Serafimii ştiau că vreau să schimb mai multe lucruri şi nu puteam să nu simt că fusesem însărcinată cu

această spintecare pe post de probă. Dacă nu reușeam să-l fac pe tipul ăsta să vadă o nouă posibilitate și să ia o altă hotărâre, cum să-i conving pe spintecătorii întunericului?

Observând că eram deprimată, Grace a plutit mai aproape de mine.

— Nu-ți face griji, m-a liniștit ea. Nu peste multă vreme, vei citi axele timpului. Cred că, inconștient, o faci deja. Instinctul tău de a te opri la mall a fost unul bun. Nu știam că el e aici.

— Chiar e? am întrebat, iar ea și-a intensificat strălucirea și s-a înălțat când Barnabas și Nakita au căzut în sfârșit la înțelegere și au pornit-o spre noi.

Poate că avea dreptate. Când zburasem pe deasupra mallului, *simțisem* un mic semnal în mintea mea, de parcă m-ar fi urmărit cineva. Când îi pomenisem despre asta lui Barnabas, se îndreptase imediat către parcare. Mă făcuse mai încrezătoare, dar acum, privind în jur, mă întrebam dacă fusese o senzație adevărată sau pur și simplu îmi doream să fiu iar cu picioarele pe pământ. Mallul nu arăta prea promițător.

Era luni, așa că nu erau mulți oameni înăuntru — în special mame care-și târau copiii dintr-un magazin într-altul căutând haine de școală sau copii care-și târau mamele în același scop. Două fete care stăteau lângă un stand cu cercei mă urmăreau cu privirea. Mi-am târșâit adidașii galbeni pe gresie, simțind că mă integrez perfect în peisaj cu părul meu în stil punk, cu vârfurile mov.

— Crezi că Josh e-n regulă? am întrebat-o pe Grace, aranjându-mi cămașa cu mâneci scurte, în carouri roșii și negre.

Dac-aş fi ştiut de dimineaţă c-aveam să-ncerc să revin la o spintecare, m-aş fi îmbrăcat mai puţin ţipător.

— O să fie în regulă, m-a asigurat Grace când Barnabas s-a oprit în faţa noastră. Nakita păşea sigură pe ea, dar, când i-a observat silueta cocoşată, şi-a mai pierdut din prestanţă, încercând în continuare să se integreze, în vreme ce le urmărea pe fetele de lângă stand.

— Aşa deci, Grace, a trântit-o Barnabas, eşti sigură că serafimii n-au putut să-ţi dezvăluie mai multe despre cel însemnat?

Am oftat. Cel însemnat. Aşa erau numite potenţialele victime de către spintecători. Ca-n expresia „Nu va fi decât o însemnare pe-o piatră de mormânt".

Nakita a rânjit cu superioritate, şi-a dat părul pe spate şi i-a zâmbit ceţii rotunde care-o înfăţişa pe Grace. Mesajul original care ne scosese din liceu şi ne făcuse să venim până aici îi fusese destinat doar ei, dar Barnabas trăsese cu urechea.

— Care-i problema, Barnabas? N-ai destule informaţii? Credeam că te pricepi la asta.

Fusese de-a dreptul răutăcioasă şi, în vreme ce Barnabas şi Nakita s-au luat din nou la harţă, eu am privit în jur. Un grup de băieţi de lângă chioşcul de ziare ne observaseră sau, mai degrabă, o observaseră pe Nakita, al cărei mijloc se tot dezgolea în vreme ce-i ţinea lecţii lui Barnabas despre supremaţia serafimilor. M-am răsucit pe călcâie şi m-am îndepărtat de cearta lor, ca să mă aşez la una dintre mesele libere. Zona cu restaurante părea în regulă, dar nu mă puteam ghida după senzaţii. Trebuia să ştiu.

Imediat, subiectul disputei a devenit cine mă călca pe mine mai tare pe nervi, şi i-am auzit urmându-mă. Grace îi blagoslovea cu versuri despre cum „spintecătorii s-au sfădit oricât de tare au dorit până ce cronometrorul i-a părăsit". Sinceră să fiu, eram pe cale s-o fac. Nu-mi erau de niciun folos.

După ce am găsit o masă cât de cât curată, mi-am tras un scaun şi m-am aşezat cu spatele la intrare. În sfârşit amuţiţi, cei doi spintecători şi-au ocupat locul la stânga şi la dreapta mea. Nakita şi-a pus geanta goală în poală, pipăindu-şi neliniştită amuleta şi urmărindu-le pe cele două fete de la standul cu cercei. Avea o expresie îngrijorată pe chip — nu din pricina stării mele de spirit, ci pentru că fetele erau îmbrăcate din cap până-n picioare în negru şi erau pline de dantelă, în stil gotic, iar ea purta o cămaşă roşie. Barnabas era posomorât şi s-a gârbovit şi mai mult, îmbrăcat în tricoul lui decolorat, arătând oricum bine, cu părul lui cârlionţat şi ciufulit.

— Grace, ce anume ţi-au zis de fapt serafimii? am întrebat-o, minunându-mă cum de ajunsesem eu cea care îşi păstrează sângele rece din întregul grup.

De data aceasta, spintecătorii au păstrat tăcerea, iar îngerul mesager a coborât pe masă, ceaţa dispărând când s-a oprit locului.

— Nu prea multe, a răspuns Grace, vocea ei diafană părând să-mi pătrundă în minte. Serafimii nu se prea pricep să descrie cum arată cineva. În afară de coordonatele oraşului, ştiu doar că e bun la calculatoare.

M-am lăsat pe spate în scaunul de plastic şi l-am eliminat de pe listă, în minte, pe tipul de lângă chioşcul de ziare care citea revista *Arme şi muniţii.*

— Serafimii n-au zis niciodată că-i vreun obsedat de computere, a intervenit sec Barnabas.

Nakita s-a zbârlit. A dat drumul amuletei din mână, iar eu am ridicat din sprâncene când am observat că piatra cenuşie se transformase într-o cruce gotică.

— Serafimii au prezis că un virus va infesta calculatoarele dintr-o şcoală, mai mult în glumă, a adăugat ea, uitându-se urât la el. Aş zice că asta înseamnă că se pricepe la computere. Abia când virusul va afecta şi calculatoarele din spitalul clinic local vor începe să moară oameni. Serafimii susţin că îi place atât de mult să aibă parte de notorietate ca anonim, încât continuă în acelaşi mod, făcând intenţionat rău oamenilor pentru tot restul vieţii lui. Aşa că înţelegi de ce este în interesul tuturor, *Barney*, să-i luăm sufletul devreme, înainte să ajungă atât de murdar şi de transformat, încât să nu-şi mai dorească mântuirea.

Scrâşnind din dinţi, Barnabas a păstrat tăcerea, iar eu m-am foit neliniştită în scaun. Ciudat cum reuşea ea să facă moartea să pară un lucru bun.

Cel de-al şaselea simţ al meu nu mai detecta nimic, aşa că mi-am sprijinit coatele de masă şi m-am gândit că toată treaba asta era la fel de productivă ca ora de la care chiuleam în acel moment. Puteam să pun pariu că tipul cu tricou Harley Davidson care se plimba prin mall împreună cu o fată care vorbea la telefon ieşea din discuţie. Trebuia să găsesc pe cineva cu ochelari de tocilar.

— Obsedat de computere, am mormăit, mijind ochii când mi-am ridicat privirea spre ferestrele strălucitoare din tavan.

Presupun c-ar fi trebuit să fiu recunoscătoare pentru puţinele informaţii pe care ni le-au putut da serafimii, dar mi-am lăsat capul pe masă, frustrată. S-a auzit un bufnet şi mi-am simţit fruntea lipită de suprafaţa rece.

Barnabas mi-a pus mâna pe umăr, vrând să mă liniştească.

— Madison, e-n regulă, a spus, făcându-mă să mă simt şi mai rău. Încercăm să-l găsim pe tipul ăsta incredibil de repede. Axele timpului sunt cu atât mai greu de descifrat cu cât sunt mai îndepărtate de clipa prezentă. Nici măcar Ron nu poate să ofere o descriere înainte să călătorească în viitor, şi asta, de obicei, doar cu câteva ore — nu cu o zi întreagă — înainte ca decizia fatală să fie luată de cel însemnat. Ne bazăm pe interpretările îngereşti a ceea ce s-ar putea întâmpla, aşa că relaxează-te.

Am ridicat capul, holbându-mă în continuare la masă. Cronometrorul luminii nu era preferatul meu în perioada aceea, dar mă simţeam mai bine pentru că Ron n-avea habar, probabil, de faptul că ne aflam acolo, încercând să-l salvăm pe tipul ăsta. Odată ce afla, avea să îngreuneze totul.

— Madison, te descurci! Ne-ai adus aici, nu-i aşa? a continuat Barnabas, luându-şi mâna de pe umărul meu. Simt şi eu că cel însemnat e aici. Ai instincte bună. O să-l găsim.

M-am uitat în sus şi-am văzut mai întâi speranţa de pe chipul lui, şi apoi îndoiala de pe cel al Nakitei. Grace stătea în tăcere pe masă şi asculta.

— La timp? am întrebat. Înainte ca Ron să călătorească în viitor şi să trimită pe cineva să ne oprească? Nu trăiesc cu impresia că un spintecător al luminii va crede că încerc să-l salvez pe tipul ăsta cu Nakita alături, gata să-l omoare dacă nu-l pot face să se răzgândească. Tu ai crede?

Barnabas i-a aruncat o privire Nakitei, iar fata a strâns mai tare poşeta roşie.

— Sigur că da, a răspuns el, dar minţea. Madison, nu-ţi face griji. O să-l găsim. Ai doar emoţii pentru că e prima preîntâmpinare.

— E o recoltare, a spus Nakita, admirându-şi unghiile negre şi uitându-se apoi la tipele îmbrăcate în stil gotic. Nu o prevenire a unei recoltări.

— E orice vrea Madison, i-a trântit-o Barnabas, îmbujorându-se.

— Ei bine, eu trebuie să plec! a anunţat Grace, iar strălucirea blândă din care erau închipuite aripile ei s-a ridicat şi a răspândit o aromă de căpşuni. Mi s-a zis să te aduc aici, apoi să mă retrag.

— Pleci? am întrebat, îngrijorată, dar apoi ceva din cuvintele lui Grace mi-a atras atenţia. Te retragi? am repetat, iar strălucirea de deasupra mesei a căpătat o nuanţă aproape bolnăvicioasă de verde. Nu pleci? La naiba, Grace, ne spionezi?

Barnabas s-a ridicat, cuprins de îngrijorare, şi dinspre Grace s-a auzit un geamăt ascuţit.

— Nu te enerva! Serafimii sunt confuzi şi vor să se asigure că e posibil să schimbi drumul cuiva care este însemnat. De-asta ai şi *primit* recoltarea asta, Madison. Când vine

un nou cronometror, mereu se schimbă regulile, dar niciodată la nivelul la care vrei tu. Ei nu cred că un spintecător poate deschide mintea unui om astfel încât să aleagă o altă cale şi să rămână şi anonim, mai ales dacă pentru asta e nevoie ca spintecătorul luminii să colaboreze cu cel al întunericului. Dacă Barnabas şi Nakita nu pot s-o facă, ajutaţi fiind de tine, cum o s-o facă atunci când nu eşti cu ei?

„Îi ajut pe Barnabas şi pe Nakita?", m-am întrebat, confuză. Nu mă gândisem decât că eu aveam să-l salvez pe tip, nu că voi crea un precedent pe care-l vor urma şi alţii. Dar trebuia să recunosc că Ron nu se ocupa singur de recoltări, el îşi trimitea spintecătorii luminii, iar el îşi vedea de următorul suflet.

- Împreună? am întrebat, aruncând o privire spre Barnabas şi Nakita, care arătau abătuţi. De ce-ar fi nevoie de amândoi?

- Pentru că, dacă spintecătorul luminii nu reuşeşte să provoace o schimbare, serafimii îşi doresc ca un spintecător al întunericului să-i secere pe fraieri, a spus cu veselie îngerul păzitor. Şi nu spionez! Evaluez!

— E-acelaşi lucru! am exclamat, apoi m-am cocoşat în scaun când tipul care citea revista şi-a ridicat privirea.

- Păi, nu-i ca şi cum îţi doreşti cu adevărat slujba asta, a izbucnit Grace. Cât sprijin necondiţionat ar trebui să ofere serafimii ideilor tale dacă ai de gând să renunţi la funcţie imediat ce-ţi găseşti trupul adevărat şi devii iarăşi vie?

Chipul Nakitei a devenit imobil, iar în ochi i se distingea umbra fricii.

„Of, la naiba!" Zbârnâitul aripilor lui Grace a părut să crească în intensitate. Nakita nu-şi desprindea privirea de mine. Parcă aş fi abandonat-o deja — eu, care-i vătămasem din greşeală înţelepciunea perfectă de înger cu înţelegerea morţii specifică unui om. Nu se mai integra printre semenii ei întunecaţi şi probabil că eu eram singura care-o putea ajuta să-nţeleagă de ce, fiindcă amintirile şi temerile mele o transformaseră.

— Ei bine, poate dacă ei mi-ar susţine ceva mai mult ideile, mi-ar trece prin gând să-mi păstrez slujba şi după ce-mi voi găsi corpul, am şoptit.

Nu era prima dată când luam în considerare această opţiune. Cronometrorii nu trebuiau să fie morţi — de fapt, cred că eu eram singura în acea stare. Dar nu voiam să conduc un sistem în care nu credeam. Fie mă lăsau să fac totul după cum consideram de cuviinţă, fie-mi luam tălpăşiţa.

— Nu cred în supremaţia sorţii şi n-o să trimit spintecători ai întunericului să sacrifice suflete pentru că oamenii nu au habar de liber-arbitru, am spus, ştiind că, prin intermediul ei, cuvintele mele vor ajunge la urechile cui trebuia. Dacă serafimii nu-mi pot face o concesie, atunci n-am de gând să fac asta nici moartă, nici vie.

Mă certam cu Cerurile, dar nu-mi păsa. Grace era tăcută; apoi ceaţa i s-a luminat mai puternic.

— Oricum nu ştiu de ce ţii atât să fii vie, a murmurat, aparent dispusă să-mi facă o concesie. E agasant. Adică ţi se scurg lichide prin toate orificiile şi nu poţi să rămâi treaz.

— Da, şi mai şi mâncăm, am adăugat cu amărăciune. Ştii de câtă vreme mâncarea n-a mai avut niciun gust?

Bine că nu trebuia să mănânc, altfel aş fi murit de foame până acum.

A tuşit uşor şi o nouă problemă urgentă m-a învăluit ca o a doua piele. Minunat! Nu doar că trebuia să salvez viața unui tip, ci să-i şi fac pe Barnabas şi pe Nakita să se înțeleagă în acest timp? Grozav! Absolut al naibii de grozav!

— Doar nu credeai că va fi uşor! a rostit Grace dinspre mijlocul mesei, lucind în toate culorile curcubeului şi apoi țâşnind drept în sus, ca o stea căzând în sens invers, după care s-a strecurat afară prin luminatoarele aflate la înălțime. Părea că am rămas singuri, dar eram sigură că ne urmărea.

Nimeni n-a mai zis nimic şi am privit ba la Barnabas, ba la Nakita, care nu mă băga în seamă, cu o expresie îndârjită.

— Mă duc să-mi iau un shake, am anunțat deodată, fără să-mi fie deloc foame, dar având nevoie de o scuză ca să plec de lângă ei măcar puțin. Voi vreți ceva?

N-am aşteptat să-mi răspundă, m-am ridicat şi-aproape c-am dat peste un scaun pe care cineva îl lăsase în drum. Mi-am recăpătat echilibrul, sprijinindu-mă de el, m-am oprit şi l-am pus frumos la o masă, străduindu-mă să pară că asta avusesem de gând de la bun început. În vreme ce mă îndreptam spre restaurante, puteam să jur c-am auzit-o pe Grace chicotind.

Chiulisem de la ore având mari aşteptări, dar acum mă simțeam complet nelalocul meu. Nu era un sentiment străin, dar era prima dată când în joc era viața cuiva. Am ales un restaurant la care nu era coadă, mi-am sprijinit mâinile pe tejghea şi m-am holbat la meniu, fără să-l văd cu adevărat. Aveam banii pe care mi-i dăduse tata pentru masa

de prânz, deşi eu nu mai mâncam de mult prânzul. La naiba, trebuia să-i trimit un SMS ca să-i dau de ştire că aveam să întârzii după terminarea orelor.

— Îl citeşti sau comanzi ceva? a rostit o voce chiar în faţa mea şi am tresărit, apoi mi-am coborât privirea spre un tip cam de vârsta mea, care purta un şorţ penibil, pe care era desenat un pui şi scria COTEŢUL GĂINILOR, UN CLONCĂNIT PE CINSTE. O bonetă de hârtie încerca să-i acopere părul de un blond nisipiu, dar nu reuşea. Avea un chip plăcut şi a zâmbit când mi-a observat stânjeneala. Pe ecusonul din piept scria că-l cheamă ACE. Gândul mi-a zburat la Josh şi m-am simţit vinovată că-l lăsasem în urmă, la şcoală.

— Ăăă... aş vrea un shake de vanilie. Mic, am adăugat, pentru că oricum n-aveam să-l beau, iar el a introdus comanda în casa de marcat.

— Prietenii tăi vor ceva?

M-am întors spre Nakita, care-şi sprijinea o mână de geantă şi se uita la mine cu o privire pierdută. Barnabas îşi lăsase capul pe spate şi se holba la tavan de parcă ar fi fost plictisit. Măcar nu se certau.

— M-ai urmărit? am întrebat, înclinându-mi capul într-o parte, ca să par timidă.

Cam proastă, dar timidă.

Ace a luat din stativ un pahar mai mare decât ce comandasem şi a zâmbit.

— Bună mişcarea cu scaunul. Aproape că ai dat impresia că exact asta voiai să faci.

Mi-am dat ochii peste cap, blestemând-o pe Grace pentru că mi-l lăsase în drum.

— Mda, am rostit, lăsându-mi greutatea de pe un picior pe altul, teribil de conştientă de felul în care-mi arăta părul. Nu văzusem pe nimeni pe-aici care să aibă părul mov, în afară de zeița plină de pierceinguri care lucra la Hot Topic[1].

Ace n-a mai zis nimic, stând cu spatele la mine în timp ce umplea paharul. În camera din spate mai lucra un singur băiat, care curăța cuptoarele. Era prea devreme pentru masa de prânz.

— Tu când începi şcoala? am întrebat, simțind nevoia să zic ceva.

Ace s-a întors şi m-a privit cu viclenie, punând un capac pe pahar.

— Mâine. Nici nu trebuia să fiu aici în dimineața asta, dar m-au sunat. Doamne, mi-a venit s-o omor pe mama, a răspuns şi a împins paharul spre mine. Îmi făcusem deja planuri pentru azi. Să stau pe net şi să mănânc pufuleți cu brânză. E ultima oară când o las pe mama să răspundă la telefon în locul meu.

— Eu lucrez cu jumătate de normă la o florărie şi urăsc când tata face şi el asta.

Ace s-a strâmbat şi şi-a aranjat boneta.

— Dacă sunt la lucru, ştie unde mă aflu, a spus cu amărăciune. Mă verifică întruna, de parc-aş fi copil mic. Lucrează la spital, aşa că vede toți oamenii care vin la camera de urgență şi crede c-o să am vreun accident.

[1] Lanț de magazine în care se vând îmbrăcăminte şi accesorii cu teme muzicale (*n. tr.*).

Mi-am adus aminte cum mă trezisem eu în morga oraşului, moartă în urma unui accident de maşină. Inima a început să-mi bată mai tare. Dar nu cred că din pricina amintirii morţii mele. Pe măsură ce în minte mi se forma un gând, simţeam ceva străbătându-mi aura. „Mama lui lucrează la spital? Aşa de uşor să fie? Poate că la asta s-a referit Barnabas când a spus că am instincte bune."

— Te-nţeleg, i-am zis, aruncând o privire spre Barnabas şi Nakita, dar ei se uitau pur şi simplu la mine, fără să aibă habar de nimic.

— Aşa că o să fac mâine tot ce-am avut de gând să fac azi, a continuat Ace şi a ridicat din umeri.

M-am smuls din şirul gândurilor.

— Ai zis că mâine ai ore.

— Ba am zis că mâine începe şcoala. Nu c-o să mă şi duc.

„Ooo, suntem un micuţ rebel, aşa-i?" Am luat un pai, i-am rupt ambalajul şi l-am înfipt în shake.

— Chiuleşti în prima zi de şcoală? am întrebat, prefăcându-mă că iau o gură de shake.

— Ceva de genul ăsta, a răspuns şi mi-a zâmbit. Am lucruri mai importante de făcut.

— Cum ar fi? m-am interesat eu, zâmbind aşa cum mă învăţaseră fetele cool de la fosta mea şcoală înainte să le las baltă.

Ace a râs, întru câtva flatat.

— Muzică. Shoe şi cu mine facem rost de muzică.

Şi-a îndreptat pentru puţin timp atenţia spre tipul cu păr brunet din camera din spate şi-am simţit o uşoară dezamăgire.

— Faci parte dintr-o trupă?

La naiba, fusese o alarmă falsă.

— Nu, nu *facem* noi muzică. Noi doar *facem rost* de ea. Înainte să fie difuzată.

Felul în care accentuase cuvintele m-a adus cu picioarele pe pământ.

— O furi? am întrebat, făcând ochii mari.

Dacă putea să spargă un site de muzică, computerele dintr-un spital ar fi fost floare la ureche.

Entuziasmată, m-am aplecat înainte. Ace mi-a observat mișcarea și s-a aplecat și el peste tejghea, apăsând butonul care încheia comanda pe casa de marcat și închizând sertarul aproape înainte să apuce să se deschidă.

— Săptămâna trecută, a spus el, iar ochii îi sclipeau. Shoe a intrat pe site-ul unei mari case de discuri și a furat o melodie a trupei Coldplay care-ar fi trebuit să apară abia la primăvară.

M-am înfiorat, iar aura a părut să-mi clincăne. Putea să spargă site-uri securizate.

— Serios? Pot s-o ascult și eu?

Ace s-a tras înapoi, stând cu un aer viclean în spatele tejghelei, de parcă ar fi fost împăratul întregii lumi.

— Shoe și cu mine nu lăsăm pe nimeni să asculte. Nu până nu terminăm. Trebuie să fac o copertă pentru CD. Apoi îl vei putea *cumpăra*.

Am expirat pufăind. Mimând neîncrederea, mi-am lăsat greutatea pe un picior.

— OK, am priceput, am spus pe un ton plictisit. În fine.

Dar Ace a râs.

— Nu mă crezi?

S-a întors spre camera din spate şi a strigat:

— Shoe! Spune-i cum se cheamă ultimul album Coldplay.

Băiatul a scos capul din cuptorul pe care-l curăţa. Umărul îi era mânjit de grăsime şi părea furios.

— Ce naiba-i în neregulă cu tine, Ace? O să ne bagi în bucluc!

— Frate! a spus Ace şi şi-a ridicat mâinile, prefăcându-se că se predă. Calmează-te, omule. N-o să zică nimănui nimic.

Show a aruncat în Ace cârpa pe care o folosise, dar nu l-a nimerit.

— Nici măcar nu ştii cine e! a strigat el şi o uşă laterală a bucătăriei s-a dat de perete şi pe ea a ieşit un bărbat scund, care purta o cămaşă cu o mărime mai mică decât ar fi trebuit. Manager. Mi-am dat seama chiar înainte să-i observ pantofii maronii şi naşpa, cu şireturi maro.

— Mitch, e vreo problemă? a întrebat, iar Shoe s-a întors spre el, încă nervos.

— Nu! a strigat el, luând soluţia de curăţat cuptorul şi împroşcând cu ea partea din faţă a următorului cuptor.

— Calmează-te, frate! a zis Ace. Nu-i mare lucru!

Aproape că izbucnise în râs, iar asta nu reuşea decât să-l înfurie şi mai mult pe Shoe, ale cărui mişcări erau tot mai rapide şi mai dezordonate.

Observase şi managerul şi s-a apropiat.

— Relaxează-te, l-a sfătuit bărbatul, încercând să pară că se află la conducere. Toată vara ţi-am suportat comportamentul.

Shoe s-a întors spre el.

— Da? Ei bine, îmi dau demisia! a ţipat, trântind pe jos lichidul de curăţat. N-am nevoie de porcăria asta!

— Nu, te dau eu afară! a strigat şi bărbatul, iar Ace a început să râdă şi s-a uitat la zona de luat masa, ca să vadă cine-i mai urmărea. Termină lucrul şi nu te mai întoarce. O să-ţi trimit prin poştă ultimul salariu! Şi să nu te oboseşti să-mi ceri o recomandare.

— N-ai decât să-ţi păstrezi banii ăia stupizi, a bombănit Shoe şi am privit alarmată cum şi-a scos şorţul şi l-a aruncat cu dezgust.

Apoi s-a răsucit spre Ace, căruia i se părea o glumă de proporţii, şi i-a zis:

— Eşti un ratat nenorocit, Ace. Ştii? Eşti aşa de prost, că nici măcar nu poţi să-ţi ţii gura. Am terminat-o! Ai priceput? Eşti pe cont propriu!

Ace s-a îmbujorat, iar pe chip i s-a citit imediat furia.

— Daa? a zis cu voce tare. Ei bine, tâmpitule, mai du-te dracului!

Accesul brusc de furie al lui Ace părea greşit şi am strâns mai tare paharul cu shake, încercând să-mi dau seama ce se petrecea.

Am rămas cu gura căscată şi m-am tras un pas în spate. Acum, toţi cei din zona meselor se uitau la noi.

— Afară! a urlat managerul, iar chipul rotund i s-a înroşit. Amândoi!

— Eu nici măcar n-am vrut să vin azi, morman de grăsime ce eşti! a spus în barbă Ace, dar ştiam că managerul îl

auzise, pentru că a-nceput să pufnească de parcă ar fi rămas fără suflare.

Tremurând de furie, managerul a arătat spre intrarea în mall:

— Afară!

Când Ace şi-a pus o mână pe tejghea şi a sărit peste ea, m-am tras repede înapoi. În spatele bucătăriei s-a trântit o uşă grea şi Shoe a ieşit valvârtej. Ace şi-a înşfăcat boneta de pe cap şi a aruncat-o pe podeaua de gresie.

— Slujba asta e de tot rahatul, a spus şi s-a îndepărtat, scoţându-şi şorţul şi lăsându-l să cadă la pământ.

Managerul spumega de furie şi am rostit şovăitor:

— Ăăă... cât vă datorez?

Şi-a ridicat privirea de parcă atunci m-ar fi observat pentru prima oară, fiind cu mintea tot la Ace şi la Shoe.

— Nimic. E gratis, a răspuns. Îmi cer scuze c-a trebuit să asişti la toată treaba asta. A făcut pe deşteptul toată vara. Ar fi trebuit să-l concediez din a treia lui zi de lucru.

— Îmi pare rău, am spus, deşi habar n-aveam pentru ce-mi ceream scuze.

Mă simţeam ciudat, aşa că m-am răsucit şi m-am întors la Nakita şi Barnabas. Cu privirea aţintită în jos, m-am aşezat la loc pe scaun şi-am luat o gură de shake.

Barnabas şi-a dres glasul.

— Ce-a fost aia?

Am uitat de toată urâţenia situaţiei şi m-am uitat în sus, zâmbindu-i întâi Nakitei, apoi lui Barnabas.

— L-am găsit pe cel însemnat. E Ace.

Nakita şi-a pipăit amuleta de parc-ar fi vrut să-l urmeze şi să-l secere în parcare. Începeam să înţeleg de ce serafimii considerau că spintecătorii luminii şi ai întunericului nu puteau să colaboreze. N-avea să fie deloc uşor s-o fac pe Nakita să se abţină până ce îi ofeream lui Ace o şansă să-şi schimbe intenţiile.

— Eşti sigură? m-a întrebat ea, iar ochii i s-au luminat de nerăbdare.

Am dat aprobator din cap, împărtăşindu-i entuziasmul, deşi nu şi cauza acestuia. Puteam s-o fac. Doar mă relaxasem, după cum mă sfătuise Barnabas, şi i-am permis intuiţiei să-mi vorbească.

— Destul de sigură, am confirmat. Ace se pricepe la calculatoare şi nu-l deranjează să încalce legea. Susţine că şcoala începe mâine, dar are de gând să chiulească. Mama lui lucrează la spital şi îl ţine din scurt cu atâta severitate, încât e probabil gata să facă orice ca s-o scoată din minţi.

L-am urmărit pe Ace cum străbătea parcarea, gândindu-mă la tata şi la cât de îndeaproape mă supraveghea. Acum, că nu mai purta şorţul, Ace arăta destul de dur, îmbrăcat cu o pereche de blugi decoloraţi şi un tricou negru.

— Să mergem, am spus când Ace a lovit furios o maşină la întâmplare. Trebuie să stau de vorbă cu el.

Ne-am ridicat toţi odată, dar Barnabas şovăia.

— Nu ştiu ce să zic, a rostit când am pornit-o după băiat. Părea că Shoe era tipul cu computerele.

M-am întors spre el; shake-ul pe care-l ţineam în mână era rece.

— Ai auzit?

— Toată lumea a auzit, a intervenit Nakita, dându-şi părul pe spate.

Geanta îi atârna pe umăr şi mergea spre ieşire de parcă ar fi fost un model pe podium.

M-a cuprins îndoiala şi am încetinit.

— Shoe şi-a pierdut primul cumpătul, a spus Barnabas. Şi dacă el e cel care a intrat în sistem, atunci el e şi cel care poate face virusul, nu cel care face copertele de CD-uri.

M-am încruntat când am ajuns la uşă şi-am ieşit în soarele după-amiezii. Dincolo de linia galbenă a zonei de parcare pentru angajaţi, Ace se certa cu Shoe lângă o maşină sport. Mi-am muşcat buza şi m-am gândit la experienţa de o mie de ani a lui Barnabas cu asemenea situaţii, în comparaţie cu intuiţia mea. Probabil că era Shoe, dar nu voiam să-l pierd din vedere pe Ace. Faptul că-şi schimbase dispoziţia atât de rapid nu-mi ieşea deloc din minte. Ceva era în neregulă.

— OK, am spus şovăitoare când am pornit-o iar din loc. Barnabas, dacă tu crezi că e Shoe, ar trebui să-l urmăreşti. Nakita şi cu mine rămânem pe urmele lui Ace şi aflăm ce putem.

„Şi asta o să te şi ţină departe de Nakita."

Nakita a scos un sunet de mulţumire, evident bucuroasă că urma să acţioneze.

— Eu ar trebui să mă iau după Shoe, nu Barnabas, a spus cu tărie. Aşa, dacă încearcă să viruseze un calculator, o să fiu acolo să-l omor.

M-am oprit, iar ea a mai făcut doi pași înainte să-mi urmeze exemplul. M-am uitat la Barnabas, care a arborat o mină neajutorată.

— Ăăă, Nakita, credeam că vii cu mine.

Spintecătoarea n-avea habar de multe lucruri, dar nu era proastă. S-a îmbujorat ușor, apoi a încremenit, iar unghiile negre de la picioare îi luceau în soare.

— Încercă să mă ții departe de Shoe.

Încercam s-o țin departe și de Barnabas.

Am tras aer în piept, să protestez, apoi am expirat.

— Mda, dar vino oricum cu mine. Lui Ace îi plac fetele drăguțe. Ție o să-ți mărturisească orice. Nakita și-a mijit ochii, iar eu am continuat: Haide! Ajută-mă cu asta! Ron n-are de unde să știe că nu mai suntem în Three Rivers, așa că avem o grămadă de timp la dispoziție.

— Ea *este* șefa ta, a murmurat Barnabas, iar Nakita s-a încruntat.

— OK, a căzut ea de acord, dar dacă Shoe face vreo mișcare, promite-mi că mă chemi, Barnabas.

— Vrei să te *chem*? s-a mirat Barnabas, cu degetele mari înfipte în buzunarele blugilor, în timp ce vântul îi flutura tricoul. Cum? Ești un spintecător al întunericului, iar eu, al luminii. Vibrațiile noastre sunt prea îndepărtate pentru ca amuletele să ne permită asta.

Nakita a zâmbit și și-a transformat amuleta din cruce gotică în piatră obișnuită, prinsă în sârmulițe argintii.

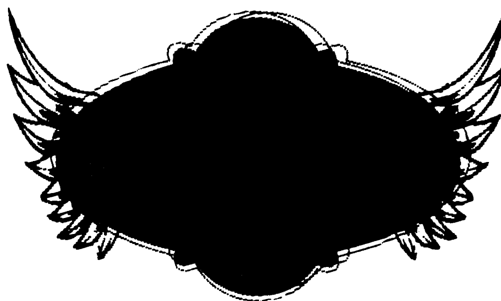
— Nu ești atât de luminos cum te crezi, spintecătorule. Ți-ai privit aura în ultima vreme? Ai devenit neutru. Pun

pariu că putem să vorbim prin intermediul amuletelor, dacă avem chef. Te întuneci, frate.

Chipul lui Barnabas exprima groaza; s-a uitat la propria lui amuletă. Am apucat-o pe Nakita de braţ şi am făcut-o să se mişte înainte s-o şteargă Ace. Ştiam că Barnabas nu era deloc fericit pentru că-şi pierduse statutul de spintecător al luminii, dar asta nu însemna că fata trebuia să-l tachineze pe tema asta. De când îi părăsise pe Ron şi pe spintecătorii luminii, el era considerat un spintecător macabru, un grup de îngeri răzbunători dispreţuiţi atât de spintecătorii luminii, cât şi de cei ai întunericului pentru obiceiul lor de a omorî fără niciun motiv. Dacă pe undeva lovea ciuma, spintecătorii macabri erau de faţă. Un dezastru îi făcea să se năpustească asupra corpurilor de parc-ar fi fost doar nişte valuri. Războiul era terenul lor de joacă. Doar când amuleta lui Barnabas avea să capete o culoare mai apropiată de a mea va putea fi considerat din nou respectabil, dar cum în acel moment va fi un spintecător al întunericului care nu credea în soartă, oricum n-avea să se integreze. Şi nici Cerurile probabil că nu-l vor primi înapoi.

— Data viitoare când mă mai duc la mall, o să vă cumpăr nişte telefoane, am spus cu amărăciune.

Dar dac-aş fi ştiut cum să-mi folosesc nenorocita de amuletă ca să vorbesc cu ei pe tăcute, n-ar mai fi fost nevoie de asta.

— *Ace! am țipat,* alergând pe asfaltul dur spre camionul lui, fiecare pas provocându-mi un șoc în întregul corp. Așteaptă!

Nakita nu vedea de ce-ar fi trebuit să alerge și mă urma netulburată, cu geanta pe umăr și cu sandalele asortate bocănind pe asfalt. Barnabas se îndrepta în direcția opusă, căutând probabil un loc liniștit în care să aștepte, să-și ia zborul ca să-l urmărească pe Shoe. Shoe călca apăsat, aplecat de spate, până în dreptul unei mașini sport parcate de una singură la umbră.

Când m-a auzit, Ace s-a sprijinit de camionetă și și-a înfipt degetele mari în buzunarele blugilor. Am încetinit, iar răsuflarea nici măcar nu mi se întețise. OK, poate că toată faza asta cu a fi mort avea și părți bune. Nakita m-a ajuns din urmă, iar eu am încetinit și mai mult pasul.

— E furios, a zis ea pe un ton firesc când a ajuns în dreptul meu. Ești sigură că ne va dezvălui ceva?

— Păi, poţi să fii furios pe prietenii tăi, am comentat, aducându-mi aminte cum mă supărasem pe Wendy, cea mai bună prietenă a mea din Florida, unde locuisem înainte să mă mut în Three Rivers.

Cele mai multe certuri erau provocate de încercările mele de a ne integra în grupul celor cool, dar Wendy era mult prea independentă. Dar rămâneam prietene chiar şi când ne ciondăneam.

— Cum poţi să fii furios pe cineva şi să-ţi placă de el în acelaşi timp? s-a mirat Nakita.

Am urmărit cum Shoe s-a urcat în maşină şi a pornit-o, ambalând puternic motorul.

— Pur şi simplu. Îţi place de Barnabas, nu-i aşa? Chiar şi atunci când vă certaţi?

— Nu, a răspuns ea pe dată, apoi a şovăit. E mai deştept decât l-am crezut. Dar când mă gândesc că el ar putea avea dreptate, iar eu m-aş putea înşela, îmi ies din minţi.

— Şi eu la fel, am adăugat, arătând spre Ace, care se dezlipise de camionetă şi-şi netezea tricoul şifonat.

Şi-a pipăit amuleta şi a întrebat:

— Cine are dreptate?

I-am adresat un zâmbet lui Ace şi am răspuns:

— Nu contează.

— Nu înţeleg, a rostit ea şi a oftat.

— Aşa fac prietenii.

Am zâmbit şi mai larg şi m-am oprit, apelând din plin la farmecul meu de fată populară. De obicei, mergea ca uns cu străinii; prin urmare, se părea că timpul petrecut

încercând să mă integrez printre fetele cool nu fusese complet pierdut.

Dar zâmbetul mi-a pierit când Ace mai c-a lătrat:

— Ce vrei?

Nakita a ridicat brațul spre amuletă, iar eu am călcat-o „din greșeală" pe picior.

— Ăăă, nimic, am răspuns chiar când ea m-a împins în lături, dar deja mă balansam înapoi. Voiam să-ți spun că-mi pare rău c-ai fost concediat din cauza mea. Într-un fel, a fost vina mea.

Am făcut ochii mari și i-am aruncat o privire tristă, iar el și-a schimbat pe dată atitudinea agasată într-una îndatoritoare. Ah, puterea unui chip drăguț. Păcat că se uita la cel al Nakitei, nu la al meu. Dar ea era înger. De ce încercam măcar să concurez cu ea?

— N-a fost vina ta, a zis el cu glas mai blând. Shoe e un dobitoc. Un acces de furie l-a făcut să se îmbujoreze și a strigat înspre mașina lui Shoe: Idiotule!

— Pot să-l secer și pe el? Doar așa, de distracție? m-a întrebat Nakita, iar Ace s-a întors șocat spre noi.

— Încetează, am mormăit, dar el deja ne auzise.

— Ce-ai zis?

Mi-am lins buzele, căutând cuvintele potrivite.

— Așa deci, îți place muzica? am trântit eu, iar el s-a întors din nou spre mine.

Se uita când la Nakita, când la mine și aproape că vedeam cum își pune ordine în gânduri și se întreabă dacă are vreo șansă cu ea. Sigur, era destul de probabil. Ba pe naiba!

— Mda, a rostit el, privind-o în continuare, iar ea i-a zâmbit dintr-odată şi a chicotit asemenea lui Amy, duşmanca mea pământeană de moarte de la şcoală, încălţată cu sandale de firmă.

Când am auzit-o, nu mi-a venit să-mi cred urechilor şi nu m-am mirat deloc când Ace a adăugat:

— N-am nimic de făcut acum. Vrei s-asculţi nişte muzică?

— Sigur! am răspuns, plină de entuziasm, iar el s-a îndepărtat de portiera din faţă, lovind oglinda laterală cu umărul şi încercând să-şi păstreze aerul cool.

— Urcă, m-a îndemnat şi a deschis portiera. Stau la douăzeci de minute distanţă. Poţi să asculţi chestiile alea noi.

Preţ de o clipă, m-am uitat la bancheta lungă şi mi-am amintit ce se-ntâmplase ultima dată când mă urcasem în maşina unui străin. O sfârşisem pe fundul unei râpe, moartă. „E bine, nu poţi omorî pe cineva de două ori", mi-am zis. În plus, Nakita era cu mine. M-am urcat cu grijă, atentă să nu calc pe vreunul dintre CD-urile aruncate peste tot, şi m-am aşezat în celălalt capăt al banchetei. Camioneta era veche, cu banchete tapiţate cu vinilin crăpat şi un bord prăfuit, decolorat de soare. Carcasele de CD-uri sclipeau când razele cădeau pe ele şi am tras una de sub Nakita înainte să apuce să se aşeze direct pe ea. Evident, CD-ul fusese inscripţionat acasă şi pe o parte avea un abţibild artistic. Josh avea şi el o camionetă veche, dar a lui măcar era curată. Mi-a trecut prin cap să-i trimit un mesaj, să văd ce mai face, dar să tastez SMS-uri de faţă cu Ace nu era probabil cel mai bun mod să-l conving să-mi arate ce descărcase ilegal de pe internet.

— Asta-i opera ta? am întrebat când Ace s-a urcat la rândul lui în maşină şi a trântit portiera de două ori, ca să se închidă cum trebuie.

Judecând doar după maşinile lor, îmi dădeam seama că Ace şi Shoe erau cum nu se poate mai diferiţi, şi m-am întrebat dacă nu cumva o parte din furia lui se trăgea de-aici. De la invidie.

— A lui Shoe, a trântit-o el.

— Nu, mă refer la desen, am adăugat, iar el şi-a descleştat fălcile în vreme ce a răsucit cheia în contact, pornind motorul. Îmi place.

Muzica a bubuit din boxe, cu tobe foarte puternice şi solistul urlând atât de tare, încât nu înțelegeai ce zice.

— Mersi, a zis el, dând muzica mai încet, ca să-l putem auzi. Mama crede c-aş putea obţine o bursă, dar ce sens ar avea? Doar nu pot să-mi câştig traiul din nişte mâzgăleli.

M-am gândit la propriul vis de a câştiga bani din fotografie şi am oftat înțelegător.

— Poate, am rostit eu şovăitor. Dar e mai uşor să găseşti o cale de a face bani din ceva ce-ţi place decât să înveţi să iubeşti un serviciu care-ţi aduce bani.

N-a zis nimic, iar eu, simţind privirea Nakitei aţintită asupra mea, am coborât geamul. Dumnezeule, maneta era înţepenită, de parcă nu mai fusese folosită de mai bine de-un an. Treptat, aerul stătut a fost înlocuit de unul proaspăt, în vreme ce ne îndreptam spre ieşire, apucând-o pe acelaşi drum ca Shoe.

Pe drumul încoace, pe care-l făcuseră în zbor, văzuse că la est, chiar în mijlocul lanurilor de porumb, se afla un orăşel.

Ace dădea din cap în ritm cu muzica şi trăgea cu ochiul la Nakita, să vadă ce părere avea.

Mi-am îndreptat atenţia spre CD-ul pe care-l ţineam în mâini şi l-am pus pe bord, mângâind apoi un altul, decorat cu un desen asemănător. Erau tot felul de spirale viu colorate, care mă duceau cu gândul la modelele celtice.

— Sunt chiar bune, am zis, uitându-mă la cele câteva CD-uri din imediata mea apropiere. Mă refer la desene. Ar trebui să stai de vorbă cu profesoara ta de desen. Pun pariu că ştie ceva despre vreo bursă.

— Oamenii de genul lor nu-i ajută pe cei ca mine, a spus Ace, posomorându-se. În plus, facultatea... nu-i de mine.

Am ridicat din sprâncene. „Pe cei ca el?"

— Şi ăla-i făcut tot de mine, a spus şi m-am uitat în direcţia înspre care arăta cu degetul, observând podul rutier pe sub care treceam. Era acoperit de graffiti în acelaşi stil plin de unghiuri şi spirale. Cuprindea şi o mulţime de simboluri arhetipale care făceau ca desenul să arate precum o combinaţie de vitraliu cu un tatuaj.

— Uau! am rostit şi m-am răsucit pe banchetă, ca să descopăr că şi partea cealaltă a podului era decorată. Ce frumos e!

Ace a afişat un zâmbet de băiat rău şi a bătut darabana cu degetele în ritmul tobelor.

— Aproape că m-au găbjit în ultima noapte în care l-am făcut. Stăteau la pândă. Uită-te la turnul de apă.

Nakita a scos un sunet sugrumat şi m-am uitat în aceeaşi direcţie cu ea, spre construcţia umflată care se ridica mult deasupra lanurilor de porumb. Am rămas cu gura căscată şi-am făcut ochii mari.

— Îţi place? m-a întrebat Ace, iar eu am încuviinţat, prea uluită ca să pot rosti ceva.

— Seamănă cu o aripă neagră! a şoptit Nakita, iar eu am dat iar aprobator din cap.

Pe turnul de apă era înfăşurată o cioară desenată în alb şi negru, care arăta de parcă s-ar fi topit într-o băltoacă picurătoare de mâzgă. Arăta întocmai ca o aripă neagră văzută de către cei vii, un fel de amestec de graffiti sofisticat şi petroglife ale amerindienilor. Aripile negre sunt necrofagii lipsiţi de inteligenţă ai lumii sufletelor, care îşi fac mereu apariţia la spintecări, sperând că vor înşfăca o bucăţică din sufletul nesupravegheat. Le uram şi îmi dădeau fiori. Atât spintecătorii luminii, cât şi cei ai întunericului se foloseau de ele ca să depisteze o ţintă, oricât de dezgustătoare ar fi fost.

– Sunt semnătura mea, spunea Ace, iar eu mi-am îndreptat atenţia asupra lui.

– Ciorile? am întrebat, străduindu-mă să nu mă cutremur. De unde ţi-a venit ideea să le înfăţişezi aşa, topindu-se?

A strâns din dinţi.

– Shoe.

Iar venise vorba de Shoe. Se părea că Barnabas avusese dreptate: Shoe era ţinta noastră, nu Ace.

Ace a luat o mână de pe volan şi s-a uitat la Nakita.

— Nu eşti prea vorbăreaţă.

— Nu văd ce rost ar avea când faptele sunt mult mai convingătoare, a rostit ea sec, purtându-se complet diferit faţă de chicotitul de mai devreme.

Dând din cap de parcă fata spusese ceva plin de înţelepciune, Ace a zis:

— Şi eu la fel.

Trebuia să revin la Shoe. Barnabas avusese dreptate.

— Hei, îmi pare rău pentru prietenul tău, am spus şovăitor, încercând să schimb subiectul discuţiei.

Ace a pufnit.

— E un dobitoc. Îl cunosc din clasa a treia şi a fost mereu un dobitoc. Nimic de-aici nu-i suficient de bun pentru el. Visează mereu la oraşul cel mare şi la „o viaţă mai bună". Ce-are dacă rămânem aici şi suntem pur şi simplu normali?

— El e hackerul? am întrebat. Tu eşti artistul, iar el face rost de lucruri?

Ace s-a uitat fix înainte, iar viteza maşinii a rămas constantă.

— Mda, a rostit pe un ton sarcastic. Eu sunt doar tipul care face ca lucrurile să arate cool. El o să plece la facultate la sfârşitul anului. Apuc să-l văd doar la serviciu, că-n rest e ocupat să completeze cereri de înscriere şi să se pregătească pentru testele de aptitudini.

„Oooo, e gelos. Se simte dat la o parte." Poate că nu era tocmai momentul potrivit, dar, în cele din urmă, tot aveam

să ieşim dintre lanurile de porumb. Nu voiam să-mi petrec întreaga zi cu Ace, când Shoe era cel care se afla în pericol.

— Ăăă, ai putea să ne duci la Shoe acasă? l-am rugat, iar Ace s-a aplecat înainte, pe lângă Nakita, ca să se uite la mine.

— Sper că glumeşti, a zis el cu dezgust. Faci asta ca s-ajungi la el, nu? Voi, fetele, sunteţi toate la fel. Vedeţi o maşină faină şi credeţi că eu sunt doar un gunoi.

— Nu! am exclamat, iar pulsul mi s-a accelerat. Nakita a simţit asta şi m-a privit. Ace, Shoe e în pericol, am adăugat şi, observând cât era de furios, i-am trântit: ştiu totul despre virusul pe care vrea să-l încarce pe calculatoarele şcolii. O să omoare oameni!

Camioneta a virat brusc şi Ace s-a uitat şocat la mine.

— Fii cu ochii la drum! i-am strigat, amintindu-mi cum mă răsturnasem în râpă.

Mâna mi s-a lovit de bord. Dar nu mă asculta.

— Virusurile de pe computer nu omoară oameni, m-a contrazis furios. Cum ai aflat de asta? Ţi-a povestit el? Ţi-a zis Shoe, apoi s-a înfuriat că eu ţi-am spus despre nişte prostii de melodii pe care le-am furat?

Vocea lui mă zgâria pe urechi şi mi-am mutat privirea spre drum, bucuroasă că nu venea nimeni pe şosea.

— Nu mi-a spus, am răspuns. Treaba mea e să aflu anumite lucruri.

Ace a izbucnit în râs, dar am răsuflat mai uşurată când şi-a aţintit din nou privirea la drum. Nakita stătea nemişcată între noi, pipăindu-şi amuleta şi neintervenind în

discuţie, dar, judecând după cât era de încruntată, mi-am dat seama că i se părea că fac o greşeală.

— E treaba ta, zici? Şi tu cine eşti, tăcuto? Bodyguardul ei?

Nakita şi-a coborât braţul ca să-şi sprijine gentuţa pe genunchi.

— Da.

El a râs iar cu amărăciune, a clătinat din cap şi a mormăit:

— Atrag numai tipe nebune. Atrag numai tipe nebune de legat.

M-a străbătut un fulger de furie.

— Nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu, i-am tăiat-o, dar virusul o să scape din şcoală şi o să ajungă în calculatoarele spitalului. O să moară oameni. Tonul mi-a devenit rugător. Trebuie să mă ajuţi să-l conving pe Shoe să n-o facă. Pe mine n-o să mă asculte, dar tu îi eşti prieten.

Ace m-a privit, iar în ochi i se citea mânie intensă.

— Du-te naibii, a zis dintr-odată. Şi să-l ia naiba şi pe Shoe! De ce-aş da doi bani pe el?

Frustrată, am dat drumul bordului. Shoe va merge la facultate, iar Ace nu. Se temea că nu era suficient de bun ca să ţină pasul şi îi venea mai uşor să-l urască pe Shoe decât să încerce şi, poate, să nu reuşească.

— Nu mergem acasă la Shoe? s-a interesat Nakita.

— Mai degrabă mă duc la dracu', a comentat Ace, iar Nakita s-a mişcat.

— Hei! a ţipat Ace când Nakita s-a răsucit deodată pe banchetă şi l-a apucat de bluză.

— Nu te duci la dracu'. Ne duci pe noi acasă la Shoe, i-a poruncit ea, iar camioneta a virat.

— Nakita! Dă-i drumul! am țipat când am trecut peste linia care delimita șoseaua, apoi camioneta a virat înapoi, iar cauciucurile au părăsit asfaltul.

— Dă-mi drumul, nebuna naibii! a strigat Ace, în vreme ce înaintam cu aproape o sută de kilometri pe oră, iar o roată era încă în afara șoselei.

Am revenit încet pe asfalt și, abia după ce toate cele patru roți s-au aflat pe carosabil, a apăsat frâna și ne-am oprit brusc.

— Afară! striga Ace. Coborâți din camioneta mea, ciudatelor!

Eram mai mult decât dispusă s-o fac, așa că am deschis portiera și am pus piciorul pe asfaltul încins. Tremuram, aproape că mi se făcuse rău, căci îmi amintisem de accidentul de mașină în care murisem.

— Ți-am zis să ne duci la Shoe, a zis Nakita, aflată încă în camionetă.

— Iar eu ți-am zis să cobori!

Poșeta Nakitei a zburat prin aer și a aterizat la picioarele mele.

— N-am mai dat niciodată într-o fată, dar cam întinzi coarda, păpușă. De ce toate tipele sexy sunt nebune de legat?

„Păpușă? Chiar o numise *păpușă*?"

Nakita era cât pe ce să-și piardă controlul și m-am întins ca s-o apuc de braț.

— Haide, să mergem!

Am smucit-o afară chiar când Ace a călcat pe pedala d accelerație, punându-se în mişcare, iar cauciucurile au scâr țâit pe asfalt. Nici măcar nu închisese portiera.

— Țicnitelor! a mai strigat, lăsând în urmă un nor d fum uleios şi uruitul din ce în ce mai slab al motorului.

Nakita stătea lângă mine, tremurând de furie.

— Nu sunt țicnită, a zis şi şi-a ridicat poşetuța roşie ş goală, iar eu am dat aprobator din cap.

Zgomotul camionetei lui Ace s-a diminuat rapid şi an privit într-o parte şi într-alta a drumului pustiu, între bându-mă unde era Barnabas.

— N-a ieşit cum mi-aş fi dorit, am spus, apucând-o î direcția în care o luase Ace.

Oraşul n-avea cum să fie prea departe.

Nakita şi-a aranjat sandaua, apoi a pornit pe urmel mele, *poc, poc, poc* pe asfaltul încins.

— I-ai dezvăluit prea multe. Cei însemnați nu cred ni ciodată. De-aia îi secerăm.

În tonul ei distingeam o acuzație mută, cum că eram fra ieră dacă încercam să schimb mii de ani de tradiție. Căzân pe gânduri, am privit rândurile aliniate de porumb care un duia uşor în vânt în vreme ce mergeam. Măcar Barnaba era cu ochii pe persoana potrivită.

— N-ar trebui să-l găsim pe Barnabas? a întrebat Nakita tăcerea mea părând s-o neliniştească. Am încercat să-l chem când eram în camioneta lui Ace şi n-am reuşit să dau de el

încă nu e suficient de întunecat. Dar poate că tu o să reușești să dai de el.

– Eu? am protestat, cuprinsă de jenă chiar dacă ea știa deja de săptămânile întregi de eșec, când eu și Barnabas stătuserăm pe acoperișul casei mele și tot încercaserăm. Și amuleta mea e prea departe de a lui. Spintecător al luminii, cronometror al întunericului... știi tu, am zis, bucuroasă că aveam telefonul la mine.

În cel mai rău caz, aveam să-l sun pe tata și să-i spun că făceam ceva cu Josh. El sigur m-ar acoperi. „N-ar fi trebuit să-i spun lui Ace toate alea. Nu-i de mirare că ne consideră țicnite. Și eu aș crede la fel."

Pașii Nakitei deveniră tăcuți când călcă chiar pe linia întreruptă de pe mijlocul drumului.

– Ultima dată când ai încercat, rezonanța amuletei lui Barnabas era roșie, precum cea a unui spintecător al luminii, a continuat ea, iar eu i-am aruncat o privire, gândindu-mă că eram amândouă o adevărată priveliște. De atunci, a căpătat nuanța neutră de verde a unui spintecător al morții. Eu nu pot să-l contactez, dar amuleta ta de cronometror e mai fluidă decât a mea și doar cu el ai exersat. Îi aud amuleta rezonând în eter, așa că încă nu s-a protejat. Pot să te duc, dar ar fi mai ușor să-l găsim pe Barnabas dac-am şti exact unde se află.

Am oftat și mi-am dus mâna la amuletă. De fiecare dată când încercam s-o folosesc, fie nu se întâmpla nimic, fie făceam o greșeală.

— Ce-ai de pierdut dacă încerci? m-a linguşit Nakita. Barnabas trebuie să afle ce s-a întâmplat. Cu toată atitudinea lui insuportabilă de „ştie-tot", face parte din... echipa noastră.

Rostise ultimele cuvinte de parcă ar fi fost otrăvite şi un zâmbet slab mi-a mai înseninat dispoziţia. Măcar se străduia.

— OK, am căzut eu de acord. Dar dacă nu dau de el, o să-l găsim pe calea aerului.

Nakita a încuviinţat şi m-am înfiorat de nerăbdare. Dacă mi-ar fi reuşit, ar fi fost grozav. Amuleta avea aceeaşi nuanţă profundă şi strălucitoare de negru de când o revendicasem, dar cea a lui Barnabas *chiar* îşi schimbase culoarea spre celălalt capăt al spectrului. Nakita avea dreptate: era posibil.

Entuziasmată, m-am întors spre lanul înalt de porumb, apoi spre drumul pustiu, ascultând vântul. Fie n-avea să se întâmple nimic, fie va funcţiona. Doar ştiam teoria pe dinafară, după nenumăratele nopţi petrecute pe acoperiş, încercând.

M-am oprit şi m-am aşezat pe marginea drumului, foindu-mă până ce pietricelele nu mi-au mai înţepat gleznele.

Nakita m-a privit înţelegătoare.

— Nu mă prea pricep, i-am explicat ruşinată. Trebuie să stau jos.

Am închis ochii şi am inspirat încet de trei ori — aşa încercam eu să mă calmez. Umerii mi s-au relaxat şi am expirat.

Am încercat să-mi imaginez propria aură cu ochii minții. Practic, nu era aura mea, pentru că eram moartă, dar rezonanța amuletei funcționa identic. Fiindcă aveam amuleta cronometrorului întunericului, aura sau rezonanța mea era de un violet atât de intens, încât nu făcea parte din spectrul vizibil și era, în fapt, aproape neagră. Cu ochii închiși, mi-am dus mâna la piatra neagră și strălucitoare, prinsă în argint și atârnând la gâtul meu de un simplu șnur. Cât timp era la maxim șase metri de mine, dispuneam de iluzia unui trup. Dacă mă îndepărtam mai mult de ea, aripile negre aveau să mă simtă și s-ar fi năpustit să-mi mănânce sufletul — șase nenorociți de metri stăteau între mine și moarte. Piatra semăna mult cu amuleta unui spintecător, dar era mai puternică și, cu toate astea — după cum zisese și Nakita —, mai flexibilă. Faptul că o revendicasem de la predecesorul meu nu-mi pulverizase sufletul, cum s-ar fi întâmplat dacă aș fi încercat să revendic amuleta unui spintecător. Cei mai mulți oameni nici nu o vedeau dacă eu nu le-o arătam clar. Aș fi putut să mi-o scot de la gât, dar nu mă atrăgea gândul.

Sârmulițele de argint care adăposteau piatra erau calde, dar amuleta era și mai caldă, de parcă ar fi înmagazinat fierbințeala soarelui. Teoretic, nu trebuia decât să-mi imaginez că gândurile mele capătă aceeași culoare sau lungime de undă ca aura mea, ca să se poată desprinde de mine. Apoi le țineam bine până ce le schimbam culoarea ca să se potrivească întocmai cu aura lui Barnabas, astfel încât gândurile mele să-i pătrundă prin aură, și el să le poată auzi. Acum,

rezonanța lui era verde. Trebuia să fie mai uşor decât să schimb totul spre celălalt capăt al spectrului. Poate că reuşeam s-o fac. Poate.

Mi l-am imaginat pe Barnabas, zâmbetul lui, umorul lui negru, felul lui ciudat de a privi lumea, vârsta ochilor lui căprui şi felul în care luceau argintii când intra în contact cu divinitatea. „Barnabas, am cugetat, făcându-mi gândurile cât puteam de *violet* ca să-mi treacă prin aură. Nakita şi cu mine suntem cam blocate aici, pe drum."

M-am înfiorat de bucurie când mi-am simțit gândurile părăsindu-mă şi reverberând în interiorul sferei de aer care înconjura Pământul. Dar apoi întregul meu gând a părut să explodeze într-o lumină strălucitoare. Şocată, am deschis ochii şi am clipit.

— Am simțit cum te părăsesc, a zis zâmbind Nakita. Dar s-au împrăştiat când s-au difractat de suprafața soarelui. Trebuie să-ți modifici gândurile ca să se potrivească aurei lui înainte să reverbereze în atmosferă, nu după.

„Le-a simțit", mi-am spus, înăbuşindu-mi un fior de nerăbdare. Barnabas nu zisese niciodată asta când exersasem. M-am foit neliniştită pe asfalt, ca să-mi ascund fiorul, imaginându-mi cât de aiurea arăta totul pentru cineva care-ar fi trecut pe-acolo. Nu că am fi văzut pe cineva pe drum. Niciodată până atunci nu mai fusese cât pe ce să reuşesc. Nakita mă învățase şi cum să curbez lumina în jurul amuletei mele, ca s-o ascund. Poate că Nakita, în ciuda lipsei ei de cunoştințe în a se purta cu oamenii, era un profesor mai bun. Nu l-ar fi bucurat oare asta pe Barnabas?

— Lasă-mă să-ncerc din nou, am șoptit, apoi am închis ochii și mi-am calmat gândurile, ca să le fac să treacă de rezonanța aurei mele, apoi concentrându-le cu exactitate.

„Barnabas, suntem blocate pe drum. Poți să ne găsești?”

— Acum! a exclamat Nakita și mi-am răsucit gândul, făcând unda mai lată și poate mai verde.

A lovit curbura atmosferei și a reverberat, fiind atras de ceva de parcă acolo i-ar fi fost locul. Poate de Barnabas?

M-am încordat și am icnit când am simțit o emoție de scurtă durată, precum amintirea altcuiva. Parcă aș fi privit prin ochii lui Barnabas, care era ascuns în niște tufișuri, vizavi de o casă drăguță, și a tresărit când gândul meu i-a apărut în minte. Apoi a dispărut, iar eu m-am trezit înconjurată de nisip și mijindu-mi ochii din pricina soarelui. Purtam o cămașă albă, care se umfla în vântul insuportabil de uscat. Un tânăr cu ochi negri stătea în fața mea, făcându-și de lucru cu un laptop și îmbrăcat în haine la fel de albe și de umflate de vânt ca ale mele. Cineva a înjurat când gândul meu a avut ecou într-al lui și am deschis ochii — eram iar pe drum, în mijlocul lanurilor de porumb.

„Oooof, asta sigur nu-i de bine.”

Nakita stătea pe vine în fața mea, cu o mână pe umărul meu, cu părul negru căzându-i pe lângă obraji, iar în ochi i se citea îngrijorarea.

— Madison? Ești în regulă?

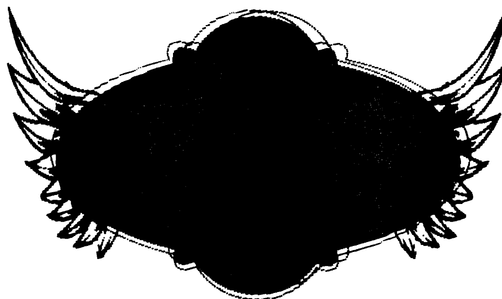
Mi-am mijit ochii, am întins mâna și ea mi-a prins-o, trăgându-se înapoi ca să mă ajute să mă ridic în picioare. M-am uitat în jos, la adidașii mei, și m-am scuturat de praf

pe coapse. Senzaţia neplăcută se tot intensifica şi, când mi-a văzut expresia de pe chip, am simţit cum grija Nakitei se transforma în panică.

— Cât de repede poţi să zbori? am întrebat-o, iar ea s-a uitat la mine de parcă eram nebună.

— De ce? a zis, iar eu am privit cerul şi m-am strâmbat.

— Pentru că am impresia că tocmai ce i-am spus lui Ron că punem ceva la cale.

Nakita stătea lângă mine, îmbrăcată cu blugii ei de firmă şi purtând sandalele la modă, unghiile negre de la picioare reflectând o rază de soare. Şi-a mutat privirea de la cer către lanurile foşnitoare care ne înconjurau. Amuleta strălucea violet, trimiţând străfulgerări movulii spre umbrele mai întunecate din porumb. Cu părul fluturându-i, se învârti în cerc, cercetând cerul.

– Barnabas, unde eşti? a rostit, iar eu m-am înfiorat.

Ezitarea şi senzaţia de nelinişte dispăruseră. Era un înger răzbunător şi nimic nu putea să treacă de ea.

– Poate-ar fi bine să plecăm fără el. Ascund amprenta amuletei tale, dar dacă Barnabas poate să urmeze ecoul gândului tău până aici, atunci şi Chronos poate s-o facă.

Nu m-am mişcat, ascultând cum vântul făcea să foşnească frunzele ca de hârtie, privind cu atenţie cerul şi aura mea, în căutarea oricărei manifestări de energie. La naiba,

dacă Ron ştia că ne aflăm aici, totul avea să devină mult mai dificil.

— Barnabas, a şoptit Nakita, uitându-se la ceva ce eu nu puteam vedea, şi mi-a trecut prin cap că era probabil prima oară când se bucura să dea cu ochii de el.

Umerii mi s-au relaxat, dar tot mi se făcea greaţă când îmi aminteam cum fusesem în mintea lui Ron. El trebuia să fi fost. Dacă puteam să am acces la gândurile lui, atunci şi el avea acces la ale mele. Şi cine era tipul de lângă el? Cel care avea să-i ia locul? Viitorul meu adversar?

Ron — sau Chronos, titulatura lui formală — era un gunoi. Da, credea în liber-arbitru, ca şi mine, nu în soartă. Da, trimitea spintecători ai luminii să-i oprească pe cei ai întunericului din a colecta prea curând sufletele din trupuri, cum mi-ar fi plăcut şi mie să fac. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, am fi lucrat împreună pentru atingerea aceluiaşi ţel. Dar mă minţise când fusesem omorâtă, nespunându-mi cine eram. Mi-a ascuns că eram cronometror până ce a fost prea târziu, iar trupul mi-a fost ascuns de Kairos, forţându-mă astfel să accept poziţia de cronometror al întunericului ca să rămân în viaţă. Ne trădase pe mine şi pe Barnabas şi minţise Cerurile în încercarea de a înclina balanţa puterilor divine manifestate pe Pământ în favoarea lui. Iar el ar fi trebuit să fie personajul pozitiv.

Sandalele Nakitei se târşâiau pe asfalt, iar ea era încruntată, îngrijorată.

— Imediat ce apare Barnabas, plecăm. Niciunul dintre noi nu-i poate ţine piept lui Chronos, a spus, vizibil supărată. El ştie cum să oprească timpul.

M-am apropiat de ea, dorindu-mi ca Barnabas să fi aterizat deja. Se vedea doar ca o pată albă pe cerul senin.

— E-n regulă, i-am zis, de parcă aş fi încercat să mă conving singură de asta. Chiar dacă Ron încremeneşte timpul, nu poate să mă omoare.

Nakita s-a întors spre mine, iar ochii i-au devenit argintii pentru o clipă, atunci când a intrat în legătură cu divinul.

— Dar dacă te duce într-un loc unde eu nu te pot urma?

Am înghiţit în sec şi am ridicat din umeri.

— De ce-ar face asta? Suntem aici, pe o şosea. Poate că o să trimită pur şi simplu un spintecător, să vadă care-i situaţia.

Dar era mai mult decât atât şi o ştiam amândouă prea bine. Odată ce Ron afla ce puseserăm la cale, nu trebuia decât să-i aloce un înger păzitor lui Shoe şi aş fi pierdut.

Mi-am ridicat privirea când lumina a fost astupată pentru o clipă, dar o pereche de aripi albe a fâlfâit în soare şi m-a orbit. Stârnind o pală de vânt, Barnabas a aterizat înaintea noastră, iar ochii căprui îi străluceau de încântare.

— Madison, ai reuşit! a spus el, în vreme ce aripile i s-au strâns, iar vârfurile li s-au încrucişat pentru o clipă înainte să dispară. A venit înspre noi şi a exclamat: Ştiam eu c-o poţi face! Când gândurile tale au pătruns într-ale mele... sunt atât de mândru de tine! Însă când a observat cât de îngrijorate eram eu şi Nakita, s-a oprit locului. Ce s-a întâmplat?

Nakita a adoptat o postură hotărâtă, cu ochii aţintiţi din nou spre cer.

— Mesajul ei a răsunat nu doar în mintea ta, ci şi într-a lui Chronos.

— Cred că-i pe drum încoace, am spus, nefericită.

— Cum aşa? s-a mirat Barnabas. Rezonanţa lui nu-i apropiată de a mea.

Nakita privea neliniştită în toate părţile.

— Sunt amândoi cronometrori, a zis ea. Nu crezi că serafimii i-au făcut de aşa natură încât să poată vorbi dacă au chef?

— Am privit prin ochii lui, am adăugat eu.

— Fir-ar să fie de vânticele! a blestemat Barnabas. O ecranezi?

— Sigur că da, băi pene rupte! a izbucnit Nakita. Dar sunt convinsă că a întrezărit unde ne aflăm înainte să-mi activez scutul. Că doar tu aşa ai făcut, nu?

Barnabas s-a strâmbat. M-a înşfăcat de cot şi m-a tras pe marginea drumului, aproape de tulpinile fâşâitoare de porumb.

— Bine. Plecăm, i-a zis el Nakitei. S-o ştergem de-aici înainte ca el *chiar* să apară.

Nakita a dat aprobator din cap, iar amuleta i-a lucit când a ridicat din umeri şi aripile i-au apărut. Într-o clipă, mă aflam între doi îngeri, unul cu aripi luminoase, celălalt cu aripi întunecate, dar amândoi îngrijoraţi.

— De ce nu pot să fac nimic cum trebuie? am întrebat, fără să mă aştept la un răspuns; aşa făceam când mă speriam — turuiam.

Barnabas şi-a întins iar aripile, care ajungeau de la o margine a şoselei la cealaltă.

— Nu există „cum trebuie" şi „cum nu trebuie", a comentat el, trăgându-mă aproape ca să mă poată ridica în

aer. Ai făcut-o, iar acum e nevoie să înveţi cum să te concentrezi. De ce crezi că trebuie să-ţi iasă perfect din prima? Te-aş pune chiar acum să mai încerci, dar trebuie să rămânem protejaţi de-acum încolo, iar o minte ecranată este una închisă.

M-am sprijinit tăcută de el, inspirând mirosul soarelui şi-al penelor. Deşi zisese că era în regulă, tot eu aş fi fost de vină dacă Ron îşi dădea seama că puneam ceva la cale.

— Te-ai descurcat, a continuat el, cuprinzându-mă cu braţul. Ai muncit din greu ca să faci asta şi-ar trebui să te bucuri.

— Mersi, am rostit, simţindu-mă ceva mai bine când m-am urcat pe picioarele lui.

Dar nu s-a clintit. De fapt, nimic nu se clintea — nici Barnabas, nici vântul, nici lanul de porumb — şi am tresărit când am simţit cum ceva nebulos mi-a atins amuleta şi a revendicat o parte din ea.

Instinctul mi s-a activat şi, bazându-mă pe orele întregi de exerciţiu, mi-am invocat imaginea interioară a amuletei, plasând-o în țesătura timpului.

Clipa prezentă era un fir strălucitor ce se întindea la infinit. Pe el, sufletul meu trimitea gânduri în viitor, trăgându-mă în urma sa şi fixându-mă de viitor cu o clipă înainte să devină prezent. În urmă îmi puteam vedea trecutul, întrețesându-se strâns cu Barnabas, Nakita şi chiar şi gândurile argintii, strălucitoare, ale lui Ace. Dar nu numai gândurile mele îmi legau amuleta de prezent, ceea ce era şi normal. Mai erau şi cele ale altcuiva.

„Ron", m-am gândit, cuprinsă de panică, trecându-mi o mână imaginară peste țesătura timpului pentru a distruge legăturile amuletei sale, și doar pe acelea, cu mine.

Am deschis ochii... Întregul proces durase mai puțin decât să spargi un balon de săpun.

— Barnabas? am rostit cu glas tremurat, văzând că încă mă cuprindea cu brațul.

M-am strecurat din strânsoarea lui, în care mă ținea nemișcată. Între gândul meu și acțiune s-a infiltrat panica. Ron oprise timpul. „Pui de cățeluși!"

Cu inima bubuindu-mi, m-am răsucit în încremenirea completă a timpului oprit în loc. Acolo, chiar în mijlocul drumului, se afla Ron.

Ron nu era înalt, era cam cât mine, ceea ce nu era de mirare, având în vedere că se născuse cu o mie de ani în urmă. Dar cred că-l deranja că era scund. Părul lui creț și grizonant fusese cândva negru, iar tenul îi era închis la culoare. Ochii lui aveau nuanțe diferite, în funcție de dispoziția în care se afla, și mă întrebam dacă și ai mei făceau acum la fel. Purta aceleași haine deschise la culoare cu care-l văzusem îmbrăcat în minte și avea un aspect de grec. M-a străbătut un fior de satisfacție când l-am zărit stând la trei metri depărtare, cu o expresie șocată pe chip. Poate că nu se așteptase să-i înfrâng atât de ușor influența.

— Încetează, i-am zis și mi-am cuprins amuleta în mână.

Nu credeam că ar fi încercat să-mi ia amuleta, pentru că n-o putea folosi, dar tot mi-era greu să dau drumul pietrei calde.

Ron şi-a mijit ochii, privind în lungul drumului din spatele meu.

— Felicitări, a spus, atât pentru că mi-ai înfrânt influenţa asupra amuletei tale, cât şi pentru că ai învăţat cum să conversezi în tăcere cu ajutorul ei. Ştiu că Barnabas nu te-a învăţat asta. Are tot atâta imaginaţie cât o râmă. Serafimii au fost? Poate că data viitoare o să-ţi foloseşti totuşi vocea interioară? Ţipai.

Era sarcastic şi, când a făcut un pas în faţă, am întins braţul în semn de avertisment. S-a oprit, şi-a pus o mână în şold şi s-a uitat la mine ca şi cum aş fi fost un câine care lătra după un gard.

— Ce cauţi aici? N-aveai şcoală?

— Nu-i cazul să-ţi baţi capul cu asta, am comentat, dându-mă înapoi ca să ajung în dreptul Nakitei şi al lui Barnabas. Dă-le drumul!

A zâmbit. Mi-am amintit când crezusem în asta.

— N-ai de ce să te temi de mine, Madison. N-o să-ţi fac niciun rău. Serafimii m-ar omorî. Tu eşti marea lor speranţă.

A clătinat din cap, aproape râzând de mine.

— Există şi lucruri mai rele decât să fii rănit.

„Şi pun pariu că tu le ştii pe toate", m-am gândit, dorindu-mi ca Barnabas şi Nakita să mă poată apăra. Doamne, ce ciudat era să stea tăcuţi şi nemişcaţi în spatele meu! Cu un gând subit, mi-am activat vederea inferioară a minţii şi am cercetat ţesătura timpului în căutarea strălucirii violete a Nakitei şi a celei verzi a lui Barnabas. Când le-am găsit, am rupt toate firele care le legau de amuleta lui Ron.

Ron a simţit asta şi a înjurat, retrăgându-se când Barnabas şi Nakita au revenit la viaţă.

M-a străbătut un val de entuziasm şi m-am împleticit din pricina efortului de a-mi împărţi atenţia între clipa prezentă şi cea următoare. În momentul în care nu aş mai fi rupt firele amuletei lui Ron, Nakita şi Barnabas ar fi încremenit la loc.

— Las-o în pace, Ron! a strigat Barnabas când m-a prins şi o senzaţie ciudată mi-a străbătut aura.

Nakita stătea între noi şi mi-a venit să plâng. Îi eliberasem! Nu eram chiar atât de neajutorată, chiar dacă Barnabas mă ţinea să nu cad.

— Nu-s eu de vină, a zis sumbru Ron. Atâta că nu se pricepe deloc la ceea ce are de făcut.

Barnabas m-a strâns şi mai tare şi mi-am recăpătat treptat echilibrul.

— E-n regulă, am zis încet, căci mi-era mai uşor să-mi împart gândurile.

Exersasem ruperea firelor, dar n-o mai făcusem de ceva vreme. Chiar şi aşa, atunci distrusesem firele pe care le crea amuleta mea, nu pe cele făcute de alta. Asta era... greu şi nu mă puteam concentra pretutindeni.

Nakita s-a relaxat uşor din poziţia ei ghemuită, pe care o luase instinctiv, dându-şi seama că Ron nu era chitit să ne rănească. Voia doar să ştie ce făceam. Eu n-aveam de gând să-i spun, iar Ron a părut nemulţumit când eu m-am ţinut singură pe picioare. N-aveam decât să plecăm, iar el nu se alegea cu nimic.

— Ce vrei? l-am întrebat, deşi era evident.

„Şi cine era cu tine în deşert? Ai suficient timp la dispoziție să-l înveți *pe el*, nu-i aşa?"

Ron şi-a depărtat brațele şi a încercat să pară rezonabil.

— Să aflu ce faceți, a răspuns. Nu e o secerare, altfel m-aş fi teleportat în viitor.

Nakita s-a interpus între mine şi Ron.

— Poți să pleci atunci, nu? a propus ea, dar el a ignorat-o, uitându-se în schimb la Barnabas.

— Să-i omor pe cei pe care m-ai implorat la un moment dat să-i salvez, a completat sarcastic Ron şi mi-am dat seama că cei doi nu mai vorbiseră de când eu devenisem cronometrorul întunericului, iar Barnabas îl părăsise. Ți-am dat amuleta. Ai fost cel mai bun spintecător al meu, Barnabas, dar nu te-aş mai primi înapoi nici dacă te-ai lega de o stâncă preț de o mie de ani. Să te înhăitezi chiar cu acel spintecător al întunericului împotriva căruia ai luptat? Uită-te la ea, cu unghiile alea negre şi poşeta lucioasă. Nu e o luptătoare. Te-ai însoțit cu cei absurzi şi necugetați. Chiar ai decăzut, îngere!

— Nu mi-ai dat amuleta, a rostit încordat Barnabas. Predecesorul predecesorului tău a făcut-o, a continuat el, dând drumul amuletei, astfel încât verdele său neutru şi pur să strălucească. Nakita şi cu mine am schimbat priviri îngrijorate. De cât timp era Barnabas aşa? Eu cred în continuare în liber-arbitru, a adăugat el cu stoicism. Vremurile s-au schimbat. Tu, nu. Nu-ți datorez nimic. M-ai mințit, a încheiat cu amărăciune Barnabas.

— M-ai dezamăgit, a spus Ron, de parcă n-ar fi contat. Ţi-am zis să-ţi ţii gura. Dacă ai fi făcut-o, totul ar fi mers perfect, iar spintecătorii luminii ar fi acum la conducere.

— Am avut încredere că vei face ceea ce trebuie, a şoptit Barnabas. Acum am încredere în Madison.

Ron a pufnit.

— Atât de uşor de influenţat să-i omori pe cei nevinovaţi! l-a luat în râs cronometrorul luminii, încercând să nu pară că dădea înapoi.

— Ba nu sunt, l-a contrat Barnabas, iar Nakita şi-a croit drum pe lângă el.

— Iar cel însemnat nu e nevinovat, a spus ea înfierbântată şi îmbujorată. Intenţionează să lase oamenii să moară din pricina faptelor lui, apoi va tot continua aşa!

I-am aruncat alarmată o privire.

— Taci! i-am cerut.

Dădea totul de gol!

Dar răul fusese deja făcut, iar ochii lui Ron s-au luminat.

— Deci chiar *este* o secerare, a zis el. Însă eu nu m-am proiectat în viitor.

Nakita a luat o poziţie teatrală.

— Serafimii văd mai departe decât tine.

— Taci odată din gură! a ţipat şi Barnabas.

— Nu-ţi face griji, Chronos, s-a lăudat neabătută Nakita. O să-l omor înainte să-i aloci un înger păzitor care să-l apere până la sfârşitul zilelor lui. De data asta, n-o să întuneci vederea perfectă a serafimilor!

Grozav! Absolut grozav! Nu mergea bine deloc şi m-am uitat la lanurile încremenite de porumb, stând în mijlocul unei şosele pustii, sub un cer pe care soarele era nemişcat.

— Ron, n-ai de gând să te dai la o parte? l-am întrebat, ştiind că n-o va face. Crezi sau nu, încerc să salvez pe cineva.

Barnabas a scos un sunet sugrumat şi m-am întors spre el.

— De parcă nu şi-ar fi dat deja seama că e o secerare, am continuat cu amărăciune. Nakita a făcut deja boroboaţa.

Nakita s-a strâmbat, amărâtă, abia acum dându-şi seama ce făcuse.

— Tu, a rostit Ron, arătându-mă cu degetul, eşti o ucigaşă pentru că-i permiţi unui înger răzbunător, însetat de sânge, să-i spintece pe cei nevinovaţi. Am încercat să te salvez de asta, dar ai ratat şansa ca să schimbi ceva pentru cei lipsiţi de orice valoare!

Mi-am mijit ochii şi am păşit înainte până ce atingerea lui Barnabas m-a oprit.

— Ei bine, poate dacă nu m-ai fi minţit, aş vedea altfel lucrurile! am exclamat, dându-l la o parte pe Barnabas.

Da, lucram pentru spintecătorii întunericului, dar încercam să schimb ceva, să potrivesc ceea ce-şi doreau serafimii cu propriile convingeri. Însă Ron n-avea să înţeleagă niciodată asta.

— Nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu, am adăugat. Încerc să salvez viaţa cuiva. Pleacă, pur şi simplu.

Zâmbind, a privit-o pe Nakita. Ea se afla acolo să-l omoare pe Shoe dacă eu eşuam, iar în ochi i-a apărut o

lucire calculată. Orice s-ar fi întâmplat, avea să mă vadă mereu într-o lumină proastă, închistat de ceea ce credea, pentru că doar asta ştiuse vreodată.

— Încerci să salvezi pe cineva, a repetat el, luându-mă în râs. Cu un spintecător al luminii trădător, care a devenit unul al morţii, şi un spintecător al întunericului, în caz că dai greş.

— Eu nu trădez nimic din ceea ce cred! a zis Barnabas, iar eu mi-am ridicat bărbia.

— O să-l găsim primii, am spus, sigură pe mine.

Ron a chicotit, dându-se înapoi cu o mişcare fluidă.

— Mai vedem noi, a zis el cu subînţeles. Nu ştii pe cine cauţi. Nici tu nu te-ai proiectat în viitor. Îmi dau seama. Eşti prea încrezătoare. Serafimi care să-ţi ofere informaţii? Mult succes! Privesc în viitor şi nu văd ce se află chiar sub nasul lor îngâmfat. Habar n-ai ce faci.

— Da? am zis, scoasă din ţâţâni. Şi cine-i de vină?

A zâmbit larg.

— Eu, a răspuns el şi, încă uitându-se la mine, a dispărut.

Lumea s-a pus în mişcare cu un fâşâit şi eu am tresărit, surprinsă de explozia bruscă de lumină şi de zgomote. Vederea mi s-a înceţoşat când m-am trezit încercând să rup firele unei amulete care nu se mai afla acolo. De data asta, îl văzusem plecând, pliindu-se în sine şi dispărând cu o mişcare luminoasă şi mută. Până atunci, nu mai reuşisem s-o fac.

— Dumnezeu să te ajute, Nakita, a zis Barnabas, îndreptându-se spre mijlocul şoselei. Mai că i-ai desenat o schiţă cu cel pe care avem de gând să-l salvăm.

Nakita s-a răsucit pe călcâie.

— Încă trăiești cu impresia că încerc să-l salvez pe Shoe, a spus ea, îndreptând poșeta spre el de parcă ar fi fost o armă. Dacă zăresc măcar o aripă neagră, un spintecător al luminii sau un alt înger păzitor în afară de Grace, o să-l omor. N-o să-l las pe tâmpitul ăla de cronometror să-i aloce un înger păzitor lui Shoe!

— Ron nu e tâmpit! a strigat Barnabas, părând să mai aibă în el o urmă de loialitate.

Am oftat și m-am așezat pe asfaltul cald, cu spatele la ei, așteptând să termine de țipat unul la celălalt. Măcar Ron plecase având impresia că nu știam cine este cel însemnat.

— N-o să-l omori pe Shoe! a zis Barnabas. N-o să te las!

— Ai grijă, Barnabas, l-a luat ea în râs. Ți se vede latura macabră.

Fusese o lovitură sub centură și m-am întors. Stătea la câțiva centimetri de el, cu o mână în șold. El se încrunta, simțind rușinea cuvintelor peiorative. Barnabas nu era sinistru. Da, îl părăsise pe Ron, dar nu era un răzbunător al cărui unic scop era plăcerea de a omorî pe cineva.

— N-o să permit ca un înger păzitor să-i fie alocat lui Shoe, a spus ea, arătând vag în direcția orașului nevăzut. Din momentul în care alege să omoare, va provoca numai durere. Nu există nicio grație într-o viață trăită astfel!

— Ce amuzant — nu asta faci tu? Omori oameni? i-a strigat el, iar ea a scos un țipăt înăbușit de frustrare.

— Mai tacă-ți fleanca, i-a șuierat lui Barnabas. Toată ciorovăiala asta o s-o bage pe Madison în bucluc. Serafimii ne privesc.

— Atunci tacă-ţi ţie fleanca, a pufnit el, dar am simţit că o nouă grijă se adaugă celor vechi.

Uitasem de asta. Serafimii ne priveau şi, dacă nu reuşeam să fac un spintecător al luminii să colaboreze cu unul al întunericului, atunci n-avea să funcţioneze niciodată.

— Barnabas, i-am întrerupt, fără să-mi ridic privirea de la lanurile de porumb. Faptul că Ron ştie ce avem de gând strică totul sau doar îngreunează situaţia?

În cele din urmă, au terminat cu cearta. Paşii lui Barnabas erau tăcuţi, încălţat fiind cu adidaşii lui tociţi, iar el părea preocupat. Evident, discuţia cu Ron îl zdruncinase.

— Până ce Ron o să descopere cine este cel însemnat, cred că nu se va schimba nimic, a răspuns Barnabas, iar Nakita a pufnit. Va trebui să fim mai precauţi, ca să nu ne urmărească. Unul dintre noi va rămâne cu tine şi-ţi va ascunde rezonanţa amuletei. S-a uitat în spatele meu, la Nakita. Ar fi mai simplu dacă ai fi pur şi simplu de acord să nu-l omori pe Shoe.

— Nu l-am omorât! a protestat ea, avântându-se în faţă. Dar o s-o fac înainte de a-i permite lui Chronos sau vreunuia dintre spintecătorii lui să-i aloce un înger ca să-l apere de soarta lui. Un înger e pentru totdeauna şi, beneficiind de protecţia nesăbuită a Cerurilor, cine ştie ce dezastre ar putea provoca.

M-am întrebat câţi dintre dictatorii de dată recentă ai lumii fuseseră rezultatul faptului că Ron trimisese un spintecător al luminii ca să sprijine liberul-arbitru al unui suflet. M-am ridicat în picioare şi am oftat.

— E tare ciudat, am spus şi mi-am scuturat ciorapii negri de praf. Îmi place de voi amândoi şi nu ştiu de ce.

Nakita a clipit şi nu şi-a mai concentrat atenţia asupra lui Barnabas.

— Pentru că eşti cronometrorul întunericului, a zis ea, de parcă ar fi fost evident.

Am oftat şi-am privit într-o parte şi într-alta a drumului, dorindu-mi să mă aflu altundeva. Oriunde altundeva.

— Ce crezi că va face? l-am întrebat pe Barnabas. La Ron mă refer. Tu-l cunoşti cel mai bine.

Barnabas s-a uitat la locul de pe asfalt unde stătuse Ron.

— Va cerceta probabil axele locale ale timpului până va afla unde-am fost, apoi va încerca să identifice oamenii cu care am intrat în contact. Dar nu va putea să acţioneze propriu-zis până ce nu se va proiecta şi va vedea viitorul. Atunci va putea să trimită un spintecător. Uneori, cronometrorul întunericului se proiectează primul, alteori cel al luminii. Cel care o face ultimul vede imaginea clară a celui însemnat, aşa că presupun că asta echilibrează cumva lucrurile.

Am dat aprobator din cap, zicându-mi că părea destul de logic. Cu cât proiecţia era mai apropiată în timp de punctul de cotitură, cu atât percepţiile cronometrorului erau mai limpezi. M-am strâmbat şi m-am uitat la ceas. Se făcea târziu şi va dura ceva să mă întorc acasă, fie şi în zbor.

— Trebuie să merg la şcoală, am zis, cuprinsă de îngrijorare. Să mă văd cu tata. Să-mi iau temele de la Josh.

— Eu rămân aici, a rostit pe dată Barnabas, iar Nakita, evident, s-a zbârlit.

— De ce tu? a întrebat ea, pusă pe harţă, cu picioarele larg desfăcute şi înfipte în asfalt.

I-am întâlnit privirea lui Barnabas şi i-am transmis pe tăcute că mă descurcam cu asta. Era deja destul de furioasă pe el.

— Fiindcă Barnabas nu-l va ucide pe Shoe dacă Ron trimite pe cineva să ne urmărească.

Nakita a dat să protesteze, iar eu m-am enervat.

— Uite ce e, am zis, lăsând să se vadă o parte din frustrarea mea. Nu se zăreşte nicio aripă neagră. Încă nu m-am proiectat în viitor, şi nici Ron. Barnabas, poţi să-mi atingi gândurile chiar şi la o asemenea distanţă?

— Nu şi când eşti ecranată, a răspuns el ursuz.

— Nicio problemă, am spus, trecându-mi o mână peste ceafă, ca să-mi netezesc părul. Nu-i cazul să fiu ecranată când sunt acasă. Ron ştie unde stau şi, dacă mă vede acolo, s-ar putea să renunţe cu totul să mă urmărească. Nakita poate să mă ducă în zbor acasă şi înapoi, după ce se culcă tata. Între timp, ne dai tu de ştire dacă se schimbă ceva.

Din câte-mi puteam da eu seama, era un plan bun, dar Barnabas părea la fel de entuziasmat ca şi Nakita.

— O să te anunţ dacă se schimbă ceva, a căzut el de acord, cu privirea aţintită în jos, şi mi-am dat seama că-l deranja că rezonanţa lui se schimbase oficial spre celălalt capăt al spectrului.

Nu mai putea fi considerat un spintecător al luminii, indiferent ce-ar fi crezut el. Legătura cu mine îl mânjise la fel de mult pe cât o afectase pe Nakita.

— OK, am rostit pe un ton împăciuitor, căci nu-mi plăcea să-l văd deprimat.

Fusese multă vreme un spintecător al luminii. N-avea să-şi găsească niciodată locul printre spintecătorii întunericului, chiar dacă amuleta lui devenea la fel de neagră ca a mea. Va fi singur şi diferit pentru tot restul vieţii.

M-am îndreptat spre Nakita. Nu mai zburasem niciodată cu ea, dar m-am gândit că, dacă Barnabas putea s-o facă, atunci va reuşi şi ea. Preţ de o clipă, a părut că are de gând să protesteze, dar, când a observat cât de nefericit era Barnabas, şi-a arcuit pur şi simplu aripile şi le-a atins vârfurile mult deasupra capului. M-am holbat la ele, gândindu-mă cât erau de frumoase, chiar dacă nu se potriveau cu hainele ei viu colorate şi cu sandalele. I-am aruncat o privire lui Barnabas, simţindu-mă ciudat pentru că-l lăsam în urmă când el era într-o asemenea stare.

— Poţi să zbori cu încă cineva? am întrebat-o, iar Nakita s-a uitat mai întâi la Barnabas, apoi la mine.

— O să-ţi zic imediat, a răspuns, iar eu m-am bucurat că eram deja moartă.

Când a văzut că ne pregăteam de plecare, Barnabas a schiţat un zâmbet.

— Ştergeţi-o, ne-a îndemnat. O să mă duc într-un loc îndepărtat, de unde-l pot urmări pe Shoe fără să dau de gol pe

cine supraveghez. Aş zice că avem timp măcar până la miezul nopţii înainte ca Ron să identifice rezonanţa lui Shoe în ţesătura timpului.

Judecând după atitudinea lui neliniştită, nu ştiam dacă ar trebui sau nu să-l cred. Am oftat şi m-am dat înapoi, ca să fiu lângă Nakita. Şovăind, m-a cuprins cu braţele de mijloc şi m-am poticnit când şi-a întins aripile, făcându-ne să ne desprindem câţiva centimetri de sol, apoi să aterizăm înapoi. Inima mi-a bătut mai tare, iar ea şi-a mutat centrul de greutate.

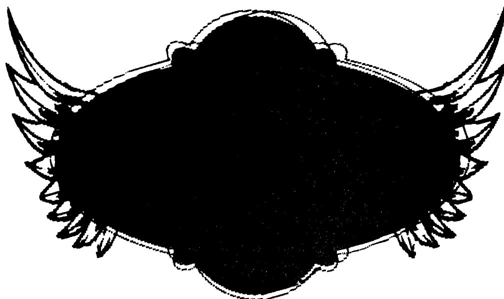
— Îmi pare rău că acum eşti diferit, i-a zis ea lui Barnabas. Rostise cuvintele încet, dar am ştiut că o auzise când smocul ciufulit de păr i s-a mişcat. Ea îi schimbă pe oameni, a continuat, de parcă n-aş fi fost chiar acolo, lângă ei. Poate că asta este menirea mea.

— Poate, a spus Barnabas, apoi s-a aplecat când Nakita a fâlfâit din aripi.

Am icnit când porumbul din jurul nostru s-a lăsat la pământ şi, dintr-odată, ne aflam în aer. Schimbarea subită de presiune m-a făcut să mă înfior — asta ca să nu mai pomenesc de ascensiunea şovăielnică a Nakitei — şi m-am uitat în jos în acelaşi moment în care Barnabas şi-a ridicat privirea. Stătea în mijlocul şoselei pustii, iar bătaia de aripi a Nakitei aproape că dădea naştere unui cerc în lanul din jurul lui. Stomacul mi s-a dat peste cap şi am strâns-o pe Nakita de braţul cu care mă ţinea. Nu se pricepea la fel de bine ca Barnabas să-mi ducă greutatea, dar putea s-o facă, aşa că m-am relaxat şi am auzit-o oftând de uşurare.

În timp ce ne îndreptam spre Three Rivers, gândurile îmi tot zburau la faptul că pe Nakita o întristase situaţia lui Barnabas, deşi nu demult nutrise doar dispreţ faţă de el. O schimbasem şi pe ea.

Să-ţi dedici viaţa persoanei care te infestase din greşeală cu aripi negre care ţi-au mâncat amintirile şi ţi-au arătat ce înseamnă moartea n-avea cum să fie un lucru uşor.

Sosul de spaghete mirosea picant, exact cum îmi plăcea mie. Sau, mai bine zis, cum îmi *plăcuse*. Am răsucit furculiţa, adunând un cocoloş de macaroane pe care aveam de gând să i-l pasez lui Josh imediat ce tata s-ar fi uitat în altă parte. Era nasol rău să fii mort. Nu-mi dădusem seama cât de mult îmi plăcea mâncarea până ce nu mai putusem s-o gust. Nakita se juca şi ea cu mâncarea din farfurie, stând pe un scaun vizavi de mine, în bucătăria tatei. Josh n-o ajuta să-şi mănânce spaghetele, iar tata începuse să se uite îngrijorat la farfuria ei plină.

— Are prea mult oregano? a întrebat el, împingându-şi ochelarii pe nas.

— Sunt foarte bune, domnule A., a zis Josh vesel, cu gura plină.

Tata mă privea, iar eu am zâmbit, forţându-mă să bag în gură o furculiţă plină şi să mestec. Pur şi simplu, nu era la

tul. Iluzia solidă a corpului meu prelua din amuletă tot ce-i era necesar. N-avea nevoie de energie exterioară ca să fiinţeze, iar dorinţa de a mânca pur şi simplu nu exista. Puteam s-o fac, dar parc-aş fi mestecat pesmeţi de orez.

– Un deliciu, tati, am spus, dar, judecând după „hmmm"-ul suspicios pe care l-a scos, era evident că nu mă credea. Am luat o gustare când am ajuns acasă după ore, am continuat, adăugând în minte: „Anul trecut, când eram în clasa a noua", ca să nu fie chiar o minciună.

Tata s-a ridicat şi s-a dus să deschidă fereastra de deasupra chiuvetei. Dimpreună cu strălucirea aurie a soarelui gata să apună au pătruns ţârâitul greierilor şi zgomotul unei maşini trecând pe strada noastră rezidenţială tăcută. Am făcut repede schimb de furculiţe cu Josh, iar Nakita s-a încruntat. Trebuia să găsească altă metodă să scape de mâncarea ei. Josh era dispus s-o facă, dar nu era chiar atât de gras.

Nakita şi cu mine ne întorseserăm pe la trei şi jumătate şi dăduserăm peste Josh pe treptele din faţa casei, stând acolo cu un teanc de manuale noi şi arătând tare bine. Îi rămăsesem datoare într-un mare fel. Mai mare decât cina acasă la mine. Îl sunasem pe tata de pe telefonul fix şi apoi stătusem în curtea din spate, urmărindu-l pe Josh cum ronţăia chipsuri în vreme ce-i povesteam toată tărăşenia. Josh ascultase cu atenţie, evident dezamăgit că nu fusese şi el de faţă.

Era în jur de şapte seara şi deveneam din ce în ce mai neliniştită din pricina lui Shoe. Până acum, Ron trebuie să fi

aflat ceva, dar Barnabas nu spusese nimic, însemnând că situația nu se schimbase. Am oftat, am răsucit nişte spaghete pe furculiță şi i-am dat-o lui Josh, care a luat-o vesel, dând din cap şi mestecând încă ultima îmbucătură. Pantofii tatei au scârțâit pe linoleumul tocit când s-a întors, şi, când a revenit la masă, am inspirat mirosul de ulei şi de cerneală în care se îmbibase la serviciu. Evident, nu era cu gândul la cină. Ci, probabil, la mine.

Tata era tipul clasic de savant obsedat de munca în laborator, destul de înalt, slab, poate chiar tocilar când fusese mai tânăr, simțindu-se mai în largul lui într-un halat de laborator decât cu o cravată la gât sau o cămaşă la modă. În afară de cele câteva fire de păr alb care începuseră să-i apară şi ridurile fine din jurul ochilor, arăta la fel ca acum zece ani, când el şi mama se despărțiseră.

Mama se mutase în Florida şi mă luase cu ea. Era expert în plasarea de capital, ceea ce însemna că organizațiile caritabile de prestigiu o angajau ca specialist. Era expertă în a stoarce bani de la bătrânici — se pricepea foarte bine la asta, dar era mereu un motiv de ceartă când nu mai suportam să-mi pun mănuşile albe şi să fac figurație în piesa ei de teatru. Tata rămăsese aici.

Bubuitul tunetului era slab, dar devenea din ce în ce mai puternic, iar razele de soare care pătrundeau pe fereastră slăbeau pe măsură ce se adunau norii. Apusul îşi făcea simțită prezența mai devreme. Am plimbat un alt cocoloş de spaghete prin farfurie, făcându-mă mică atunci când am întâlnit privirea Nakitei. Farfuria ei era plină. Am dat din cap

spre Josh, făcându-i semn să-i dea măcar o furculiță de spaghete, iar Nakita a strâns din buze, luând în considerare propunerea.

Tata s-a așezat și s-a lăsat pe spate, cercetându-mă în timp ce mesteca.

— Voi, fetelor, nu păreți prea slabe, a zis el, iar în ochii căprui i se citea durerea.

— Poftim? m-am bâlbâit eu și m-am uitat în jos, la corpul meu.

— Cred că așa-s toate liceenele, a adăugat el și i-a zâmbit Nakitei. Îți propun ceva. Ce-ar fi să mă ajuți să pregătesc cina mâine-seară, Madison? Orice ai tu chef.

Josh a pufnit, s-a cocoșat deasupra farfuriei, iar eu am tresărit, amintindu-mi cum găteam împreună cu tata când aveam cinci ani. Faptul că puneai un copil de grădiniță să pregătească mazărea nu-l făcea mai nerăbdător s-o mănânce, dar imaginea părinților mei înfulecând legumele scăldate în sos de grătar mi se păruse tare amuzantă la vârsta aia. Seara sfârșise cu râsete și chicoteli. Poate c-ar fi trebuit să gătim mai des mazăre cu sos.

— OK, am rostit, uitându-mă în jos în vreme ce-mi aminteam.

Tata a mormăit iar „hmmm", de parcă ar fi privit în viitor. Sau poate în trecut. Mă cuprinsese o tristețe melancolică și m-am chinuit să mai înghit câteva spaghete și să savurez aroma roșiilor și dulceața moscată a plantei de oregano.

Fusesem trimisă aici cu aproape șase luni în urmă, chiar la sfârșitul clasei a noua. Ratasem balul bobocilor și tot

restul. Încă nu-mi era clar care fusese picătura ce umpluse paharul mamei. Poate că polițiștii care mă aduseseră acasă pentru că eram afară după ora stingerii, în vreme ce ea credea că mă aflu la etaj, în camera mea, navigând pe internet. Sau faptul că mă dusesem la petrecerea de pe plajă, deşi spusesem că n-o s-o fac, sau în croaziera de la apus, cu tipii ăia, şi faptul că înotasem pe lângă geamandură — deşi asta nu fusese în totalitate vina mea. Sunasem s-o anunț unde eram. Mama aproape că-şi ieşise atunci din minți.

Dar, indiferent din ce motiv hotărâse mama să mă trimită înapoi în nord, mă bucuram şi am zâmbit privind tapetul urât cu trandafiri galbeni pe care mi-l aminteam vag din copilărie. Crezusem că voi avea parte de un transfer de la un gardian lipsit de înțelegere la un altul, dar să-l cunosc din nou pe tata fusese o surpriză plăcută, mai ales că el chiar mă asculta când îi spuneam de ce aveam nevoie de o anumită pereche de sandale, şi nu de alta. Mama nu-mi înțelegea deloc gustul în materie de modă. Nici tata n-o făcea, dar el măcar se străduia.

Încercam cât se poate de serios să fiu bună. Nu mă strecurasem afară din casă de aproape o săptămână, cu excepția dății când trebuise să-l apăr pe Josh de aripile negre. Sunam când aveam să întârzii şi eram mereu prezentă la cină, asta dacă nu pretindeam că mănânc acasă la Josh. Dar avea să devină mai greu dacă mă luptam cu cronometrorii întunericului şi încercam să salvez suflete.

— Sunteți cu toții foarte tăcuți, a zis el din senin, iar eu am ridicat privirea. A fost în regulă la şcoală?

„La naiba, vrea să vorbim despre şcoală?"

— Eu am ore de economie casnică, a rostit şovăitor Nakita, văzând că aproape intrasem în panică.

Tata s-a strâmbat uşor, dar apoi s-a relaxat şi şi-a sprijinit un cot pe masă.

— Am urât materia asta. Vă pun şi anul ăsta să confecţionaţi plase pentru cărţi?

Nakita a împins cocoloşul de spaghete de pe furculiţă şi a început să învârtă altele.

— De ce-ar avea nevoie o carte de o plasă?

— Ăăă, Nakita şi cu mine avem împreună un curs de fotografie, am intervenit eu, încercând să-i distrag agenţia tatei de la expresia ei nedumerită.

Din câte ştia tata, Nakita se trăgea din Noua Scoţie şi franceza era limba ei maternă. Faptul că cei de la şcoală credeau că locuieşte cu mine era o intervenţie cerească. Nimeni nu se obosise să verifice unde stătea. De fapt, nici eu nu ştiam unde mergea când pleca.

Josh a mâncat puţină pâine.

— Noi suntem în aceeaşi clasă la fizică, a zis el cu gura plină. Ura!

Exclamaţia lui lipsită de entuziasm m-a făcut să zâmbesc.

— A fost grozav să mă-ntorc şi să-i văd pe toţi, am spus, răsucind alte spaghete pe furculiţă.

Tata a zâmbit atotştiutor.

— Anul ăsta va fi mai bun. Aşteaptă şi-o să vezi, a prezis el, rupând o bucată de pâine şi înmuind-o în ulei de măsline şi oţet. Şi apoi, facultatea.

— Stai să termin întâi cu fizica, am rostit cu un geamăt. Măcar anul ăsta am ore de fotografie. O să fie distractiv.

Tata a dat din cap.

— Bine că mi-am amintit, a zis el, aruncând o privire peste umărul meu spre tăbliţa de plută de lângă telefonul prins în perete. M-a sunat profesoara ta de fotografie şi mi-a dat o listă de rechizite. De ce Dumnezeu nu ţi-a dat-o ţie când ai fost la şcoală?

— Doamna Cartwright? am întrebat, simţind că mă năpădeşte îngrijorarea, iar el a încuviinţat. Ăăă, poate că atunci n-a ştiut, am dat cu presupusul, încercând să nu mint.

„Minunat", mi-am zis şi m-am uitat la Josh, care a ridicat din umeri.

— Ai nevoie să treci pe la mall în seara asta? m-a întrebat tata, privind scurt unghiile negre ale Nakitei.

— Pot să te duc eu, s-a oferit Josh, văzând ocazia de a reveni la prevenirea spintecării, dar impulsul meu iniţial de a spune „da" s-a stins.

Ar fi fost un mod grozav de a scăpa de radarul tatei pentru vreo două ceasuri, dar nu puteam să plec până nu credea că mă dusesem la culcare.

— Ăăă, nu, m-am bâlbâit, iar Josh şi-a înăbuşit dezamăgirea. Cred că mare parte dintre materiale le am sus.

Nu văzusem lista, dar aveam toate lucrurile de anul trecut.

— Am nevoie de un aparat foto, a zis dintr-odată Nakita, pe un ton îngrijorat.

— Am eu unul pe care pot să ţi-l împrumut, am răspuns repede. Nu-ţi face probleme, Nakita.

Și-a tamponat buzele cu un șervețel.

— N-am mai folosit niciodată unul. Nu vreau să-l stric.

Nakita chiar părea îngrijorată, iar tata a izbucnit în râs.

— Dacă e cel la care mă gândesc eu, nici n-ai avea cum. Și-a proptit un cot pe masă și s-a sprijinit pe el. Madison nu avea prea multă grijă cu aparatele ei foto, dar nu poți s-o învinovățești. Face poze de când avea patru ani. Tu de când ai pasiunea asta?

Nakita a clipit, surprinsă ca întotdeauna când tata încerca s-o includă în conversație. Tata o plăcea, considera că tăcerea studiată pe care o afișa de față cu el avea să mă facă mai liniștită. Dar aș fi putut la fel de bine să aduc acasă o motociclistă și ar fi rugat-o să rămână la cină, considerând-o o dovadă că nu-mi pierdeam vremea de una singură în camera mea sau evitam oamenii, ca atunci când mă mutasem aici. Faptul că invitasem *doi* prieteni la cină îi înseninase probabil întreaga săptămână.

— Nu de prea mult timp, a răspuns ea, asta însemnând de fapt „niciodată”, apoi a adăugat: nu sunt creativă. Urmez cursul pentru că Madison crede că mă va ajuta să mă integrez.

— La o școală nouă, am trântit eu.

— N-o să pot niciodată să fac fotografii precum cele ale lui Madison, a zis Nakita.

— Mda, a exclamat Josh, ștergând ultimele urme de sos din farfurie cu o bucățică de pâine. Madison face fotografii grozave.

— Ah! a rostit tata, făcându-mă să tresar. Toţi oamenii sunt creativi. Trebuie doar să exersezi. Madison face asta de multă vreme, a continuat el, scotocind în propria-i memorie. Probabil că nu-şi mai aduce aminte, dar o luam cu mine când mergeam în locuri îndepărtate, să adun mostre. Mama ei i-a dăruit un aparat de fotografiat ca să-i dea de lucru.

— Îmi aduc aminte, am spus, întrebându-mă dacă tata ar fi observat în caz că schimbam farfuria cu cea a lui Josh.

Încercasem să arunc albumele foto care înfăţişau nori şi locuri îndepărtate, cu aproape trei ani în urmă, dar mama le scosese din gunoi şi le ascunsese undeva.

— Vechea mea cameră foto e sus.

Şi, depistând o ocazie de a-mi lua tălpăşiţa, m-am ridicat, luând cu mine şi farfuria aproape plină.

— Ai terminat? s-a mirat tata, uitându-se la mine cu o expresie pierdută când Nakita mi-a urmat exemplul.

Josh a clipit, apoi a înşfăcat ultima bucată de pâine şi s-a ridicat şi el.

M-a copleşit iar vinovăţia când am aruncat mâncarea şi am deschis robinetul ca să clătesc farfuria. Tata se purtase grozav de când mă mutasem cu el, făcându-mă să mă simt dorită şi oferindu-mi şi libertatea de care aveam nevoie. Faptul că murisem şi nu puteam să spun asta nimănui păruse să ridice între noi un zid mai înalt decât distanţa de mii de kilometri care ne despărţise la un moment dat.

Dar nu puteam alunga senzaţia pe care şi-o amintea din noaptea în care murisem. Nu zisese niciodată nimic, însă acum şovăia, deşi înainte nu o făcuse. Barnabas se asigurase

că tata nu-şi amintea, însă eu cred că ştia — într-un anume fel. Şi nu voiam să fiu singură cu el, pentru că mi-era teamă că va aduce vorba despre asta.

Nakita îşi aruncă tăcută resturile de mâncare. Lângă ea, Josh îşi clătea farfuria.

— Ar fi cazul să merg acasă, a spus Josh, părând dezamăgit.

Mi-ar fi plăcut la nebunie să poată veni cu mine la Fort Banks, dar Nakita nu putea duce decât pe unul dintre noi.

— Am însă timp să vă ajut cu spălatul vaselor, a adăugat el.

— Mă descurc împreună cu Nakita, m-am oferit repede. „Îţi cam rămân datoare", mi-am zis, dar n-am rostit-o cu voce tare. Probabil că vrei să te întorci înainte să înceapă ploaia.

— Pot să conduc pe ploaie, m-a contrat rânjind Josh.

Tata şi-a împins scaunul şi ni s-a alăturat la chiuvetă.

— Mersi c-ai venit, Josh, a zis el cu veselie. Îmi place să am casa plină şi să gătesc pentru mai mulţi.

— Tată..., m-am plâns eu. Pur şi simplu nu mi-e foame.

N-a mai spus nimic şi a ridicat din sprâncene. Josh şi-a şters mâinile pe blugi şi s-a legănat, îndepărtându-se de chiuvetă şi privindu-mă. Era evident că voia să spună ceva.

— Trebuie să-mi iau lucrurile, a rostit în cele din urmă, apoi s-a strecurat afară din bucătărie, lăsând în urmă o tăcere stânjenitoare.

Nakita a adus la chiuvetă farfuria cu pâine, şovăind doar o clipă înainte să se întindă după punga în care s-o pună.

— Putem să spălăm vasele mai târziu? l-am întrebat]
tata. Vreau să...

„Vreau să ce?", m-am gândit, cuprinsă de panică. Nu p
team să recunosc că voiam să stau de vorbă cu Josh! Tata
fi putut crede că era iubitul meu sau ceva de genul ăs
Într-un fel, chiar era, dar nici măcar nu ne sărutaserăm s
ceva. Deocamdată.

Nakita s-a încruntat. Nu-i prea plăcea de Josh. Eu era
însă încântată şi m-am răsucit pe călcâie, ştergându-mi m
nile cu şervetul de vase.

— Mersi, tati!

— Oricum trebuie s-o sun înapoi pe Levy, a spus el, u
tându-se la ceasul de pe cuptor.

„Ofiţerul Levy? Oh, la naiba!"

M-am oprit locului. Am schimbat o privire cu Nakita,
îngrijorată, ea iritată, probabil din pricina lui Barnabas, ca
o împiedicase să o secere pe femeie. Tata însă nu părea î
grijorat când s-a ridicat în picioare.

— Tată, pot să-ţi explic, am zis.

„Cum să-i explic?", m-am întrebat, înjurându-l în gâr
pe Barnabas. Era a doua oară când modifica amintirile o
menilor, doar ca acestea să le revină şi să-mi complice m
viaţa. Probabil că asta se trăgea de la vechiul lui obicei „sa
vează-omul-şi-apoi-tai-o". El nu trebuia să aibă de-a face
oameni care-şi aminteau de minciunile pe care-i instruia
le creadă.

Dar, în vreme ce-şi clătea paharul, tata nu părea supăr

— M-a sunat la serviciu. Era ceva în legătură cu faptul că trebuie să se asigure că ai permis să-ți lași mașina în parcarea școlii, a spus el, părând amuzat în vreme ce potrivea robinetul. I-am zis că n-ai mașină și a părut nedumerită. Dar, în orice caz, voia să stea de vorbă cu mine despre o strângere de fonduri.

— Oh, am rostit eu și m-am relaxat. În spatele lui, ochii Nakitei erau de un albastru clar. Dacă ar fi devenit argintii, ar fi trebuit să minimizeze daunele. Orice-ar fi făcut Barnabas, se părea că funcționa. Ei bine, nu cred că-i cazul să ne facem griji pentru o mașină, nu? am zis cu amărăciune, iar el a oftat.

De când ajunsesem aici, mă tot plânsesem că mașina mea rămăsese în Florida, iar răspunsul lui fusese mereu același: „Nu încă."

Însă de data asta, în loc să răspundă ca de obicei, s-a întors spre mine cu o privire îngrijorată și m-a întrebat:

— Madison, e totul în regulă?

Îl auzeam pe Josh coborând scările și am dat aprobator din cap, îndesând șervetul de vase pe rastel, când mi-am dat seama că-l răsuceam pe degete.

— Crede-mă, tată, am spus, încercând să combin perfect rezervarea și sinceritatea, în vreme ce mergeam cu spatele spre hol, înșfăcând-o și pe Nakita în drumul meu. Îmi place aici. N-o să stric totul. Acum am prieteni și așa mai departe. Chiar dacă n-am mașină.

Și-a îndreptat atenția spre Nakita și m-a rugat zâmbind:

— Promite-mi că-mi dai de ştire dacă vrei să stăm de vorbă. Dacă nu ştiu care-i problema, nu am cum să te ajut.

Era atât de aproape de ceea ce-mi doream cu adevărat — să mărturisesc totul şi să-i cer sfatul. Dar, în schimb, am înşfăcat lista de rechizite prinsă pe frigider şi am mormăit:

— Sunt doar chestii normale, de adolescent.

— „Normal" şi „adolescent" nu prea au ce căuta împreună, a comentat el, iar eu m-am îndreptat spre hol. Sun-o pe mama în seara asta, bine? a adăugat el când Nakita a ieşit înaintea mea din bucătărie. Te-a sunat după-amiază; voia să stea de vorbă cu tine. Chiar după ore. I-am zis că nu ai voie să-ţi deschizi mobilul la şcoală şi să se calmeze, dar ştii cum e mama.

În voce i se distingeau vechi frustrări şi m-am oprit în uşă, urmărind cum retrăia trecutul. Însă eu eram ceva mai preocupată de prezent. Mama era la mii de kilometri depărtare, iar detectorul ei de necazuri încă funcţiona.

— O s-o sun. Mersi că îi dai voie Nakitei să doarmă aici în noaptea asta.

— Nu ştiu cum de te las să mă convingi să fac din astea, a bombănit el, s-a întors cu faţa spre chiuvetă şi şi-a suflecat mânecile. Eu n-am avut niciodată voie să-mi chem un prieten să doarmă la mine, cu atât mai puţin într-o zi de şcoală.

Am zâmbit şi-am intrat iar în bucătărie, îndreptându-mă pe vârfuri spre el, ca să-l sărut pe obraz. Barba lui m-a înţepat; mirosea a... tata.

— Pentru că sunt preferata ta, am spus, reproducând o glumă de familie pe care n-o mai rostisem de zece ani.

Tata a zâmbit, alungându-mi toate sentimentele de neliniște.

– Şi singura, a răspuns el, îmbrăţişându-mă stângaci, pentru că încerca să nu mă umple de spumă. Stingeţi lumina la zece. Vorbesc serios!

Eram în regulă cu asta şi, ieşind ceva mai veselă din bucătărie, am pătruns în hol, unde am dat peste Josh, cu geanta pe umăr, şi peste Nakita. Când m-a văzut, a lăsat geanta jos. Din bucătărie se auzea sunetul apei umplând chiuveta.

Josh a aruncat o privire spre bucătărie în vreme ce eu mă îndreptam spre el.

– Ne vedem mâine? a întrebat, iar eu am dat aprobator din cap.

Cel mai probabil, avea oricum să se termine, într-un fel sau altul, până la răsăritul soarelui.

– Mersi pentru tot, i-am zis, apoi m-am uitat la geanta lui şi m-am strâmbat. Josh, îmi pare rău. Ştiu că voiai să vii cu noi.

El se uita în tavan.

– Poate data viitoare, a rostit, ceea ce m-a făcut să mă simt şi mai prost.

Nakita şi-a încrucişat braţele la piept şi şi-a lăsat toată greutatea pe un picior. Josh s-a uitat din nou la ea şi s-a încruntat.

– Te superi dacă stau de vorbă cu Madison între patru ochi? a întrebat-o.

Ea a expirat şi şi-a dat ochii peste cap. S-a răsucit ţâfnoasă pe călcâie şi a urcat apăsat scările. Jur că unele aspecte ale integrării le prinsese aproape din zbor.

Încă mai zâmbeam când mi-am îndreptat atenţia asupra lui Josh. Dar, observând cum i se luminase privirea când m-am uitat la el, am simţit cum m-a străbătut un fior de nelinişte. „Vrea să fie singur cu mine?"

— Ai toate temele? m-a întrebat, uitându-se la hârtia pe care o ţineam în mână.

— Da, mulţumită ţie, am răspuns, îndesând foaia în buzunar. Chiar voiam să vii. Dar Nakita nu poate ridica decât o singură persoană.

A aruncat o privire spre uşa cu arcadă care dădea în bucătărie.

— E-n regulă, a spus el, retrăgându-se un pas spre uşă. Doar nu mă transforma în tipul ăla care merge la bibliotecă şi caută tot felul de lucruri pentru tine şi ratează mereu distracţia. Mi-a zâmbit. Cina a fost bună.

— Te cred pe cuvânt.

Josh a scos din buzunar cheile camionetei şi a întins mâna spre clanţa uşii din spatele lui.

— Ei bine, ne vedem mâine, a mai zis, punându-şi iar geanta pe umăr.

M-am simţit dezamăgită, dar la ce mă aşteptasem oare? Doar nu fuseserăm la o întâlnire — în afară de balul de anul trecut, iar acela se dovedise a fi un dezastru. L-am atins pe braţ. Josh s-a oprit; uşa era întredeschisă.

— Mersi, i-am şoptit. Josh, vorbesc serios.

S-a uitat la mâinile noastre, care se atingeau, apoi spre bucătărie, unde tata punea cu zgomot farfuriile în maşina de spălat vase.

— Oare tatăl tău o să se crizeze dacă te sărut de la revedere? a întrebat.

Am clipit, iar inima mi-a bătut mai tare înainte s-o opresc.

— Probabil, am răspuns şi mi s-a tăiat răsuflarea.

Mai sărutasem şi alţi băieţi — că doar mama nu mă pedepsise de neprihănită ce eram —, dar mă cam stresasem în ultima vreme pentru că eram moartă şi mă cam ţinusem deoparte. Faptul că-şi dorea să mă sărute mă încânta peste măsură.

Josh m-a strâns mai tare de mână. Din bucătărie s-a auzit troncănitul oalelor în chiuvetă. Mi-am ţinut respiraţia, simţind cum amintirea inimii mele bătea şi mai tare.

— Nu mă uita, mi-a şoptit, cu obrazul lângă al meu, fără să mă sărute, dar stând foarte aproape.

Aroma de spaghete, pâine şi şampon m-a făcut să mă simt în siguranţă.

— Niciodată, am zis şi vorbeam serios.

Mi-am înclinat capul şi am închis ochii. Buzele ni s-au atins, aşa cum sperasem să se întâmple. Abia i-am simţit gura caldă înainte să se retragă. M-a străbătut un fior şi am deschis ochii, uitându-mă într-ai lui. Schiţa un zâmbet. Se întâmplase prea repede şi şi-a ferit capul când a auzit tacâmurile clincănind. Simţeam că mă îmbujorasem şi mă încălzisem. Eram entuziasmată şi calmă în acelaşi timp.

— Ar fi bine să plec, a zis, punându-şi iar geanta pe umăr.

— Da, am spus, întrebându-mă cum de ceva atât de simplu putea să facă lumea să pară complet schimbată.

— Ne vedem mâine, Madison, a adăugat, aruncând o privire spre bucătărie.

— Pa.

Chiar nu voiam să plece.

Josh s-a întins, m-a prins de mână, apoi mi-a dat drumul, a ieşit pe uşă şi a închis-o în urma lui.

Am expirat aerul pe care cine ştie de când îl trăsesem în piept şi, când tata a strigat prin geamul deschis, mi-am îndreptat atenţia spre bucătărie.

— Pa, Josh. Ai grijă cum ajungi acasă, l-a sfătuit el.

— Sigur, domnule A., s-a auzit slab răspunsul, iar eu m-am răsucit spre scări, tresărind când am zărit-o pe Nakita aşteptându-mă în capul lor.

Josh nu dăduse vreun semn că ea se afla acolo, dar mi-am dat seama, judecând după expresia deranjată de pe chipul ei, că fusese martoră la întreaga scenă.

— Te-a sărutat, a spus ea când eu abia ajunsesem la jumătatea scărilor.

— N-ai vrea să zici asta ceva mai tare? am rostit pe un ton acru. S-ar putea ca tata să nu te fi auzit din prima.

S-a dat la o parte când am ajuns în dreptul ei, părând neliniştită.

— Ţi-a pornit pulsul, a adăugat şi m-a urmat.

— Mda, am confirmat zâmbind.

Am auzit zgomotul camionetei lui Josh, care accelera, răsunând în întreaga casă. Încă îmi era gândul la el când m-am trântit pe pat. Chiar era un băiat de treabă.

Nakita a închis uşa în urma ei.

– Crezi c-ar fi cazul să-mi dau cu ojă pe unghii?

Schimbarea subiectului mi-a distras atenţia de la tavan şi am proptit într-un cot.

– L-ai observat pe tata cum se uita la ele? am întrebat-o, iar ea a dat aprobator din cap, în vreme ce pe chipul ei fru-mos se citea o îngrijorare de-a dreptul comică. Dacă ai chef.

– Da, am, a întărit ea, părând mai uşurată. Şi pe cele de picioare.

– Mie-mi plac aşa cum sunt, am zis, răsucindu-mă pe urtă ca să ajung la noptieră.

Am deschis sertarul, am scotocit până ce am găsit o sti-uţă de ojă roşu aprins, care se asorta cu poşeta ei, aşezată um pe măsuţa de toaletă, lângă manuale. Tot Josh mi le luese şi pe astea. Frate, îi rămăsesem foarte îndatorată.

– E bună? am întrebat-o, arătându-i-o.

Nakita a luat-o, fără nicio expresie pe chip.

– N-ai o culoare mai ştearsă?

Mi-am dat dintr-odată seama că încerca să arate nor-mal — să se integreze — şi m-am răsucit iar pe burtă, să mai caut.

– Am una roz, am anunţat-o, iar Nakita s-a liniştit vizibil.

– Mulţumesc.

Zâmbea din nou. Gândindu-mă că oricine altcineva în locul ei ar fi fost diagnosticat cu tulburare bipolară, am în-chis sertarul şi am scos din buzunar lista cu materiale ne-cesare pentru cursul de fotografie, am parcurs însemnările de pe foaia mototolită şi mi-am notat în minte ce aveam deja în dulap.

— Am mare parte dintre astea, am spus, rostogolir du-mă şi ridicându-mă în picioare. Vrei aparatul foto roş sau pe cel negru?

— Negru. Ba nu, roşu, s-a corectat ea imediat, apoi a cor tinuat: Tu pe care l-ai alege?

Am deschis dulapul. Cu mâinile în şolduri, m-am uita după cutia în care le depozitasem. Josh susţinea că fac nişt fotografii grozave. Şi tata spunea la fel, dar să-l aud pe Jos complimentându-mă într-o doară mă făcea să mă încăl zesc — asta în contextul în care nu mai simţisem căldură d luni de zile.

— Uite-o, am zis încet, aplecându-mă în spatele fustelo bluzelor şi blugilor ca să ajung la cutie. O luasem din ma gazinul mamei şi mi s-a făcut puţin dor de casă când ar aşezat-o pe birou. „Sun-o pe mama! Nu uita!"

Mirosul de neconfundat al aparatelor electronice s-a răs pândit în aer când am deschis-o, provocându-mi aducei aminte.

— Cel roşu e mai nou, dar cel negru e mai versatil, ar răspuns, şi, când a clipit fără să înţeleagă nimic, i l-am da pe cel negru. Ăsta face fotografii mai bune. Nu are focali zare automată şi poţi să alegi tu unde anume să focalizez Uneori, când înfăţişezi ceva în ceaţă e mai uşor să disting ce anume încerci să arăţi.

OK, nu prea avea logică, dar a luat aparatul foto vechi, desfăcut cu grijă fermoarul poşetei şi l-a băgat înăuntru. Pu team să jur că am văzut-o zâmbind, căci poşeta care pân atunci fusese complet nefolositoare căpătase brusc un sens Altceva nici nu avea înăuntru.

— Poți să păstrezi și oja, am spus, gândindu-mă că o poză ar trebui să nu conțină doar un singur lucru.

— Mulțumesc, a rostit pe un ton serios, apoi a pus geanta lângă manuale și și-a aruncat sandalele din picioare, ca un om normal.

Normal, însă încălțările cu talpă de tip platformă au aterizat ordonat sub fereastra lată, de parcă ar fi fost așezate frumos acolo.

— N-o să fiu niciodată atât de bună ca tine, a comentat ea, gânditoare.

Am aruncat o privire spre picioarele ei perfecte, apoi mi-am uitat în altă parte. Doamne, nu era de mirare că băieții se dădeau peste cap să stea de vorbă cu ea. Până și picioarele ei erau frumoase.

— Scopul tău nu e să fii la fel de „bună" ca altcineva, am spus, trântindu-mă iar pe pat, cu ochii în tavan.

Aveam s-o sun mai târziu pe mama.

— Ci să găsești un mod de a arăta cum te face să te simți ceva anume. Nu există un fel greșit de a fotografia. Dacă îți stârnește un sentiment anume, atunci ai făcut totul bine.

Patul s-a mișcat când s-a așezat într-un capăt, iar eu mi-am foit.

— Crezi că-i vor plăcea tatălui tău? a întrebat. Mă refer la fotografiile mele.

Nakita era atât de încrezătoare în sine când avea de făcut o încercare, încât mi se părea ciudat să o văd așa de nesigură.

— Sunt convinsă că da.

Am schiţat un zâmbet când mi-am imaginat-o arătându-i-le tatei. Tatei îi plăceau fotografiile mele. Decorase cu ele un perete întreg din sufragerie, cu spoturi care să le lumineze pe cele care-i plăceau cel mai mult şi tot tacâmul. El îmi spusese teoria despre imortalizarea felului în care te face să te simţi ceva şi cred că încerca să înţeleagă ce se petrecea în mintea mea judecând ceea ce ieşea din imprimantă.

Mirosul înţepător de ojă era puternic. Toată chestia asta cu aşteptatul era enervantă, dar nu puteam să plecăm înainte să se culce tata. Privirea mi-a alunecat prin cameră şi am zărit poza lui Wendy şi a fostului meu prieten, Ted, prinsă la oglindă. Păreau fericiţi împreună, stând pe plajă, la apusul soarelui. M-am rostogolit ca să-mi pot vedea cum trebuie vechii prieteni. Renunţasem aproape imediat ce mă mutasem aici la ideea de a-l avea pe Ted în viaţa mea. Uneori, băieţii erau asemenea căţeluşilor — loiali, dar atenţia le era distrasă uşor — şi ştiusem că, imediat ce aveam să dispar, va găsi pe altcineva după care să se ţină. Nu mă surprinsese că persoana respectivă fusese cea mai bună prietenă a mea, Wendy. Mi-am mijit ochii şi m-am întrebat dacă puteam să întrezăresc o strălucire albastră în jurul lui Wendy, amestecându-se cu una galbenă din jurul lui Ted. Aurele lor? Gândul mi-a zburat iar la Josh şi la acel prim sărut. Am zâmbit.

— Crezi că Barnabas e-n regulă? am întrebat-o pe Nakita.

— Nu ştiu. Nu reuşesc să-l contactez, a răspuns ea, părând aproape dispreţuitoare.

„Pfui, ce-o fi cu ea în seara asta?" M-am întors şi-am văzut-o aplecată mult de spate, cu faţa aproape de degetele ale la picioare. Părul îi cădea într-o parte, încadrându-i pomeţii bine conturaţi şi punându-i în valoare tenul perfect. Amuleta i se legăna uşor în vreme ce ea îşi dădea unghiile negre cu ojă roz, ascunzând ce era de fapt. Sincer, arăta ca un fotomodel. Pieptul meu era prea plat şi, având în vedere că acum eram moartă, n-aveam decât să o aştept pe zâna sânilor până la sfârşitul zilelor. „Aşa-i că-i drăguţ...?"

Nakita ştia că nu puteam să iau legătura cu Barnabas, dar asta nu însemna că trebuia să irosesc următoarele două ore. Conform serafimului care fusese de faţă când preluasem rolul de cronometror al întunericului, corpul meu se afla undeva între clipa prezentă şi cea următoare. Dacă-l puteam găsi, atunci aş fi trăit din nou cu adevărat şi n-aş mai fi fost şefa unui sistem cu care nu eram de acord. Puteam să dau uitării cronometrorii, amuletele, spintecătorii şi aripile negre. Puteam să fiu din nou eu însămi. Chiar dacă asta presupunea să uit totul.

I-am aruncat o privire Nakitei şi m-am întrebat dacă îmi doream în continuare aşa ceva.

„Sigur că da", mi-am zis, apoi m-am holbat în tavan, întrebându-mă cum putea fi găsit spaţiul dintre clipa prezentă şi cea următoare.

Sufletul mi s-a umplut de linişte şi am închis ochii. Nu ştiam nici măcar unde anume să caut. Dar, oriunde s-ar fi aflat, probabil că trebuia să-l găsesc cu ajutorul minţii, nu al ochilor. Am inspirat încet de trei ori şi mi-am ţinut apoi

răsuflarea, expirând încet, până ce plămânii mi s-au golit. E
primul pas din exerciţiul lui Barnabas de „centrare pe sine

— Ce faci? m-a întrebat Nakita, speriindu-mă chiar da
vorbise încet.

Am tras aer în piept.

— În afară de faptul că aştept să se culce tata? Vreau
văd dacă pot găsi clipa prezentă şi pe cea următoare.

Aveam de ales: fie făceam asta, fie o sunam pe mama.

Am auzit-o schimbându-şi poziţia ca să-şi dea cu ojă
pe unghiile de la celălalt picior.

— Multă baftă!

Am ridicat din sprâncene. Cuvintele moderne sunase
ciudat rostite de ea. Era furioasă.

— Te integrezi de minune, Nakita, am zis, am desch
ochii şi m-am aşezat turceşte pe pat. Ai vorbit aproape ca
adolescentă adevărată.

— Nu vrei să fii cronometror, m-a acuzat, cu ochii
baştri scânteindu-i, apoi s-a corectat, adăugând ursuză: N
vrei să fii cronometrorul *întunericului*. Dacă ai fi avut ocazi
i-ai fi alocat chiar tu un înger păzitor lui Shoe.

„Asta o deranja oare?"

— N-o să-i aloc un înger păzitor lui Shoe, am răspun
Îngerul n-ar ajuta la nimic.

Am înşfăcat sticluţa cu ojă roşie şi am frecat-o înt
palme, ca s-o amestec fără să intre aer înăuntru.

Nakita m-a urmărit şi aproape că am văzut cum sto
această informaţie. Şi-a ridicat privirea, a strâns din buze
s-a uitat urât la mine.

— Nu crezi în soartă. De îndată ce nu vei mai avea nevoie de amuletă ca să rămâi în viaţă, o s-o dai înapoi. Şi apoi vei uita totul. Am fost acolo. Am auzit ce i-ai zis serafimului.

— Nakita..., am încercat eu s-o îmbunez.

— E-n regulă, a spus încordată şi a băgat pensula înapoi în sticluţa sprijinită într-un echilibru precar pe genunchiul îndoit. Sunt o spintecătoare a întunericului. Treaba mea e să ucid oameni. Nu am pretenţia să mă placi.

Situaţia se înrăutăţea întruna. Am oftat, am pus sticluţa pe masa de toaletă şi am deschis-o cu grijă.

— Ba îmi place de tine, am contrazis-o, fără să mă pot uita la ea în vreme ce îmi dădeam cu ojă roşie pe unghiile negre. Cred că eşti grozavă. Doamne, Nakita, poţi să zbori! Mi-am ridicat privirea. Dar mi-e dor să dorm. Îmi place să-mi fie foame şi să mă simt bine după ce mănânc. Detest să-l mint pe tata şi să-i modific amintirile. Şi nu pot fi şefa unui sistem în care nu cred. Dacă nu pot schimba lucrurile, atunci o să renunţ la el imediat ce-mi voi recupera corpul.

A tras aer în piept, gata să vorbească. Mă ţintuia cu privirea, iar eu nu puteam să-mi desprind ochii de la ea.

— Dar te pricepi la asta, a rostit încet.

„Mă pricep la asta?" M-am holbat şocată la ea şi o picătură de ojă a căzut pe cuvertură.

— Cum aşa? m-am mirat, băgând pensula în sticluţă şi căutând febril un şerveţel. Mi-ai zis cât se poate de clar că tu crezi că greşesc. Cum să-i conving pe serafimi, dacă nici măcar pe tine nu te pot lămuri?

„Minunat! Tata o să se enerveze c-am pătat cuvertura", m-am gândit, îmbujorându-mă şi tamponând grosul, dar în ochii Nakitei se citea confuzia când mi-am ridicat privirea.

— Nu ştiu, a zis, dar crezi în ceea ce faci. Cronometrorii se schimbă cu un anumit motiv. Pe tine... te înflăcărează ideea de a ajuta oamenii, chiar dacă eu nu prea înţeleg ce vrei de fapt să faci. Greşelile nu contează. Contează însă ce faci când o dai în bară.

Acum era rândul meu să fiu nedumerită. Pricepeam, în mare, ce spunea, dar nu se putea şi aşa, şi aşa.

— În plus, a continuat şoptit Nakita, îndreptându-şi iar atenţia spre unghiile ei, dacă ai pleca, mi-ar fi dor de tine.

Stăteam pe pat, cu două unghii date cu ojă, restul fiind în continuare complet negre. Nu ştiam ce să răspund. O pală de vânt a mişcat perdelele şi un tunet a acordat mai multă greutate ultimelor ei cuvinte. Probabil că soarele încă nu apusese, dar nu-l puteam zări dincolo de pătura de nori negri.

Nakita a oftat şi sunetul s-a amestecat cu primele picături de ploaie care au căzut pe acoperiş. Trebuia să spun ceva, dar nu mi-a venit nimic în mintea mea minunat de goală. Picături mari de ploaie cădeau din loc în loc şi mirosul ţiglei ude a intrat pe fereastră, purtat de briză. Încă încercam să-mi dau seama ce să zic ca s-o liniştesc, dar şi să dau clar de înţeles care-mi erau intenţiile, şi m-am apropiat de geam.

— Nakita..., am rostit, uitându-mă afară, la întunericul care se lăsase brusc şi la norii cenuşii.

Însă un sunet slab şi foarte cunoscut mi-a pătruns în conștiință asemenea unui cuțit. Era sunetul adidaşilor scrâşnind pe acoperiş. Şi apoi s-a auzit cântecul subțirel al lui Grace.

— Fost-a odată un băiat pe-acoperiş, care a stat prea mult în ascunziş. Ca un melc s-a târât până ce-n cap a căzut. Păn' că era mare tolomac.

„S-a întors Barnabas?"

— Barnabas? am strigat, aplecându-mă afară pe fereastră.

Nakita şi-a ridicat privirea de la unghii. Deodată, o râcâitură care s-a auzit şi mai de sus, de pe acoperiş, m-a înfiorat. Am scos rama cu plasă de țânțari de la geam şi am pus-o deoparte. Un strigăt alarmat venind dinspre acoperiş a făcut-o pe Nakita să se ridice în picioare şi, odată cu sunetul înspăimântător al pietrişului care se rostogoleşte, o umbră albă a căzut prin dreptul ferestrei. Dând din mâini şi din picioare, cineva s-a prăbuşit de pe acoperiş. Un bufnet puternic, urmat de un geamăt au răsunat deodată cu huruitul tunetului.

M-am întors spre Nakita.

– Nu cred c-a fost Barnabas, am spus.

Chipul îi era calm, dar ochii îi luceau argintii.

– Nu-mi dau seama. Oricine-ar fi fost, îşi ecranează aura. Nerăbdătoare să afle, mi-a dat sticluța cu ojă. Vin imediat!

Am făcut ochii mari.

– Nakita! am şuierat, dar apucase deja amuleta în mână. A cuprins-o o lumină violet, iar în mâna liberă i-a

apărut apoi sabia. Nakita, stai! i-am poruncit, punând sticluţa de ojă jos, dar ea deja ieşise pe fereastră şi se afla pe acoperiş.

— Căcăţei de căţei pe preş, am şoptit, în vreme ce Nakita stătea pe marginea acoperişului şi se uita în jos, cu o mână proptită în şold.

Vântul sufla, iar ploaia se înteţise, deşi ramurile din dreptul camerei mele opreau majoritatea picăturilor.

— Cine eşti? a zis tare, privind în jos; apoi a dispărut din vedere.

— Grace! am ţipat.

OK, nu Barnabas trăsese cu urechea, dar cineva o făcuse, iar Grace îi provocase căzătura.

Îngerul a zburat înăuntru, aducând cu el mireasma de ozon şi de ploaie, ţâşnind amărât încoace şi-ncolo, asta dacă o minge de lumină putea să pară amărâtă.

— La naiba, Madison! Nu voiam să afli că sunt aici, a spus ea pe un ton dezamăgit. Nu te spionam. Jur! Era băiatul ăla al unui cronometror în ascensiune. Paul nu se purta frumos, aşa că l-am făcut să cadă. N-ar fi trebuit să afli că sunt aici!

— Du-te şi adu-l pe Barnabas, i-am cerut, sprijinindu-mă de pervaz.

— Nu eşti supărată?

Strălucirea pe care o puteam vedea a dispărut când n-a mai dat din aripi.

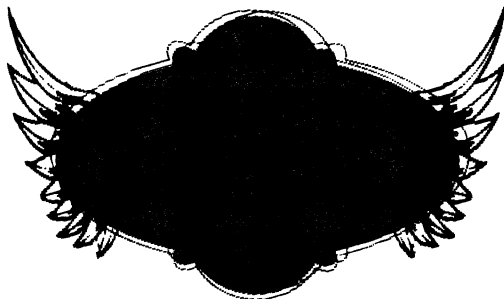
— Nu, dar o să fiu dacă nu-l aduci pe Barnabas. E ecranat, iar eu nu pot să dau de el.

De fapt, eram furioasă, dar eram încă şi mai îngrijorată în privinţa Nakitei şi a celui care căzuse de pe acoperiş.

— Vin imediat, a clopoţit ea uşurată şi a ţâşnit afară pe fereastră.

Am tras aer în piept şi am întins braţul să închid geamul. Un pufăit slab de surpriză s-a auzit din curte, chiar de sub geamul meu, urmat de un şuierat. A fost mai degrabă o senzaţie decât un sunet, şi o strălucire violet a luminat frunzele stejarului care creştea în dreptul camerei mele.

Nu arăta deloc bine. Am tras deoparte draperiile şi m-am urcat pe acoperişul cald şi umed, în întunericul dens.

Adidaşii mi-au alunecat pe acoperişul umed şi m-am aşezat repede, ca să nu cad. Crengile care atârnau peste casă păreau să facă noaptea şi mai întunecată şi m-am grăbit, cu grijă, spre margine, m-am uitat în jos şi am zărit-o pe Nakita stând în picioare, deasupra cuiva. Avea două săbii, câte una în fiecare mână. Când l-am recunoscut pe tipul care zăcea pe spate în curtea mea, am rămas cu gura căscată. Îl mai văzusem în deşert, prin ochii lui Ron. Purta o amuletă care răspândea o lumină de un verde profund, pământesc. Una dintre săbiile pe care le ţinea Nakita avea aceeaşi culoare. Era a lui, evident. Grace îi zisese Paul.

— Spune-mi cine eşti! i-a poruncit Nakita.

Am oftat, mi-am lăsat picioarele să atârne şi am dat drumul jgheabului, împingându-mă ca să nu-mi agăţ ciorapii în burlan. Am lovit tare pământul şi mi-am tras repede fusta în jos.

– Nakita! Mai uşor! i-am şoptit eu, cutremurată de impact.

S-a întors spre mine, iar eu am adăugat:

— Cred că e cel care-l va înlocui pe Ron, Paul.

— Chronos..., a rostit ea, apoi a strigat şi a sărit înapoi când tipul a lovit-o.

Sandy, labradorul auriu al vecinului, a început să latre şi să sară pe gardul de plasă.

Tipul s-a ridicat în picioare împleticindu-se şi şi-a netezit hainele, rămânând însă în raza de acţiune a sabiei Nakitei. „Ce muritor prostuţ!”

— Dă-mi sabia, i-a cerut, dar Nakita nu era atentă la el.

Şi nici Sandy, căreia i-am strigat să tacă. Ploua mai tare şi tot ce nu se afla la adăpostul copacului se uda.

— Tu eşti cel ce va deveni cronometrorul luminii? s-a interesat ea, cu faţa adumbrită, dar cu voce limpede. Eşti cam tânăr.

Am tresărit de compasiune, în vreme ce el a strâns din dinţi şi a întins mâna.

— Dă-mi sabia, OK?

Accentul lui era tipic pentru cei din centrul Statelor Unite, în ciuda hainelor ciudate — aceeaşi cămaşă şi aceiaşi pantaloni umflaţi de vânt în care-l văzusem îmbrăcat mai devreme, prin ochii lui Ron — care semănau cu un echipament de arte marţiale. Sigur Ron îl pusese să poarte hainele astea caraghioase.

Nakita şi-a ridicat bărbia şi a adoptat o atitudine mai fermă.

— De ce? Ne spionai!

— Pentru că așa-i frumos, am intervenit, întrebându-mă cât auzise el din conversația mea cu Nakita.

Minunat! Fix de asta aveam nevoie — ca Ron să afle că Nakita își făcea griji că aș putea s-o trădez.

Sandy a tăcut în sfârșit și m-am apropiat de Nakita. Era plăcut să simt — măcar o dată — că am controlul asupra situației, și m-am uitat fix la el, în vreme ce el m-a cercetat din priviri.

— Du-te naibii! a rostit el sec.

„Oooo, ce drăguț!"

— Planul s-a schimbat. Nu-i înapoia sabia, am zis, iar el s-a retras în umbra garajului, mai aproape de Sandy.

Cățeaua prietenoasă a început să râcâie gardul.

— Vezi? E nepoliticos, a constatat Nakita, mi-a dat sabia lui, iar Paul a înlemnit.

Sabia lui Paul era grea și mă gâdila puțin, dar mă ducea mintea mai mult decât s-o flutur și să-i dezvălui că nu știam s-o folosesc. Însă niciodată nu mai văzusem o piatră atât de frumoasă, iar strălucirea verzuie a mânerului se potrivea perfect cu cea a amuletei, împestrițată cu auriu precum ochiul unei pisici.

Tipul s-a adunat; era evident că nu-i plăcea deloc că-i țin sabia.

— Nu eu sunt ăla care omoară oameni pentru că iau anumite decizii și pentru niște fapte pe care nici nu le-au comis.

— La cine te referi, la mine sau la ea? a întrebat Nakita.

Am aruncat o privire către fereastra deschisă a camerei mele.

— Vorbește mai încet! Tata e înăuntru, am spus, dar niciunul dintre ei nu mă asculta.

Paul își privea în continuare fix sabia. A, da. Și-o dorea înapoi cu ardoare.

— Unde-i Ron? l-am întrebat, căci îmi venise o idee, iar chipul i-a devenit impenetrabil.

Era întuneric, dar încă îi puteam zări fața în lumina slabă de pe verandă. Răpăitul ploii s-a întețit și o ceață ușoară a început să șuiere printre frunze, înconjurându-ne.

Lângă mine, Nakita a scos un mic sunet de plăcere.

— Se teme, a constatat ea, ridicând vârful sabiei, iar el a mai făcut un pas în spate, spre gard. Știu prea bine ce-i teama. O știu mai bine decât orice alt spintecător. Chronos habar nu are că te afli aici și ți-e frică. Nakita s-a uitat la mine și a strâmbat din buze.

— Îmi aduce aminte de tine. E impulsiv.

„Mda, mersi", mi-am zis, iar ucenicul lui Ron a devenit mai țeapăn.

— Nu semăn deloc cu tine! a susținut el, apoi a privit în sus, auzind fâlfâitul unor aripi.

Era Barnabas — cu Grace — și umerii mi s-au relaxat. Mirosul de floarea-soarelui a umplut deodată aerul. O străfulgerare a luminat scurt noaptea și bubuitul tunetului s-a rostogolit deasupra noastră. Fulgere. Mda, ar încheia frumos toată povestea.

— Suntem bine! E-n regulă! am zis pe cât de tare am îndrăznit, aruncând o privire spre dreptunghiul puternic

luminat al ferestrei mele de la etaj. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să mai scoată cineva sabia.

Grace ne-a înconjurat de trei ori pe Nakita şi pe mine înainte să ţâşnească în sus, printre ramurile copacului. Paul nici măcar nu s-a uitat la ea. „Ciudat..."

Nakita a strâns mai tare mânerul sabiei când Barnabas a aterizat pe stradă. Aripile i-au dispărut şi, arătând ca de obicei, îmbrăcat cu un tricou spălăcit, blugi şi pelerina cenuşie pe care o purta uneori, înainta agale pe gazon. Sandy chelălăia tot mai tare, dând nebuneşte din coadă şi făcându-l pe Paul să se foiască neliniştit.

— Ştiu cine eşti, i-a spus Paul lui Barnabas, trăgându-se înapoi, mai aproape de gard, până ce câinele a sărit spre el, făcând plasa să zdrăngăne. Ai devenit macabru. Ai schimbat tabăra cu cea împuţită. Eşti chiar mai rău decât *ei*.

— E obraznic! a rostit Grace. De-asta l-am făcut să cadă de pe acoperiş, să facă „aah!".

Ştiam că acuzaţia lui Paul îl deranja pe Barnabas, dar nu părea afectat şi a înaintat neabătut până ce a ajuns în dreptul nostru... apoi şi-a continuat drumul. Paul a pălit. Părea speriat şi s-a retras pe lângă gard, dar Barnabas se îndrepta spre câine, care l-a lins vesel când el i-a murmurat câteva cuvinte de întâmpinare şi şi-a băgat degetele prin plasă.

— Ei, ei, ei, a zis el, ştergându-şi degetele de tricou şi întinzând mâna după sabia necunoscută pe care-o ţineam. Când a luat-o, m-a străbătut un fior şi m-am cutremurat. Ia uite cine-a scăpat din lesă, a adăugat, cercetând piatra verde. Eşti cel care-l va înlocui pe Ron, nu? Cronometrorul în devenire?

Paul s-a încăpățânat să nu zică nimic, dar era evident că așa stătea situația.

— Ți-am zis eu! a izbucnit plină de veselie Grace. Serafimii l-au văzut plecând și m-au trimis să-l urmăresc. *Nu* o spionam pe Madison. Știam că *Madison* avea să se înțeleagă cu Nakita. Îngerul a zburat în jurul meu. Serios, Madison. Nu asta făceam.

— Te cred, i-am spus și am putut să jur că aripile i-au devenit atât de strălucitoare, încât Paul n-ar fi avut cum să n-o observe.

Dar nu a făcut-o, iar privirea lui mi-a dat de înțeles că a crezut că vorbeam cu Barnabas.

— A căzut de pe acoperiș, a explicat Nakita. E la fel de căscat ca Madison. Următoarea sută de ani o să fie foarte grea, până o să se prindă ce anume fac.

Paul s-a încruntat. Nici pe mine nu mă încântaseră prea tare spusele ei.

Grace s-a luminat.

— Oh! a făcut ea, dându-și în sfârșit seama că Paul habar n-avea că se afla și ea de față. Nu mă poate vedea? De ce nu? A țâșnit în jos și a plutit în dreptul amuletei lui. Fost-a odată un cronometror pe nume Ron, nu era deștept, ci mai mult fanfaron. O amulet-a făurit, elevului său de dăruit, dar puterile-i erau bune de-aruncat la tomberon.

„Ron i-a dat lui Paul o amuletă inferioară? De ce nu mă surprinde deloc?" Nakita râdea și până și Barnabas a chicotit.

— Ce căutai pe acoperișul meu? l-am întrebat, privind fix piatra strălucitoare, în vreme ce Barnabas a răsucit lama

astfel încât să reflecte lumina slabă care venea dinspre veranda din faţă.

— Asta aş vrea şi eu să ştiu, mi-a ţinut isonul Barnabas, fluturând sabia şi punându-i la încercare echilibrul cu o serie de lovituri rapide şi complicate, aproape prea iuţi ca să le poţi vedea, iar mişcările îi făceau pelerina să i se înfăşoare în jurul corpului.

Eram obişnuit cu îndemânarea îngerului, dar Paul îl urmărea cu gura căscată de uimire. Sabia fusese creată de amuleta lui Paul şi, până ce energia nu avea să-i fie absorbită înapoi în piatră, puterea amuletei era diminuată. Odată, preluasem controlul asupra amuletei Nakitei doar luându-i sabia. Paul avea tot dreptul să fie îngrijorat.

— Dă-mi sabia înapoi! a cerut Paul, iar Barnabas l-a cântărit din priviri, încetând să fluture sabia.

Era ceva nou să văd furia din ochii lui Barnabas şi nu mi-a plăcut deloc.

— Ce căutai pe acoperişul cronometrorului întunericului? s-a interesat Barnabas şi mi-am dat seama cât de mult îl deranjase asta.

Mă deranja şi pe mine şi, stând lângă Nakita, l-am lipit pe Paul de gard. În spatele lui, Sandy a scâncit. Începuse să toarne de-a dreptul şi puteam să jur că simțeam miros de pene ude.

Paul nu zicea nimic, ci doar şi-a ridicat bărbia, iar ochii îi luceau în lumina felinarului. Mi-am pus o mână în şold, gata s-o las pe Nakita să facă ce avea de gând, când o voce slabă a strigat din casă:

— Madison?

La naiba, era tata. M-am înfiorat şi am ridicat privirea spre fereastra luminată. Păruse că se afla la parter, dar asta se putea schimba foarte repede.

— Mă ocup eu, a zis Barnabas, dându-mi sabia lui Paul.

Era caldă şi alunecoasă din pricina ploii şi m-a mirat iar cât de ciudată o simţeam în mână. Barnabas i-a aruncat o privire Nakitei, avertizând-o să se poarte cum trebuie, apoi a alergat spre uşa de la intrare şi a sunat la sonerie.

— Adăposteşte-te în umbre, a şuierat Nakita, iar eu m-am postat sub streaşina îngustă a garajului.

Pe aici urcam de obicei înapoi pe acoperiş, când mă strecuram în casă, şi am pipăit după cei doi biscuiţi de câini pe care-i ţineam pe pervazul geamului de la garaj, aruncându-i unul lui Sandy, peste gard, ca s-o ţin ocupată cât răspundea tata la uşă. Paul s-a ferit când biscuitul i-a zburat pe deasupra capului, iar părul îi şiroia de apă.

— Nu poţi să m-atingi, i-a spus el Nakitei, deşi şi el părea încordat, de teamă să nu fie prins.

— Poate să te omoare de-a dreptul, i-o trântesc eu, iar Grace oftează. Eu am murit de sabia unui spintecător.

Paul a făcut ochii mari, iar Nakita a zâmbit cu superioritate.

— Nu ştiai asta, nu-i aşa? a şoptit ea când tata a deschis uşa de la intrare, iar Barnabas l-a salutat.

— Fost-a odată un om orgolios — a cântat încetişor Grace, coborând treptat până ce a aterizat pe pervazul murdar — care s-a crezut un erou glorios. Ca al întunericului spintecător, a secerat un cronometror. Dar asta l-a transformat într-un nimic grandios.

Vorbea despre Kairos, cronometrorul a cărui amuletă era acum în posesia mea. Nu doar că încercase să mă omoare ca să-şi păstreze funcţia, dar îşi ucisese predecesorul ca să obţină titlul mai devreme.

Paul era destul de intimidat, aşa că am înaintat spre partea din faţă a garajului, ca să arunc o privire după colţ. O rază de lumină se revărsa în noaptea mohorâtă, dându-l la iveală pe Barnabas şi părând să-l facă să strălucească. Ştiam că totul era doar în imaginaţia mea, dar, în comparaţie cu el, tata părea palid.

— Bună seara, domnule A., a zis Barnabas, pe un ton cât se poate de normal. Ştiu că e târziu, dar trebuie s-o duc pe Nakita acasă.

M-am simţit brusc vinovată şi m-am tras în spate când silueta tatei a obturat lumina, iar vocea lui tunătoare a rostit:

— Credeam că-şi petrece noaptea aici. Intră.

— Aşa trebuia, a răspuns Barnabas în vreme ce se ştergea pe picioare şi pătrundea înăuntru. Dar n-a...

Uşa s-a închis şi n-am mai auzit şi restul minciunii.

— Pe penele rupte ale lui Gabriel! a înjurat Nakita, aruncând o privire spre fereastră. Acum trebuie să-mi fac apariţia. Madison, o să fii în regulă?

— Sigur, am zis, ridicând sabia lui Paul. Dar să nu stai mult.

Voiam să-i înapoiez sabia lui Paul imediat ce ea îşi lua tălpăşiţa. Dacă încerca vreo manevră, Grace avea să-l facă să se împiedice.

Neavând habar de planurile mele, Nakita i-a aruncat o privire severă, avertizându-l să se poarte cum trebuie. A

mers pe tăcute până dincolo de acoperişul garajului şi a sărit aproape drept în sus, apucându-se de streaşina garajului şi ridicându-se dintr-un balans, ca un atlet de top. Şi eu făceam la fel, doar că aveam nevoie să mă urc pe tomberon ca să reuşesc. Şi nu eram nici pe departe la fel de graţioasă. Nakita s-a ridicat în picioare, şi-a scuturat pietrişul de pe blugi şi a aterizat dintr-o săritură pe marginea ferestrei. Mai degrabă am auzit-o, decât s-o văd strecurându-se înăuntru. „În sfârşit, singură..."

— Dacă încearcă ceva, o s-o asmut pe Sandy pe el, a zis Grace, stând lângă mine.

Nu voiam să ştiu cum avea de gând s-o treacă pe Sandy dincoace de gard. Poate că fulgerele ar fi avut ceva de-a face cu asta. Am dat afară aerul pe care-l inspirasem probabil cu vreo două minute în urmă şi l-am cercetat din priviri pe Paul.

— Poftim, i-am zis şi i-am dat sabia, cu vârful în jos. Îmi pare rău. Nakita ia lucrurile cam în serios.

— Madison! a exclamat Grace, devenind de trei ori mai luminoasă, dar eu n-am luat-o în seamă.

Evident, Paul n-a luat hotărârea cea mai înțeleaptă.

— N-o să te las să ucizi din nou! a strigat el, iar eu am sărit într-o parte când el a țâşnit în față, şi m-am lovit cu spatele de peretele lateral al garajului. Am simțit cum mă străbate ceva — parcă nişte pene negre şi reci — şi am icnit.

— Hei! am țipat când mi-am dat seama că mă lovise cu sabia. Care-i problema ta, frate? am continuat enervată, în vreme ce Sandy lătra cu furie.

Grace râdea, iar vocea i-a devenit atât de subţire, încât n-o mai puteam auzi, în vreme ce strălucea în toate culorile spectrului. Însă eu nu vedeam ce era atât de amuzant.

Paul se holba la mine, ţinând strâns sabia, iar ploaia îi curgea şiroaie pe faţă.

— Te-am lovit! Ştiu că te-am lovit! a spus, părând că se simţea trădat. Te-am străpuns, dar eşti în regulă! Chiar *eşti* moartă!

— Nu zău? am rostit cu asprime, trăgându-mă de bluză ca să văd dacă n-o spintecase. Grace se rostogolea pe iarbă, râzând şi răspândind o lumină de un roşu intens. Vrei şi tu să fii mort? Atunci continuă aşa, ţicnitule. Ce naiba-i în neregulă cu tine?

Paul se holba în continuare, trăgându-se înapoi până ce s-a lipit de gard. Sandy a sărit spre el, iar el a făcut distras un pas înainte, având probabil urme ude de labe de câine pe spate.

— Ron a zis că eşti moartă, s-a bâlbâit el.

— Din când în când, mai spune şi adevărul.

Din fericire, sabia lui Paul era făcută să spintece suflete, nu haine. Bluza mea era în regulă.

— Ai idee cât m-a costat asta? l-am întrebat, uşurată că nu trebuia să-i explic tatei o ruptură de treizeci de centimetri. Doar pentru că tu te-mbraci ca Luke Skywalker nu înseamnă că noi, restul, am vrea să purtăm doar cârpe!

— Paul era pe cale să devină cronometror, dar îşi dorea să fie asemenea unui spintecător. Cu sabia mare-a lovit, ca un nobil vestit, dar ca un fraier a fost privit.

— Aproape că are logică, Grace, am comentat eu, iar ea s-a ridicat iar în aer. A lucit uşor şi, când şi-a scuturat aripile de apă, a răspândit şi-un norişor de praf.

Când şi-a dat seama că nu sunt doar eu, precum crezuse, Paul s-a uitat neliniştit în jur. Nesigur pe el, a tăcut până ce mi-a întâlnit privirea.

— Nu eşti aşa cum mi te-am închipuit.

Am ridicat din umeri şi m-am lăsat pe spate, sprijinindu-mă de peretele garajului ca să mă adăpostesc de ploaie şi încrucişându-mi braţele la piept, până ce mi-am dat seama că asta mă făcea să par vulnerabilă, aşa că mi-am înfipt degetele mari în buzunarele de la pantaloni.

— Ron ţi-a zis că sunt moartea-n vacanţă? l-am întrebat, încă ţâfnoasă din cauză că mă lovise cu sabia. Ţi-a zis şi că m-a minţit în privinţa a ceea ce sunt? După ce murisem şi aşa mai departe? Ţi-a zis cum le-a ascuns serafimilor faptul că existam, ca să nu-mi poată înapoia corpul şi să nu pot reveni la viaţă? Sunt moartă, Paul, iar asta e tare nasol.

Paul şi-a coborât privirea. Şi Grace tăcuse, amintindu-şi probabil ce rol jucase ea în toată povestea. Ron se folosise şi de ea. În depărtare s-a auzit un bubuit de tunet, iar lumina felinarului stradal a lucit în părul ud al lui Paul. Acum părea negru, dar, când îl văzusem în deşert, fusese şaten.

— N-am vrut să fiu cronometrorul întunericului, am continuat, iar el avea buzele crispate de parcă nu m-ar fi crezut. Şi nici acum nu-mi doresc asta. Mi-aş fi putut recăpăta atunci corpul şi aş fi renunţat la toate astea. I-am arătat amuleta, ca să observe cât de veche arăta în comparaţie cu a lui. Poate că nu ştiam eu cum s-o folosesc, dar era mult

mai puternică decât cea pe care i-o făurise Ron. Însă Ron n-a spus nimănui şi, când adevărul a ieşit în sfârşit la iveală, Kairos murise, aşa că era prea târziu. Ţi-a povestit Ron despre el, nu?

— Vechiul cronometror, a zis Paul. Tu l-ai omorât?

— Ce anume din faptul că nu eşti o ucigaşă n-a priceput? a bombănit Grace şi am simţit cum mă străbate un val de căldură când mi s-a aşezat pe umăr.

— Nu, am răspuns. Nakita l-a secerat când a aflat că o minţise şi că eu eram înlocuitoarea lui. Nu-i plăcuse faptul că încercase să acţioneze contrar voinţei serafimilor atunci când mă omorâse. Ştii cum e să încerce cineva să te omoare?

M-am desprins de peretele garajului, iar el a făcut un mic pas în spate.

— Nu.

— Mie mi se întâmplă mereu asta.

Paul s-a uitat la sabia lui, iar Grace şi-a luat zborul de pe umărul meu. Preţ de o clipă, sabia a strălucit pe toată lungimea ei. Apoi, a dispărut, iar el a rămas cu mâna goală. În adâncurile amuletei lui s-a învârtejit o scânteiere aurie, apoi şi aceasta s-a întunecat şi a intrat în repaus. Acum nu era decât o piatră neagră, mată.

— De ce-ai venit aici? l-am întrebat, simţindu-mă aproape deprimată.

Tipul ăsta mă ura, dar nici măcar nu mă cunoştea.

Paul s-a uitat pe stradă, apoi la mine.

— Ron a zis că ai pretins că încerci să salvezi pe cineva. Însă treaba ta e să trimiţi spintecători care să pună prematur capăt unor vieţi. Voiam să văd cu ochii mei.

Nu-l crezuse pe Ron. Şi mai ciudat.

Aripile lui Grace şi-au făcut apariţia, iar ea a şoptit:

— Am spus eu că te spiona! Serafimii i-au sortit să te întâlnească în seara asta, iar eu am fost trimisă ca să mă asigur că supravieţuiţi amândoi.

„A, da?" Asta era... tulburător. Îndepărtând gândul, m-am îndreptat de spate.

— Şi? am insistat eu.

În spatele lui, Sandy stătea liniştită în ploaie, dând din coadă, care i se murdărea tot mai tare de noroi.

— Ei bine, tu eşti cronometrorul întunericului, a zis el posac.

— A fi de partea întunericului nu înseamnă a fi rău, am ripostat eu, înfierbântată. Lumina-i pentru cei ce pot alege, asta-i clar. Întunericul e-al sorţii-ascunse de serafi, alegerea-i în zadar.

Am tras încet aer în piept. Dacă voia, n-avea decât să plece — faptul că n-o făcuse dădea multe de înţeles. Sau poate însemna doar că dorea ceva.

— Mă cheamă Madison, am adăugat, în caz că Ron nu-i spusese asta.

A şovăit, apoi a rostit precaut:

— Eu sunt Paul.

— Grace e al meu nume. Mai fă şi tu nişte glume. Să se bucure-ntreaga lume. Las-o pe Madison şi-al ei renume. Trebuie să iasă o poezie de-aici, de undeva, a murmurat Grace, luându-şi zborul.

Mă simţeam singură. Paul arăta caraghios, stând în ploaie, cu părul lipit de frunte şi picurându-i apă din poalele hainei.

— Fă-mi o favoare, Paul, l-am rugat. Spune-i lui Ron că vreau să se dea la o parte. Încerc să-l salvez pe tipul ăsta. Dar faptul că Ron îşi bagă nasul o va face pe Nakita să... ei bine, să-şi termine treaba, am încheiat eu, căci nu voiam să zic „să-l omoare". Chiar dacă mă crezi, chiar dacă nu, eu cred în liber-arbitru la fel de mult ca tine.

Paul a râs cu amărăciune.

— Liber-arbitru? Cronometrorii întunericului nu cred în aşa ceva.

— Da, ştiu, am gemut eu. Dar asta-i situaţia, OK? Încerc să găsesc o cale să-mi fac treaba într-un fel care să nu contravină tuturor credinţelor mele. Mai scuteşte-mă!

Deveneam din ce în ce mai frustrată şi, cu cât mă agitam mai tare, cu atât mai încrezător era el — chiar şi-aşa, ud fleaşcă, stând în ploaie.

Cu apa scurgându-i-se pe gât, a zis:

— De ce nu-mi dezvălui pur şi simplu cine e cel însemnat, ca să-i putem aloca un înger păzitor?

M-am gândit la ce-mi spusese Nakita cu nici o oră în urmă şi mi s-a făcut rău. Dacă i-aş fi promis că nu fac asta, aş fi căzut de acord acum?

— Asta-i soluţia ta? l-am întrebat. Să-i alocăm un înger păzitor? Pe termen mai scurt poţi să *gândeşti*? În plus, tipul e un gunoi, Paul. O să provoace multă durere doar ca să se distreze, dacă nu se-ntâmplă ceva să-i schimbe parcursul.

— Înseamnă că te-ai proiectat în viitor, a rostit încet.

— Nu, l-am contrazis eu, nevrând să recunosc că încă nu eram în stare să fac toate chestiile specifice unui cronometror adevărat. Mi-au spus serafimii.

— Și îi crezi.

Expresia de pe chipul lui era neplăcută, de parcă serafimii ar fi fost personajele negative.

— N-au de ce să mintă.

Însă Paul nu mă mai asculta. Scârțâitul ușii din față, care se deschisese, mi-a atras atenția și i-am aruncat lui Sandy ultimul biscuit.

— Încerc să stau de vorbă cu el, i-am anunțat pe Barnabas și pe Nakita, care ieșiseră și se certau. Dacă-l pot ajuta pe tipul ăsta să-și schimbe viața, atunci poate că soarta nu va dicta că trebuie să-i fie curmată. Atâta tot. Doar asta fac. Vrei, te rog, să-l faci pe Ron să se dea la o parte și să-mi permită să încerc cu adevărat? Imediat ce va apărea un spintecător al luminii sau aripile negre, o să-mi fie greu s-o împiedic pe Nakita să...

— ...îl omoare, a încheiat Paul fraza în locul meu, cu o privire dură. Toți au dreptul să aleagă, chiar dacă alegerea se dovedește a fi greșită.

— Nu te contrazic, am spus, în vreme ce Barnabas și Nakita se apropiau. Dar de ce să permiți cuiva să ia o hotărâre greșită când câteva informații ar putea da naștere uneia mai bune? E greu să te trezești și să vezi soarele dacă draperiile sunt trase. Eu sunt cea care trage draperiile, Paul. Nu mai încerca să mă smulgi de lângă fereastră.

S-a gândit la asta, uitându-se la spintecătorii care se apropiau.

— Dezvăluie-mi pe cine veți spinteca, mi-a cerut el înainte ca ei să îl poată auzi. Poate-atunci te voi crede.

— N-o s-o trădez pe Nakita, am zis în şoaptă, printr
răpăielile ploii. E prietena mea.

— Ar fi mai uşor dacă ai face-o.

Paşii lui Barnabas răsunau tot mai aproape şi m-am tra deoparte ca să-i fac loc. Nakita îşi tot balansa poşeta, d parc-ar fi vrut s-o folosească pe post de ciocan. Ştiam c sunt îmbujorată şi, când Barnabas mi-a văzut mâinil goale — şi şi-a dat seama că Paul îşi recăpătase sabia —, oftat.

— Madison, s-a plâns el.

Evident, n-aveam s-ajungem nicăieri şi, dorindu-mi doa ca Paul să dispară, am rostit:

— Paul era pe picior de plecare. Apoi m-am întors spr el. Nu-i aşa?

— Atunci mai bine l-ai chema pe Ron. Eu n-am de gân să-l duc în zbor acasă, a mormăit Barnabas.

— N-am nevoie să mă ducă nimeni în zbor acasă, a zi Paul şi, ridicând uşor din sprâncene, a alunecat cumv într-o parte şi a dispărut într-o linie neagră, strălucitoare.

— La naiba! am exclamat eu, trăgându-mă înapoi, şo cată. Eu nu pot să fac asta! M-am răsucit spre Barnabas ş Nakita. Eu de ce nu pot să fac asta?

Fir-ar, ar fi putut să plece în orice clipă după ce şi-a re căpătat sabia. De ce n-o făcuse?

— Ba poţi, mi-a zis Nakita, venindu-şi repede în fire.

— Doar că nu ştii cum, a adăugat Barnabas.

Grace a scos un sunet ascuţit de surpriză.

— Ştiu eu, ştiu eu! a strigat ea. Eu Grace mă numesc, vi din spaţiul ceresc. Pe Paul îl urmăresc şi-acum tre' să-

alibuiesc, a încheiat ea şi a dispărut cu aceeaşi mişcare laterală, luminoasă.

Enervată, mi-am băgat dezgustată amuleta în bluza umedă.

— Chestiile astea n-au şi manual de utilizare? am bombănit eu.

Toată treaba avea însă şi o parte bună: dacă Grace era pe urmele lui Paul, atunci nu mai stătea pe capul meu.

Barnabas s-a înfiorat, iar aripile au părut să-i lucească în lumina felinarului.

— Plecăm? mi-am dat eu cu părerea, iar Barnabas a încuviinţat, arcuindu-şi aripile astfel încât să mă adăpostească. Şi cum rămâne cu tata?

N-a zis nimeni nimic. M-am întors spre Nakita, care strângea din buze. Mi-am amintit cum se certau când ieşisem din casă.

— Cum rămâne cu tata? am repetat mai tare.

Barnabas m-a apucat de braţ şi m-a tras mai aproape.

— Stă pe canapea şi se uită la televizor.

Mirosea a pene ude şi i-am îndepărtat mâna.

— Ce i-ai făcut tatei? l-am acuzat, iar el s-a înroşit.

— Nimic! s-a apărat el. Haide! Pot să te usuc pe drum.

Nu m-am mişcat, iar Barnabas i-a aruncat Nakitei o privire care s-o reducă la tăcere atunci când ea a tras aer în piept.

— OK, OK, a continuat el. Pur şi simplu i-am implantat o amintire cum că te-ai dus deja la culcare. Nu vă las pe tine şi pe Nakita aici şi nici pe Shoe nu-l pot lăsa singur prea multă vreme. Tatăl tău o să fie în regulă. Acum hai să urcăm mai sus de nori, deasupra ploii, vă rog.

Din umbre, Nakita cea cu aripile întunecate a bodogănit că ea s-ar fi descurcat mai bine cu tata.

Stând acolo, cu ploaia stropindu-mă pe faţă, m-am întrebat dacă nu cumva Paul avea dreptate. I-aş fi putut dezvălui numele lui Shoe şi-atunci totul ar fi luat sfârşit. Doar că Shoe şi-ar fi petrecut restul vieţii lui fermecate provocând dezastre. Şi, mai important decât asta, aş fi trădat încrederea Nakitei.

M-am uitat şovăind la Barnabas. Ploaia îi picura din păr, iar el aştepta în tăcere, încruntându-se întrebător. Într-un moment de limpezime, mi-am dat seama că o ademenise intenţionat pe Nakita în casă, astfel încât eu să pot face taman asta. Îmi oferise ocazia de a-i spune lui Paul pe urmele cui ne aflam.

Şi, când i-am zâmbit şi am clătinat din cap, a părut să se relaxeze. Nu-şi dorise s-o fac, dar îmi dăduse prilejul.

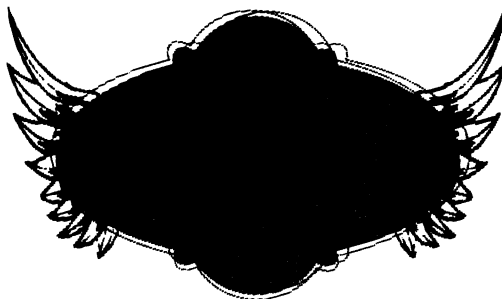
Cumva, asta m-a făcut să mă simt bine. De parcă, în sfârşit, procedasem cum trebuie.

Nakita s-a uitat ba la mine, ba la el, ştiind că ne comunicaserăm ceva pe tăcute, dar nu şi ce anume.

— Mergem? a întrebat ea încet.

— Sigur, am răspuns, iar Nakita a zâmbit.

Credeam în liber-arbitru, dar a-i aloca lui Shoe un înger păzitor nu avea nimic de-a face cu asta. Ar fi fost doar o fugă de responsabilitate.

În vreme ce stăteam ghemuită lângă fereastra lui Shoe, m-am bucurat că trupul meu nu era adevărat, pentru că, în mod normal, atunci ar fi început să mă doară genunchii. M-am ridicat, m-am postat lângă geam şi am aruncat o privire spre patul lui ordonat. Stând lângă mine, Barnabas îl urmărea şi el pe Shoe, iar ochii lui căprui nici nu clipeau. Nakita se vântura prin curtea din faţă, făcând poze frunzelor, copacilor şi unei crăpături din trotuar, fapt care mă nelinişte-a, chiar dacă nu activase bliţul. Măcar aici nu ploua. Mici avantaje.

Pe când eram în aer, mă uscasem într-o oarecare măsură, iar acum eram umedă şi lipicioasă; invidiam capacitatea lui Barnabas de a se usca în totalitate. Şi Nakita era uscată în blugii şi sandalele ei, iar degetele de la mâini aveau acum aceeaşi nuanţă de roz perlat precum cele de la picioare. Şi le dăduse cu ojă cu doar câteva clipe în urmă, plictisită de toată situaţia.

— Nu putem să mergem şi să stăm pur şi simplu de vorbă cu el? am şoptit când Nakita s-a apropiat iar, făcând o poză la ceea ce mie-mi părea a fi absolut nimic.

Obosisem să ne tot ascundem atâta. Ăsta era tipul pe care-ar fi trebuit să-l salvez şi nici măcar nu vorbisem cu el. Dispuneam de doi spintecători care să mă ajute, dar unul era concentrat la noua lui jucărie, iar celălalt era prea înţepenit în protocolul vechi ca să încerce ceva nou.

— Încă un minut, a zis Barnabas pentru a şasea oară. Vreau să văd ce face.

Cufundată în umbre, Nakita s-a uitat la partea din spate a aparatului foto, iar strălucirea ecranului i-a luminat faţa când a murmurat:

— E un om, e vremea să ucid. Vremea să ucid omul.

Barnabas s-a încruntat printre pletele-i ondulate, iar eu am oftat.

Nu-mi plăcea să spionez şi am stat între tufişuri şi perete, gândindu-mă la insecte în vreme ce-mi dădeam părul umed după ureche şi mă uitam la curtea întunecată. Cartierul era unul plăcut — mai plăcut decât al meu — şi m-am întrebat de ce un tip care avea totul simţea nevoia să ia totul altcuiva.

Stelele şi-au făcut apariţia deasupra acoperişurilor şi mi-am făcut griji că Ron ar putea să apară. Barnabas sau Nakita îmi ecranau rezonanţa amuletei de când plecasem din curtea mea din spate. Probabil c-ar fi trebuit să-mi dedic ceva timp, ca să-nvăţ s-o fac şi singură. Nu-mi plăcea să mă bazez pe Barnabas sau pe Nakita.

Țăcănitul tastelor mi-a atras atenția și am aruncat o privire pe fereastră, zărindu-l pe Shoe stând în continuare cocoșat la calculator. Camera tipului era plictisitoare, cu pereți albi și un covor gri, care părea să se potrivească mai degrabă în cabinetul unui doctor. Biroul lui era înspăimântător de ordonat. Toate lucrurile erau fie așezate pe rafturi, fie îndesate într-un sertar. Nu se vedeau haine sau alte obiecte împrăștiate. Până și patul era făcut. În afară de bannerul cu sigla Harvard, singurele pete de culoare erau oferite de operele lui Ace. Pe birou avea câteva CD-uri cu muzică, iar pe ușa dulapului era lipită o imagine care înfățișa niște vulturi cu gheare înfricoșătoare. Poate că mamei lui nu-i plăcea să prindă ceva cu piuneze în perete. Muzica era plictisitoare și mi-am răsucit pe degete vârfurile părului meu mov, pentru că melodiile New Age mă făceau să-mi fie somn. Mie, să-mi fie somn... nu mai dormisem ca lumea de când murisem.

— Asta faci într-o misiune de secerare? am întrebat, aruncându-i o privire lui Barnabas. Îi spionezi pe oameni?

— Eu îi găsesc și-i împung, a spus Nakita, făcând tufișurile să foșnească atunci când s-a apropiat.

Uitându-se în continuare la Shoe, Barnabas s-a dat la o parte, ca să-i facă loc.

— E o preîntâmpinare a secerării, nu o spintecare, a rostit încet. Nu știu ce să fac și nu-i nimic în neregulă dacă doar îl urmăresc până ne vine o idee.

Când s-a lipit cu spatele de perete, Nakita a scos un sunet asemănător cu un geamăt.

— În camera aia se pot întâmpla o sută de accidente, a comentat ea. Pot să fac să pară că s-a ros un cablu şi el s-a electrocutat.

— Nu! am exclamat încet atât eu, cât şi Barnabas.

Shoe şi-a ridicat privirea de la tastatură; poate că ne auzise.

M-am lăsat iar pe vine, iar Barnabas a tras-o pe Nakita în cealaltă parte. Muzica adormitoare a fost dată mai tare, dar abia când ţăcănitul tastelor s-a auzit din nou am putut să ne relaxăm şi să tragem iar cu ochiul pe fereastră.

— N-o să-l omori! a zis Barnabas, iar ea şi-a băgat aparatul foto în poşetă, încruntându-se în vreme ce trăgea fermoarul.

— N-ai habar cât de frumos mă port, a şoptit Nakita, urmărindu-l pe Shoe, care a apăsat butonul imprimantei, apoi s-a aplecat ca să prindă foaia de hârtie aruncată afară. Chronos ar fi putut să ne urmeze aici. Dacă-l adulmec, jur c-o să-l omor.

„Pe cine, pe Ron sau pe Shoe?", m-am gândit, aruncându-i o privire lui Shoe. Tipul era un mare tocilar, dar asta nu însemna că merita să fie secerat. Ceea ce susţinuseră serafimii pur şi simplu nu se potrivea cu ceea ce văzusem astă-seară. Privisem mai devreme cum îl ajutase pe fratele lui mai mic la un joc pe consola portabilă, fără să i-o ia ca să-i arate cum se face — în schimb, îi arătase puştiului de zece ani cum să depăşească obstacolul.

— Să te văd făcând-o şi pe-asta, a comentat Barnabas, fără să-şi desprindă privirea de camera lui Shoe.

Nakita a pufnit, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

„Nu iar..."

— N-ai cum să mă oprești, a zis ea cu aroganță, puțin cam tare pentru gustul meu. Asta facem noi. Fie te obișnuiești cu ideea, fie îți iei tălpășița. Tu ești îngerul cel nou aici. Nu eu.

Barnabas s-a răsucit, iar pe chipul lui se citea enervarea.

— E o idee foarte bună, a zis el acru. Omoară-l pe Shoe și dă naibii șansa lui Madison de a face lucrurile în felul ei.

Ea și-a mijit ochii.

— Poate că Ron ne urmărește chiar în acest moment. N-o să-l las să-i aloce un înger păzitor lui Shoe!

„Doamneeeee!"

O să facă suficientă gălăgie cât să-l aducă pe Shoe la fereastră. Nu așa speram să facem cunoștință.

— De fapt, am spus eu înainte ca Barnabas să mai poată comenta ceva, Nakita are dreptate să fie îngrijorată.

Frunzele au foșnit, iar Barnabas s-a întors spre mine.

— Poftim?

I-am evitat privirea și m-am uitat la Nakita.

— De ce nu dați voi o tură, ca să vă asigurați că nici Ron, nici Paul nu sunt cu ochii pe noi?

Barnabas și-a ascuns zâmbetul o secundă prea târziu. Nakita l-a observat și s-a încordat.

— Vrei să scapi de mine, m-a acuzat ea.

— Ei bine, da, am confirmat, căci nu voiam s-o mint. I se îndrugaseră destule minciuni. Dar ai dreptate. Cineva trebuie să stea de șase. Te aleg pe tine.

Nakita s-a încruntat, iar ochii i-au devenit argintii pentru o clipă.

— În regulă, a căzut ea de acord şi s-a îndepărtat.

Am expirat şi mi-am masat ceafa, un gest de uşurare a nervilor încordaţi, în vreme ce ea şi-a materializat aripile şi, fâlfâind o dată şi făcând fire de iarbă să zboare în lături, s-a ridicat în aer.

Barnabas s-a ridicat şi s-a întins.

— „În regulă" rostit de Nakita înseamnă acelaşi lucru precum cel spus de tine?

— Mda. I-am aruncat o privire lui Shoe şi m-am simţit inutilă. Doar completează cereri de admitere la facultate. Barnabas, Shoe e la fel de interesant ca o mămăligă. Eşti sigur că urmărim pe cine trebuie? O fi el un geniu în materie de computere, dar nu pare genul de tip care să caute faima anonimă omorând oameni.

Barnabas s-a tras mai aproape şi mirosul părţii din spate a norilor m-a învăluit.

— Chiar crezi? mi-a şoptit. Scoate la iveală un fişier ascuns.

Devenind deodată mult mai interesată, m-am uitat la Shoe, care încă stătea la calculator. Mi-am mijit ochii şi am descifrat „operaţiunea vacanţa" în partea de sus a noii ferestre.

— Pare destul de inofensiv, rostesc încet.

Barnabas a scos un mormăit din adâncul pieptului şi şi-a mutat greutatea pe celălalt picior.

— Mai ţii minte ce-a zis Grace? Computerul şcolii va fi primul infectat. Vacanţă? Adică să închizi şcoala şi să câştigi o zi sau două libere?

„Ooooof, nu-i bine deloc." Dar tot nu eram convinsă, iar și atunci când Shoe a băgat în laptop unul dintre D-urile decorate de Ace.

— Trebuie să vorbesc cu el. Chiar acum.

Barnabas s-a întors spre mine și a făcut ochii mari.

— Ai văzut asta? a întrebat el. Pe CD era desenată o aripă ıagră!

Părea șocat, dar eu am dat din mână, alungând ideea.

— Îmi pare rău. Avusesem de gând să-ți zic. E-al lui Ace, n spus, privind iar dormitorul decorat în alb și cenușiu. E tist. Așa-i că-ți cam dă fiori pe șira spinării? De la Shoe i-a nit ideea ciorii care se topește.

— N-aș folosi tocmai cuvântul „fiori", a bodogănit Barıbas, lăsându-se iar pe vine.

M-am uitat la Shoe, care s-a lăsat pe spate, în vreme ce D-ul era inscripționat. Nu știam de ce nu-l pusese pe un ick USB. Poate că avea de gând să-l strecoare în școală prezând că era un CD cu muzică?

„De ce mai stau aici?", m-am întrebat dintr-odată. Înrca virusul. Ce mai așteptam să facă? Să-l și introducă?

— O să stau de vorbă cu el, am spus, adunându-mă și ındu-mi drum prin tufișuri ca să ajung în curtea din față.

Crengile mi-au zgâriat brațele și m-am oprit când niște ruri au luminat strada liniștită. Păreau… albastre. Nu farile în sine, ci lumina pe care o răspândeau.

— Ia stai, mi-a șoptit Barnabas, venind lângă mine, dar am simțit că amețisem și mă oprisem deja, mijind ochii nd farurile s-au dovedit a fi ale camionetei lui Ace parte pe stradă. Muzica dată tare a amuțit la trei secunde

după ce motorul a fost oprit şi portiera a fost trântită zgomotos. În sunet de paşi, silueta lui adumbrită şi-a făcut apariţia în faţa camionetei şi a pornit-o spre alee.

— Ace, am rostit, ţinându-mă de burtă.

Îmi era greaţă. Din locul unde ne aflam, nu puteam vedea uşa din faţă, dar îi puteam urmări înaintarea rapidă pe alee şi apoi am auzit sunetul vesel al soneriei.

Dinspre camera lui Shoe a răsunat o înjurătură înăbuşită. Barnabas m-a tras în spatele unui copac şi l-am urmărit împreună pe Shoe, care s-a foit, s-a ridicat din faţa calculatorului şi aproape că a căzut când a încercat să se încalţe.

— Hai odată! a bombănit el, în vreme ce calculatorul încă zbârnâia.

Ochii mei nu funcţionau cum trebuie şi am clipit, încercând să alung pâcla albastră. Am aruncat o privire spre amuletă şi m-am întrebat dacă şi sârmuliţele argintii în care era prinsă păreau albastre sau totul era în imaginaţia mea.

Barnabas m-a strâns mai tare de braţ.

— Trebuie să mergem, a zis el, cu ochii aţintiţi la fereastră.

— De ce? am întrebat, încercând să scap de ţiuitul din urechi.

S-a întors spre mine, iar în ochii căprui i se citea nerăbdarea.

— Fiindcă am impresia că Shoe o să iasă pe fereastră imediat ce termină treaba la computer.

Shoe îşi pusese pe el un hanorac negru şi stătea în picioare în faţa monitorului, făcându-şi de lucru cu micile clipsuri care îl susţineau. De afară, puteam s-o aud pe mama lui,

în dreptul ușii, invitându-l pe Ace înăuntru. M-am strâmbat și m-am ghemuit în spatele copacului, ca să nu pot fi văzută.

Șuierul vântului printre pene mi-a atras atenția și n-am fost deloc surprinsă s-o văd pe Nakita aterizând ușor pe acoperiș.

— Rămâi acolo! i-a șuierat Barnabas, iar spintecătoarea întunericului i-a rânjit, expresia feroce de pe chipul ei făcându-mă să mă înfior. M-am holbat când i-a arătat degetul din mijloc, apoi s-a ridicat iar în aer, ca să-l poată urmări pe Shoe, care avea de gând să o șteargă pe furiș.

Din casă, am auzit-o pe mama lui Shoe strigându-l. Situația avea să se înrăutățească rapid.

— Oare Nakita știe de fapt ce înseamnă asta? am întrebat, ducându-mi o mână la piept.

„De ce nu-mi bătea inima? Întotdeauna îmi bătea când eram agitată."

Barnabas m-a tras înapoi în spatele copacului.

— Nu cred, a răspuns el, iar eu am clipit spre el. Ochii îi erau argintii. Trebuie să mergem.

„Totul devine albastru", mi-am zis. Mă simțeam amorțită și confuză.

Shoe a desprins în sfârșit ecranul și l-a împins afară, zgâriind geamul. Draperiile au fluturat când le-a tras, ca să ascundă fereastra deschisă.

— Trebuie să plecăm de-aici, a spus Barnabas și a țâșnit pe peluză.

Am tras aer în piept și m-am pus în mișcare. Dacă n-aș fi simțit vântul pe față, nici nu mi-aș fi dat seama că nu

stăteam locului. Parcă eram într-un vis în care alergi întruna, fără să ajungi de fapt nicăieri.

— Madison! m-a strigat Barnabas de pe trotuar şi m-am oprit.

Am clipit şi m-am uitat în jos. Eram tot lângă copac. „Ia stai puţin." Ştiam că alergasem... undeva.

— Madison, să mergem! a repetat Barnabas, iar eu m-am clătinat pe picioare. O să iasă!

— Nu mă simt prea bine, am zis, mijindu-mi ochii spre el.

Apoi lumina de pe stradă a devenit dintr-odată complet albastră. Precum cerneala picurând într-un pahar plin cu apă, curgea prin mijloc, lovind asfaltul şi reflectându-se în marginile razei de lumină — alb şi albastru, învârtejindu-se până ce culoarea s-a uniformizat.

„Ah, asta sigur e de rău."

— Ăăă, am rostit când Barnabas a alergat înapoi şi m-a apucat de braţ. Cred că am dat de bucluc, am spus.

Apoi genunchii mi-au cedat şi m-am prăbuşit.

— Madison!

Cu capul legănându-mi-se, am simţit cum Barnabas m-a prins.

— Pe degetele sidefii ale lui Gabriel! a murmurat el, iar eu am deschis ochii.

Chipul îi lucea cum se întâmplă în filme, într-o ceaţă albiurie. Şi-i puteam vedea aripile. M-am întins şi am încercat să le ating, dar am descoperit că nu erau reale, ci doar le percepeam. Arăta asemenea îngerului care fusese odinioară, decăzut din graţii. Era singurul lucru adevărat rămas. Tot

restul era albastru şi se contopea într-o culoare monotonă a existenţei.

— Barnabas, am şoptit, având nevoie de o răsuflare uriaşă ca să pot vorbi. E ceva în neregulă.

— Crezi? a zis el, părând a fi intrat în panică, şi m-a ridicat în braţe. Ce s-a întâmplat? Eşti rănită?

Privirea mi-a căzut pe amuletă şi m-am holbat la ea nedumerită. Era complet neagră. Ba nu, era de un violet atât de profund, încât doar părea neagră. Dintr-odată, am înţeles că devenise ultravioletă, culoarea ei nefăcând parte din spectrul vizibil.

Am ridicat capul şi, când am zărit stelele, am icnit. Erau curcubeie de non-culori. Puteam să văd toate lungimile de undă emanând dinspre ele şi am început să plâng. Era prea mult. Eu eram un simplu om. N-ar fi trebuit să văd toate astea, nici măcar să ştiu că existau asemenea culori.

— Madison!

Barnabas mi-a întors faţa de la Ceruri şi, hohotind, l-am apucat strâns, de parcă ar fi fost singurul cu adevărat real.

— E ceva... în neregulă, m-am bâlbâit.

Voiam să mă mai uit, dar nu mai puteam îndura.

— O să dau de Ron, a spus Barnabas.

Glasul îi era aspru şi m-am concentrat asupra lui, chiar dacă m-a străbătut un val de ameţeală.

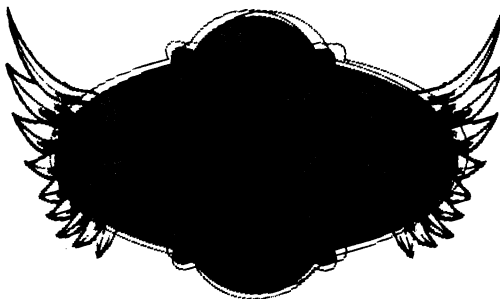
— Nu, am şoptit, apoi am repetat mai tare: nu! Dar pur şi simplu nu mă mai lăsa să mă uit la stele.

Plângeam şi vedeam cum din mine se răspândesc unde albastre, ricoşând în el ca valurile pe o plajă.

— Nu mă lăsa să mă uit la stele..., am şoptit.

Când Barnabas a intrat în panică, am simţit cum mintea mea ia dimensiuni.

Ca o flacără care se stingea, el s-a dizolvat într-un norişor albastru de fum şi a dispărut. Dintr-odată, eram singură şi unicul lucru care mă împiedica să înnebunesc era strălucirea aurei lui lângă mine. Eram scufundată complet în ţesătura timpului.

„Unde naiba sunt?", m-am întrebat, uitându-mă la degetele mele, care se mişcau printr-o ceaţă albastră când am apucat spătarul unui scaun cu rotile şi l-am învârtit cu faţa spre computerul dinaintea mea. „Sfinte Sisoe, sunt în camera lui Shoe! Iar astea nu arată ca degetele mele..."

— Ia vezi cum îţi place, mi-am simţit buzele rostind; apoi am şi auzit cuvintele, o secundă mai târziu, spuse de un glas masculin şi enervat.

„La naiba! Sunt în Shoe?", mi-am zis, dar mă aşezasem sau, mai degrabă, Shoe o făcuse, şi am întors fără să vreau capul ca să mă asigur că uşa era închisă. M-am lăsat pe spate în scaun şi m-am uitat la draperiile trase. În gânduri mi-a pătruns vaga idee cum că văzusem pe cineva afară, fugind.

„Barnabas şi cu mine", mi-am spus, privind mâinile care nu erau ale mele, dar, evident, Shoe nu mă putea simţi aşa cum îl percepeam eu pe el. Era foarte ciudat şi nu-mi plăcea

nuanța albastră pe care o căpătaseră toate lucrurile. Îi au zeam bătăile inimii și-i simțeam respirația alterându-i-se cu o clipă înainte să expire. Îl mânca un picior în pantof și mă scotea din minți că nu se scărpina. Mi-era cald și eram iri tată și, pentru prima oară în ultimele luni, mi-am amintit cum era să-ți fie foame.

„Mă proiectez în viitor", m-am gândit, iar amintirea adrenalinei m-a străbătut, amestecându-se cu furia lui Shoe. „Cu o secundă înainte să se întâmple."

— O să iasă bine, l-am auzit pe Shoe murmurând când s-a aplecat înainte și a bătut darabana pe birou, într-un ritm rapid. N-o să poată dovedi nimeni că eu am fost. Sunt mai deștept decât credeți voi, capete seci ce sunteți.

Degetele mi-au amorțit când a început să dea cu pumnul în birou.

— Doamne, că încet mai merge computerul ăsta, m-am auzit bombănind, simțind o iritare care nu-mi aparținea.

„Shoe, nu! O să omori oameni!", mi-a trecut prin minte, încercând să-l fac să mă audă, dar, fără să dea niciun semn că m-ar fi simțit, s-a ridicat și și-a lipit urechea de ușă, ca să-l audă pe Ace.

La naiba, știam că n-avea cum să fie ușor, dar simțeam cum ne cuprinde disperarea pe amândoi în vreme ce urmăream cum se petrece totul, fără să-l pot împiedica, fără să mă pot face auzită în mintea lui.

Agitat, Shoe și-a ros o unghie în timp ce calculatorul bâzâia. „Curat, curat, totul trebuie să fie al dracu' de curat", l-am auzit gândind, în timp ce-și râcâia cerneala de sub

ghie, apoi a aruncat mizeria spre mijlocul camerei. „Tre-ie s-o șterg", a răsunat în mintea noastră comună.

„Shoe, oprește-te!", m-am gândit, țipând în creierul lui, r el s-a așezat la calculator, și-a împins scaunul înapoi și foit, așteptând. „Doamne! Porcăria asta de calculator ate fi mai lentă de-atât?"

În sfârșit, a terminat de inscripționat CD-ul, iar acesta a st ejectat. M-am întins după el și, deși nu-l puteam vedea, am că Shoe zâmbea, uitându-se la imaginea păsării negre, curânde. A îndesat CD-ul în buzunarul de la spate și m-a prins un val de emoții.

Avea să-și ia tălpășița. Îl cunoștea de-o viață și-așa se rta cu el? O să vadă ei cu toții mâine, la școală. O să se asi-re că va afla toată lumea cine era responsabil pentru în-aga situație. Și, din partea lui, așa-zisul lui prieten n-avea cât să crape.

„Shoe!", am exclamat, dar un val mai puternic de albas-mi-a obturat privirea.

Lumea a părut să se întoarcă pe dos și m-am zbătut. am iar pierdută în țesătura neagră a timpului, luminată firele strălucitoare ale unui milion de gânduri conștiente. Intervenit o străfulgerare albastră și, cu o explozie pre-, m-am întors. Întru câtva.

„Nu mă simt prea bine", m-am gândit, iar apoi un val de isfacție de origine necunoscută a înghițit totul. Nu pu-am să văd nimic. Un albastru atât de profund, încât era roape negru, mi-a încețoșat privirea până ce nu am mai zut nimic altceva, dar știam că mă aflu în mintea altei per-ane. Era confortabil și percepeam bătăile unei inimi...

adulmecam miros de mâncare. Degetele îmi erau unsuroase şi am simţit un junghi de foame când mi-am dat seama că mâncam ceva sărat.

Auzeam un serial de comedie la televizor ca înăbuşit de o pătură, singurul sunet clar fiind râsetele din fundal. Distingeam şi o voce de femeie, pauzele şi ezitările ei făcându-mă să cred că vorbea la telefon.

— Nu, a spus ea. Nu lasă pe nimeni înăuntru, mai ales voluntari. Sunt suspecţii principali, dar întregul personal al spitalului e cercetat.

Mi-am simţit pieptul mişcându-se când am chicotit, un val de satisfacţie care mă făcea să fiu şi bucuroasă, şi furioasă. Shoe era mulţumit, dar eu eram mânioasă. Nu că şi-ar fi dat el seama de asta.

„Însă asta nu s-a întâmplat încă", mi-am zis, gândindu-mă că trebuie că mă aflu şi mai departe în viitor, fiindcă singurul lucru clar erau vocile. Şi foamea mea. Doamne, ce dor îmi fusese de asta, aşa că mi-a lăsat gura apă când am simţit cum ronţăi un cartof.

— Nu! a spus femeia, părând îngrozită. Au murit trei oameni. Le-au trebuit patru ore, dacă-ţi vine să crezi, ca să-şi dea seama că au o problemă. Am fi putut pierde de două ori mai mulţi. Presupun că e un angajat nemulţumit. *Firewall*-ul nu l-a detectat, pentru că cineva l-a *introdus* acolo. Nu a fost luat de pe internet.

„Shoe, ce gunoi eşti!", m-am gândit când el a chicotit, îndesându-şi cartofi în gură şi dând televizorul mai încet, ca să audă mai bine. Nu puteam să văd telecomanda, dar o

simţeam. Şi de ce oare sunetul călătorea mai bine prin timp decât imaginea?

— Da, a fost o treabă făcută din interior, spunea femeia. Şi o să pună mâna pe criminalul ăla.

În loc de frică, am simţit plăcere. Era Shoe, desigur, şi am încercat să-i provoc o durere de cap. Şi eu, care crezusem că era un tip în regulă; însă faptul că mă aflam în mintea lui îmi scosese ideea asta din cap.

— Au CD-ul, a continuat femeia. Au identificat terminalul de unde provine. Mai trebuie doar să găsească şi calculatorul pe care a fost inscripţionat. Ce părere ai? a zis ea tare. Da, pot să facă asta. E ca la testele balistice pentru un glonte. Acum doar interoghează oameni, dar vor fi emise şi mandate de percheziţie. Ştii că aşa o să se-ntâmple. Idiotul i-a pus şi-o etichetă. Poate că-i vreun puşti, pentru că aceeaşi chestie s-a întâmplat şi ieri la şcoală.

Buzele mi s-au mişcat şi am auzit o şoaptă:

— Oooo, pun eu mâna pe tine.

„Shoe!", am exclamat în minte, dar era doar un vis, o posibilitate — încă nici nu se întâmplase — şi m-am simţit frustrată când fiecare sunet s-a învârtejit spre un punct de un negru-albăstrui până ce n-a mai fost nimic, nicio voce, nicio atingere... nimic.

Preţ de o clipă, am fost suspendată acolo, neştiind ce va urma.

Apoi am icnit, iar întreaga lume a lucit în roşu.

Am tresărit. Braţul mi s-a izbit de ceva şi l-am auzit pe Barnabas icnind. Am deschis înspăimântată ochii. Aveam

ochi şi se deschideau când îmi doream eu. „Slavă Domnului!" Se terminase.

Barnabas se uita în jos, la mine. Era aproape, foarte aproape. Deasupra lui era plafonul neted, uşor de recunoscut, al unei maşini. Nemişcarea înăbuşită a închistării îmi apăsa urechile.

— Ăăă, m-am bâlbâit, zicându-mi că arăta îngrozit. De ce mă ţii în braţe?

A rămas cu gura căscată şi, pentru o clipă, ochii i-au devenit argintii.

— Stele prefăcute-n praf, ce s-a întâmplat? a zis el, slăbind strânsoarea. Eşti bine?

M-a lăsat pe scaunul de lângă el şi m-am ridicat în fund, tremurând când mi-am dat la o parte din ochi părul cu vârfuri mov. Eram pe bancheta din spate a unei dubiţe şi părea că ne aflam în continuare în cartierul lui Shoe. Ţinându-mi o mână pe burtă, i-am aruncat o privire lui Barnabas şi mi-am amintit de aripile lui. Acum nu erau aici, dar poate că fuseseră cu o clipă înainte sau înapoi în timp. Între clipa prezentă şi cea următoare? Mi se părea că le pot întrezări dacă-mi mijeam ochii.

— Totul a devenit albastru, am spus. Unde suntem?

Barnabas a expirat încet şi şi-a trecut o mână peste frunte.

— În duba cuiva, a răspuns el, mişcându-şi umerii de parcă ar fi încercat să se relaxeze. Era descuiată. Strigai ceva despre stele. Când nu le-ai mai putut vedea, te-ai calmat... întru câtva. Madison, ce s-a întâmplat? Ai înţepenit pur şi simplu.

Mi-am atins faţa şi mi-am dat seama că era udă. Mi-am şters-o fără să mă pot uita la el.

— Nu ai mai văzut niciodată pe cineva făcând asta? I-am întrebat şi am remarcat că-mi tremura mâna. Cele două dungi roşii de pe unghii arătau ciudat. Poate pe Ron?

Am observat cu coada ochiului cum a clătinat din cap.

— M-ai speriat până-n străfundul penelor mele prăfuite. Eu n-am mai... nici n-am mai auzit de... Ce s-a întâmplat?

Nu-mi dădeam seama dacă îmi era foame sau avea să mi se facă rău. Mă simţeam de parcă n-aş mai fi mâncat de săptămâni întregi. Şi nici n-o făcusem.

— Cred că m-am proiectat în viitor, am zis, gândindu-mă: „Asta-i slujba mea? Cât de des voi face asta?" Trebuia să-mi fi găsit deja corpul. Totul a devenit albastru şi ţi-am putut vedea aripile, am încheiat, simţind că mi-era rău.

Barnabas şi-a dres glasul.

— De ce te-ar durea să vezi stelele?

M-am întors spre el şi am ridicat din umeri. Chiar nu-mi aminteam. Parcă mintea mea refulase informaţia. Poate că mintea omenească nu putea suporta atâta frumuseţe.

— Nu ştiu, am răspuns încet. Dar, Barnabas, am văzut cum Shoe a inscripţionat virusul pe un CD. El a fost, dar nu mă putea auzi, nici chiar atunci când i-am cerut să înceteze. Apoi totul s-a schimbat şi i-am simţit mulţumirea când a auzit de oamenii care au murit la spital. Tipul e dus cu pluta! Nu înţeleg. Arată atât de normal...

— Nu-i de mirare că Ron n-a zis niciodată nimic despre proiectările în viitor, a comentat Barnabas, iar în ochii căprui i se citea o îngrijorare profundă. Madison, a fost groaznic.

Parcă nici nu te-ai fi aflat aici. Credeam că dacă-ţi voi da dru
mul, vei... dispărea. De parcă faptul că eşti moartă ţi-a răp
ancora care te putea aduce înapoi. Nu amuleta ta te ţinea le
gată de firele timpului. Ci eu.

M-a cuprins frica.

— Au fost şi aripi negre?

A clătinat din cap, dar privirea lui m-a speriat.

— Nu. Însă am crezut că dacă-ţi dau drumul, vei încet
să exişti, a spus. Eu trebuie să mă asigur că eşti în siguranţă
N-am mai fost niciodată atât de înspăimântat.

A deschis gura, căutându-şi cuvintele, şi jur că, dacă a
fi avut o inimă, mi-ar fi stat în loc din pricina îngrijorăr
care i se citea în ochi.

— Şi o s-o mai faci.

Înfricoşată, am înghiţit în sec şi m-am uitat la jucăria d
pe podeaua maşinii, una primită de la fast-food odată c
un meniu pentru copii, neştiind dacă să-l cred în privin
aripilor negre. Dacă toate astea s-ar fi întâmplat în vrem
ce mă aflam la şcoală? M-ar fi obligat să iau medicamen
sau cine ştie ce.

— O să fiu în regulă, am spus, înfiorându-mă. Acum şt
cum e să te proiectezi în viitor. Înainte să se întâmple, toa
luminile au devenit albastre. Data viitoare, o să găsesc o î
căpere liniştită.

— Albastre. Ca şi cum te-ai fi mişcat mai repede în tim
a spus Barnabas, părând să-l aline gândul că exista un sem
nal de avertisment.

Deodată, mi-a venit o idee, iar frica mi-a dispărut. Mi-a
dat la o parte părul din ochi.

— Şi dacă eu m-am proiectat în viitor, atunci poate c-a făcut-o şi Ron.

La naiba, dacă văzuse ce văzusem şi eu, ştia cine era cel însemnat. M-am ridicat în fund, aproape dând cu capul de plafon.

— Trebuie să mergem, am zis, simţindu-mă ameţită şi slăbită.

Nu-mi mai fusese foame sau rău de luni întregi, iar faptul că acum mă simţeam aşa mă şoca. Poate că proiectarea în viitor îmi storsese multă energie din amuletă.

— Unde-i Nakita? am întrebat când el nu s-a mişcat.

Stătea în continuare pe bancheta dubiţei şi se uita la mine de parcă urma să mă sfărâm.

— Dacă am văzut viitorul, atunci Shoe a luat hotărârea şi soarta îi este pecetluită — asta dacă nu reuşesc să-l fac să se răzgândească. Trebuie să stau de vorbă cu el înainte să facă vreo tâmpenie sau să-l identifice Ron.

Barnabas m-a apucat de braţ şi m-a tras înapoi.

— Madison, mai încet. Nu te simţi bine.

— O să fiu în regulă, am spus, simţindu-mă slăbită când am tras de mânerul portierei, iar aceasta nu s-a clintit. Dar acum Ron ştie cine e cel însemnat. Vede ce văd şi eu, nu-i aşa? Dacă nu-l găsim pe Shoe înaintea spintecătorului luminii trimis de Ron, Nakita o să-l omoare. Barnabas, nu mai am timp!

Ironia vorbelor mele nu mi-a scăpat şi am tras iar de încuietoare, dar fie n-o făceam cum trebuia, fie avea un sistem de protecţie pentru copii. Pufnind de nerăbdare, m-am lăsat iar pe banchetă şi am zis:

— Mă ajuţi puţin, te rog?

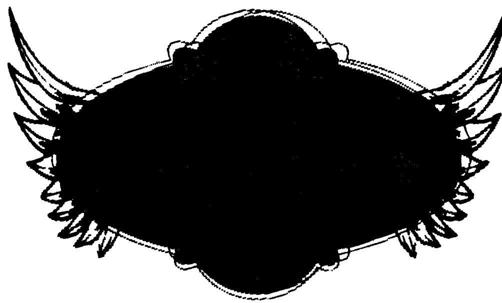
Tăcut şi cu chipul întunecat, s-a întins peste mine şi a deschis portiera. O făcusem cum trebuie, dar nu avusesem destulă putere.

M-am împleticit când am sărit pe bordură şi nu m-am putut stăpâni să nu arunc o privire spre felinarele stradale, ca să mă asigur că răspândeau o lumină veselă şi gălbuie, nu una negru-albăstruie, ca de cerneală.

— Încotro e şcoala? am întrebat.

„Dacă-l omoară, o să fiu foarte nervoasă. N-am trecut prin asta degeaba."

— N-o să ajungi la timp mergând pe jos, a spus Barnabas şi am icnit când m-a ridicat, ţinându-mă cu blândeţe în vreme ce a fâlfâit o dată din aripi şi ne-am ridicat în aer.

Barnabas mă ţinea strâns, în vreme ce zbura pe deasupra clădirii liceului. Cât timp Nakita şi cu mine încercaserăm să-i pasăm lui Josh spaghetele tatei, Barnabas investigase orăşelul Fort Banks, dând dovadă de o prevedere ale cărei roade le culegeam acum. Acoperişul plat, cu pietriş şi cu unităţile mari de aer condiţionat, nu ieşea cu nimic din comun pe întuneric. Mirosea a gudron, iar aerul a devenit mai cald când am plutit pe deasupra lui şi am găsit parcarea mare din spatele liceului.

— O vezi pe Nakita? am întrebat, căutând-o din priviri şi uitându-mă şi după Shoe sau chiar Grace.

— Nu, a răspuns încet şi am sperat că nu ajunsesem prea târziu.

— Crezi c-ar trebui să încerc s-o chem? am spus, iar el şi-a înclinat aripile astfel încât să zburăm paralel cu rândurile de ferestre negre ale clădirii.

— Ar trebui să nu-ţi mai ascund rezonanţa amuletei şi să sper că face şi ea acelaşi lucru. S-ar putea ca Ron să audă, a zis, şi a adăugat: mai bine doar ne uităm.

— S-ar putea să ai dreptate, am rostit frustrată.

— Nu-s aripi negre, a comentat Barnabas, făcându-mă să cred că fuseseră atunci când mă proiectasem în viitor, doar că îmi ascunsese acest lucru.

— Mda, am comentat cu acreală. O mişcare bruscă mi-a atras atenţia şi am arătat cu degetul în direcţia respectivă. Acolo! am zis, dar văzuse şi Barnabas.

Era Shoe, care aproape că pătrunsese pe o fereastră joasă, fiind acum cu un picior înăuntru şi unul pe pervaz. Nakita îi vorbea din afară; probabil că îl surprinsese. Sfera care strălucea slab deasupra ei era, cel mai probabil, Grace. Spintecătorul întunericului nu-şi scosese sabia, dar, după lumina pe care o răspândea Grace, îmi dădeam seama că lucrurile nu mergeau tocmai bine.

Barnabas s-a îndepărtat şi am strigat speriată:

— Unde mergi?

— Nu vreau să mă vadă înaripat, a răspuns, iar Grace, care evident mă auzise, a ţâşnit în sus şi spre noi.

— Barnabas, încerc să-l conving că trebuie să-şi schimbe viaţa sau riscă să fie spintecat de un înger. Aterizează într-un loc unde te poate vedea! Poţi oricând să-i modifici amintirile.

Mormăind a înţelegere, şi-a schimbat iar traiectoria şi a bătut de trei ori din aripi ca să ne amortizeze aterizarea pe asfalt.

— E aici! Trebuie să te grăbești! a adăugat Grace, lucind slab pe fundalul cerului plin de stele, în vreme ce se învârtea în jurul nostru. Rafalele provocate de aripile lui Barnabas mi-au ridicat părul în cap. L-a urmat înăuntru!

Împleticindu-mă, m-am desprins de Barnabas și mi-am tras fusta în jos, la loc. Nakita sărise înăuntru, dar adăsta lângă fereastră, ca să fie cu ochii și pe Shoe, și pe noi. Scosese sabia și nu era nevoie să văd viitorul ca să-mi dau seama că totul era pe cale să se ducă de râpă.

— Grace, spune-i să aștepte! am rugat-o. Ron nu-i aici! Suntem în regulă!

— Am înțeles! a cântat ea și s-a îndepărtat cu o străfulgerare argintie.

„Ron chiar *nu* e aici, așa-i?", m-am întrebat. Însă Grace era. Îl supraveghease pe Paul. Încă o mai făcea sau mă spiona iar pe mine? Serafimii ne urmăreau. „Nimic nu se compară cu puțină presiune ca să dai ce-i mai bun din tine", m-am gândit și m-am strâmbat.

Barnabas a venit lângă mine și, când am pornit-o din loc, Nakita și Shoe au dispărut în interiorul clădirii.

— La naiba! am strigat, fără să-mi pese dacă mă auzise însuși Dumnezeu.

Eram furioasă. Nu mă simțeam prea bine din pricina proiectării în viitor. Iar acum Nakita avea să-l secere pe Shoe și să transforme toate strădaniile noastre în căcățel de câței pe preș.

Am alergat spre șirurile lungi de ferestre și am icnit când m-am împiedicat. Barnabas m-a prins de cot până ce mi-am recăpătat echilibrul. Fereastra deschisă nu era mult

deasupra solului, dar Barnabas m-a ridicat pe neaşteptate am aterizat în şcoală, cu braţele şi picioarele încurcate, zgomot de scaune căzute la podea.

„Nu-i deloc cool", m-am gândit, încercând să mă ridic fiind în cele din urmă nevoită să accept ajutorul lui Barn bas. Însă pătrunderea mea deloc graţioasă îi oprise pe tc în loc şi atât Nakita, cât şi Shoe se holbau la mine, nu un la celălalt. Grace a chicotit în vreme ce eu mi-am aranjat nuta şi i-am făcut semn din cap lui Barnabas să se poste: la cea de-a doua intrare în sală. Cumva, Nakita ajunsese faţa lui Shoe şi bloca prima intrare. Grace, nevăzută (Shoe, plutea deasupra lui.

Era un laborator de chimie cufundat în întuneric, cu e cepţia luminii răspândite de spoturile de-afară, care int pe geam. Erau şase bănci lungi, dotate cu chiuvete şi mi robinete pentru arzătoarele Bunsen. Un schelet plasat în cc rânjea la mine, şi mi-am înăbuşit un fior.

— Nakita, am zis, încă ruşinată din pricina modului care intrasem în liceu. Lasă-mă să vorbesc eu cu el. Pot să salvez.

— Şi eu pot, a insistat ea, schimbându-şi poziţia picio relor ca să-şi găsească echilibrul. Şi ar fi şi mult mai rapic

— I-am spus eu! a intonat Grace. M-a făcut licurici!

Shoe părea extrem de furios, dar şi uluit, şi Barnabas spus tare din pragul celei de-a doua uşi:

— Serafimii i-au acordat o şansă, Nakita. Las-o să încerc

Cu picioarele depărtate, Nakita şi-a dat sfidătoare păr pe spate, dar când Grace şi-a dres vocea ca să scoată u sunet ca al clopoţeilor de vânt, a adăugat cu ciudă:

— Vorbește cu el, dar dacă apare o aripă neagră, îl secer!

— Să mă secere? Shoe dădea semne de neliniște și se uita la sabia ei. Ce naiba faci? Cine ești?

— Madison a fost botezată, a cântat Grace, plină de veselie. Ochii-i strălucesc când e-nfuriată. Vieți chiar salvează, pentru ea mulțumirile nu contează. Mai ușor ar fi, capete seci, s-o ascultați pe dată.

„Doamne! Oare noaptea, în loc să doarmă, născocește chestiile astea?"

— Ăăă, am rostit, dar Shoe se holba la mine și mă arăta cu degetul.

— Ai fost la mall, m-a acuzat el. Ești fata aia cu care vorbea Ace. Îți place de el? Shoe s-a mai liniștit și a adoptat o atitudine încrezută. N-ai decât. E un dobitoc.

— Nu, cu tine voiam să vorbesc, am spus, dar el se întorsese cu spatele.

— I-auzi, a spus el acru și a pornit-o în direcția Nakitei și a ușii, dar s-a oprit imediat ce ea a început să-și fluture sabia.

— Discută cu Madison sau te spintec chiar acum! l-a amenințat ea.

— Nakita..., m-am plâns eu.

Dar Shoe dădea înapoi.

— Ce naiba-i în *neregulă* cu voi?

— Nimic, a răspuns veselă Grace. E aici să te-ajute. Pe bune!

— Încă un pas, l-a implorat Nakita, iar chipul frumos i-a devenit sălbatic. Încă unul și toată farsa asta cu încercarea de a-i schimba soarta va lua sfârșit. Discută cu Madison.

Încearcă să-ţi salveze viaţa ta de doi bani. Eu vreau doa să-ţi salvez sufletul, a încheiat ea cu amărăciune.

Evident speriat, Shoe i-a aruncat întâi o privire lui Bar nabas, care stătea lângă uşa din spate, apoi mie, în dreptu ferestrei deschise.

— Shoe, am zis, atrăgându-i atenţia. Ştiu despre virus.

— Mda? a rostit pe un ton acru. Ace vorbeşte cam mul

— O să se răspândească şi o să scoată din funcţiune spi talul, am continuat, încercând să-l fac să se concentreze. (să moară oameni.

Shoe a clătinat din cap şi i-a aruncat o privire Nakite care exersa loviturile de sabie.

— Asta ţi-a spus Ace? Virusul e doar o farsă. Un mod d a deveni cunoscut în ultimul an de liceu, ca tipul care a în chis şcoala pentru o zi. Atâta tot. Nu are cum să infestez alte calculatoare şi nici nu se poate replica. Eşti mai varz decât arată pantofii tăi, dacă dai crezare spuselor lui Ace.

— Pantofii mei sunt foarte în regulă! am spus înfierbân tată, cu mâna în şold, şi Grace a râs. Iar virusul omoară oa meni. Am văzut eu!

Shoe şi-a încrucişat braţele la piept şi şi-a lăsat greutate pe un picior.

— Ai *văzut*? Ce eşti? Un fel de supererou adolescent Sunt filmat cu camera ascunsă? E o farsă sau un *reality show* ciudat?

Mă insultase şi am pufăit.

— Nu te ascultă, Madison, a rostit spintecătoarea întu nericului, evident nerăbdătoare să-i dea drumul şi strân gând mânerul sabiei. De-asta nu încearcă nimeni să poart

o discuție cu cel care e însemnat. Nu te ascultă. Nu te crede niciodată.

Frustrată, m-am repezit la ea:

— Nu te crede pentru că nu-i arăți nimic în care să creadă!

Barnabas se apropiase de Nakita și am simțit că lucrurile îmi scapă de sub control când și-a apucat amuleta în mână și sabia i-a apărut.

— Îmi pare rău, Madison, a zis el, cu o expresie feroce pe chip. Am vrut să meargă, dar n-are de gând să asculte, iar eu n-o să-i permit ei să-l omoare pe Shoe.

Shoe a rămas cu gura căscată și a făcut ochii mari, dar Barnabas o amenința pe Nakita cu sabia, nu pe el.

— Nu merită să moară, i-a zis el Nakitei. Te-am mai întrecut o dată, o voi face din nou.

— Ciudaților, o să-ncercați să mă omorâți? a întrebat Shoe cu o voce ascuțită. Ce naiba-i în neregulă cu voi?

Aripile lui Grace au părut să se estompeze. Nici eu nu eram prea încântată.

Situația chiar scăpa de sub control. Serafimii n-aveau să creadă niciodată că e posibil dacă nu-mi reușea măcar o dată.

— Barnabas, lasă sabia! am țipat. Nakita, înapoi! Mă scoateți din minți! Niciunul dintre voi nu-i acordă o șansă!

Și-au coborât amândoi săbiile și am tras aer în piept. Shoe a înjurat în barbă, iar eu am înaintat, înfuriată. La naiba, avea să mă asculte! N-aveam timp pentru prostiile astea!

Știind că tot ce se întâmpla avea să ajungă la urechile serafimilor, datorită lui Grace, am încercat să mă calmez, dar n-am reușit.

— Ia fii atent! i-am trântit lui Shoe în faţă, iar el s-a tras speriat înapoi. Nu-mi place de Ace. Şi nici de tine în mod deosebit. Să zicem că am acces la ziarele de mâine, OK? Mi le-au transmis extratereştrii, în regulă? Dacă o să se-ntâmple cum vrea Barnabas, în ziare o să scrie „Trei morţi în spital din cauza unui virus pe calculator". Dacă o să se-ntâmple cum vrea Nakita, o să-ţi apară necrologul, ca să-ţi salveze sufletul în detrimentul vieţii. Eu încerc să fac imposibilul şi să apară în ziare: „Zi obişnuită în America obişnuită — toată lumea e fericită." Dar dacă nici măcar nu încerci, nu cred că o pot împiedica pe Nakita să-ţi reteze căpăţâna!

Grace a părut să se estompeze şi mai mult. Barnabas a scos un geamăt dureros, dar nu i-am aruncat nicio privire. Mi-era rău. Nu asta voisem să fac. Crezusem că va fi foarte uşor. Găseşte-l pe cel însemnat, vorbeşte cu el, apoi mergem acasă, să mai fim morţi şi-a doua zi.

Cu chipul palid în lumina slabă, Shoe s-a uitat la spintecători, apoi s-a cutremurat când a aruncat o privire spre săbii.

— Cine eşti?

În glasul lui nu se mai simţea batjocura de mai devreme şi, încurajată, am continuat:

— Singura persoană în afară de tine care poate rezolva situaţia. Nu încărca virusul pe calculator. Te rog!

A înghiţit în sec şi s-a uitat iar la Nakita înainte să mă privească. Evident, observase ceva la ea ce nu-şi putea explica, o sclipire în ochi, un gest atât de graţios, încât niciun om nu l-ar fi putut face. Poate un simţ al divinului. În sfârşit, asculta.

— Madison. Te-au strigat Madison, a spus, fiind iar atent la mine.

Am oftat și am întins mâna, iar Grace a scos un sunet vesel.

— Eu sunt Madison. Mă bucur de cunoștință, Shoe. Mâna lui era rece și mi-a dat drumul aproape imediat. Ascultă-mă, am continuat, observând că Nakita se uita la mine de parcă, atunci când îl convinsesem să ne acorde atenție, făcusem imposibilul. Cumva, virusul pe care l-ai creat va scăpa. Va da peste cap sistemul spitalului. Trei oameni vor muri înainte să-și dea seama ce se întâmplă. Pur și simplu, nu o face.

Afară, o umbră întunecată a trecut prin dreptul ferestrei. Mi s-a strâns stomacul ghem. Și Nakita o văzuse și chipul i s-a golit de orice expresie în vreme ce s-a strecurat spre fereastră, ca să arunce o privire. *Aripile negre?*

Shoe s-a uitat la ușa deschisă.

— Nu-i genul acela de virus, a repetat el. N-o să scape și nici nu se reproduce. De-asta a trebuit să intru ilegal în școală ca să-l încarc. Nu-s un ciudat. Vreau să fiu cunoscut pentru că le-am oferit tuturor o zi liberă de la școală, nu pentru că omor oameni. Ce fel de monstru îți imaginezi că sunt?

— Genul pe care încearcă să-l ucidă Nakita, a răspuns Barnabas, dar ceva anume din vorbele lui Shoe mă șocase.

— A *trebuit* să intri ilegal ca să-l încarci? am șoptit, sesizând că vorbise la trecut. M-am uitat la el cu ochii mijiți. L-ai încărcat deja, am spus, iar Nakita s-a retras de la fereastră, în vreme ce Grace a oftat suficient de tare încât s-o aud. Ieșeai din școală când te-a găsit Nakita, nu intrai.

— Păi da, a confirmat el şi a ridicat din umeri. E deja gata. E instalat. La şase dimineaţa, sistemul se va închide. Alarmele de incendiu, cele de securitate, totul. Dar asta-i tot ce se va întâmpla. Nu are cum să se răspândească!

Nakita a păşit înainte, cu o expresie neplăcută pe chip. Am făcut ochii mari. Shoe a ţâşnit spre uşă şi l-am apucat de braţ, trăgându-l în spatele meu. Dacă fugea, totul avea să se termine.

— Ai grijă! a strigat Grace, iar eu m-am aplecat.

Sabia Nakitei a întâlnit-o pe a lui Barnabas la doar câţiva centimetri în faţa mea. La naiba, trebuia să mă străduiesc mai mult să-mi dau seama cum să creez o sabie folosindu-mi amuleta. Mă bazam de prea multă vreme pe Barnabas.

— Termină! am strigat când m-am ridicat în picioare, recunoscătoare că Barnabas reacţiona atât de repede.

— Eşti nebună! urla Shoe în spatele meu. Nebuni! Cu toţii!

Grace a clopoţit veselă dinspre tavan:

— Nakita, al luminii spintecător, pe tipul cel rău a vrut să-l secere repejor. Dar Barnabas avea de gând, a sa părere impunând, binele şi răul să le despartă-n pas alergător.

Nakita a pălit.

— Terminaţi! Cu toţii! am exclamat. Asta-i secerarea mea, nu a voastră!

Cei doi spintecători s-au holbat unul la celălalt, iar aerul mirosea a ozon. Aproape că le puteam vedea aripile. Şi-au coborât săbiile cu încetinitorul şi s-au îndepărtat. Tremurând, m-am întors spre Shoe. Proiectarea în viitor mă epuizase.

— Îmi pare rău, am spus, întrebându-mă dacă mai putea încă să mă asculte după tot ce se întâmplase. Nakita e iritabilă!

— E dusă cu pluta! a strigat el, apoi s-a înfiorat când Grace i-a aterizat pe umăr, scăldându-l într-o lumină pe care el n-o putea vedea.

— A spus că-i prea târziu, a intervenit Nakita, încercând să-și justifice faptele.

Hotărâri — nu era niciodată prea târziu să iei una nouă.

— Nu e prea târziu, am spus, aruncându-i o privire de mulțumire lui Barnabas. Putem să îndepărtăm virusul. Shoe, poți să faci asta, nu?

— Da, a recunoscut el, aruncându-i o privire amenințătoare Nakitei. Dar îți zic eu că virusul nu se va răspândi. N-are cum. A băgat mâna în buzunarul de la spate și a scos CD-ul. Nu va face altceva decât să închidă școala!

Am tras aer în piept și am dat să-l contrazic, dar când am văzut CD-ul împodobit cu desenul lui Ace, am avut o presimțire neplăcută. CD-ul pe care-l ținea Shoe în mână nu era cel pe care-l văzusem atunci când mă proiectasem în viitor.

„Rahat cu perje, cât de proastă pot să fiu?"

Neștiind motivul pentru care mă holbam la CD, Barnabas s-a apropiat.

— Madison, îmi pare rău, a zis el, dar eu nu-l ascultam. Poate dacă am fi fost mai rapizi...

Cu un bufnet, pulsul mi s-a pus în mișcare. „Cum o să îndrept asta?"

— Nu-i acelaşi CD pe care l-am văzut când m-am pro iectat în viitor, am rostit, vocea devenindu-mi stridentă dir pricina panicii.

Nakita a ridicat capul şi a strâns mai tare sabia în mână Grace a scos un clinchet şi strălucirea i s-a stins complet.

— S-a proiectat în viitor? l-a întrebat Nakita pe Barna bas, apoi s-a uitat la mine. Te-ai proiectat în viitor? Atunc el e cel însemnat!

Am clătinat din cap, blestemându-mă pentru că presu pusesem că mă aflasem în mintea lui Shoe atunci când m trezisem în camera lui.

— Nu, am şoptit, ţinându-mi o mână pe burtă. Bâjbâind am luat CD-ul de la Shoe şi l-am fluturat pe sub nasul lui Bar nabas. Ăsta nu-i CD-ul pe care l-am văzut când m-am proiec tat. E desenat de Ace, dar nu-i acelaşi. Shoe nu e cel însemnat

Nakita era albă ca varul.

— A fost cât pe ce să-l spintec. Aş... fi făcut-o.

— Eu sunt de vină, am spus.

Când văzusem cum virusul era inscripţionat pe CD totul era albastru. Era Ace. Mă aflasem în interiorul lui Ace în vreme ce el făcea o copie a virusului de pe computerul lu Shoe. Poate că viitorul încă nu sosise. De ce nu încercasem să-l fac să se uite într-o oglindă?

L-am auzit pe Barnabas rostind de parcă ar fi fost la mare depărtare:

— Suntem pe urmele persoanei greşite.

— E Ace, am zis, de parcă n-ar fi fost deja evident, iar Shoe a sărit înapoi când l-am apucat de mână şi m-am uitat la vârfurile degetelor lui.

— N-ai cerneală pe mâini.

— Care-i problema ta? a întrebat el, smucindu-se din strânsoarea mea.

— Problema mea e că sunt proastă! am exclamat, făcând un pas înainte şi simţind că ameţesc. Sunt aşa de dobitoacă! Shoe, l-am văzut pe Ace în camera ta, stând la calculatorul tău. Am crezut că erai tu. A descărcat virusul pe un CD. Trebuie să-l găsim pe Ace înaintea lui Ron.

— Mă spionai? a spus înfierbântat Shoe, iar eu m-am strâmbat.

Asta îl îngrijora, că-l spionasem un pic?

— Ace încearcă să se răzbune pe tine. Credeam că te văd pe *tine* fiind furios pe *el*. Nu mi-a trecut prin cap că ar putea fi el, mânios pe tine.

Trebuia să-l găsesc pe Ace. Era pe undeva cu virusul ăla.

— E furios pe mine de multă vreme, a zis încet Shoe. Ştia că o fac astă-seară şi-acum pun pariu că o să facă să pară că am infestat şi spitalul. Ar trebui să-l omor!

Nakita şi-a făcut sabia să dispară etalând spirale orbitoare.

— Nu-i nevoie. O s-o fac eu.

Shoe a pălit.

— Glumeam.

— Eu nu.

— Viaţă terminată, un suflet de salvat, a spus Grace cu tristeţe. Hotărâri străvechi s-au luat. E liberul-arbitru? Soarta este oare? Ură sau iertare? Iubirea e singura noastră salvare.

Şocată, m-am holbat la strălucirea ei slabă. Era… bine.

Barnabas m-a atins pe braţ şi am tresărit.

— Mama lui Ace lucrează la spital, mi-a reamintit el şi m-am întors spre ferestrele întunecate.

Nakita s-a aplecat ca să privească cerul, iar gâtul ei lung se profila în lumină.

— Poate să pătrundă în clădire.

Lângă mine, Shoe scrâşnea din dinţi.

— Şi ştie cum să încarce virusul. I-am arătat eu. Sunt un tâmpit! Toată vina o să pice pe mine, nu pe el.

Cu stomacul ghem, m-am uitat la Barnabas.

— Trebuie să ajungem la spital.

În dreptul ferestrei, Nakita a înjurat în barbă, apoi a strigat:

— La pământ!

M-am holbat la fereastră şi am întrezărit forma neagră îndreptându-se spre ea. Barnabas s-a întins şi m-a tras în spatele unei mese de laborator. L-am lovit pe Shoe, care a căzut sub mine.

— Hei! am ţipat, apoi mi-am astupat urechile cu palmele când ceva s-a năpustit pe fereastră.

Sticla spartă a zburat zăngănind şi s-a auzit un sunet slab de clopoţel.

„Minunat! Absolut grozav."

— E Ron! a clopoţit Grace, umbra ei înceţoşată plutind deasupra noastră.

Mi-am cules un ciob din păr şi m-am ridicat în fund, fiind în siguranţă în spatele mesei înalte de laborator.

— Nu zău?

S-a auzit cum Ron şi-a dres glasul şi aproape că l-am întrezărit stând cu picioarele depărtate şi cu ochii devenindu-i

albaștri, așa cum se întâmpla când era furios. Măcar nu încerca să oprească timpul.

— Madison! a zis tare. Eu am întâlnit privirea lui Shoe și am mimat spre el să rămână ascuns. S-a terminat. Îi aloc un înger păzitor, m-a anunțat Ron.

Am tras cu ochiul pe deasupra mesei de laborator și l-am văzut pe Ron în partea din față a sălii, lângă tablă. O strălucire nedeslușită de deasupra lui era probabil îngerul păzitor, încă nealocat. Ron purta hainele obișnuite — tunica și pantalonii de un alb murdar — și părea mulțumit. N-aveam decât să-mi țin gura și să-l las să creadă că Shoe era cel însemnat. „Poate că, la urma urmei, o să-mi iasă cumva."

— Hai, a rostit Barnabas, stând pe vine lângă mine. Grace și cu mine o să-l ținem ocupat. Dacă vrea să-i aloce un înger lui Shoe, atunci Ace nu are unul, deocamdată.

— Madison? m-a strigat Ron. Arată-te!

— Dar nu-i poți ține piept lui Ron! am șuierat eu. O să oprească pur și simplu timpul sau cam așa ceva.

Grace a plutit în jos și a aterizat chicotind pe umărul lui Barnabas.

— Eu sunt în primul rând un înger păzitor, scumpo, a zis ea cu veselie. Pot să-l împiedic pe Ron să-și facă de cap cu timpul.

— O să fim în regulă, m-a asigurat Barnabas, făcându-mi semn să plec. Mergi!

— Și cum rămâne cu celălalt înger păzitor? am întrebat eu.

— Ea n-are liber-arbitru, a răspuns Grace. Pentru că nu are nici nume.

Mi-am lins buzele, întrebându-mă dacă aş putea salva ceva. Poate viaţa lui Shoe.

— Madison! Arată-te şi recunoaşte că ai pierdut! a strigat Ron. N-ai de ce să te ruşinezi. Nu te poţi aştepta să câştigi când încerci să înfrângi o mie de ani de experienţă.

„Tipul ăsta are un orgoliu mai mare chiar decât cel al fostei mele profesoare de chimie."

— Pleacă! m-a îndemnat iar Barnabas, iar Shoe s-a holbat la noi, înspăimântat. Nakita, mergi şi tu cu ei. În caz că trebuie să...

Cuvintele i s-au stins şi m-am uitat şocată la el. Era oare de acord cu părerea Nakitei, aceea de a-l omorî pe Ace dacă nu vrea să se schimbe?

Şi Nakita a fost surprinsă.

— Crezi că am dreptate să-i pun capăt vieţii? a întrebat ea, iar Shoe s-a foit, părând că are mai multă grijă să nu fie prins într-un laborator demolat decât să acorde vreo atenţie discuţiei noastre despre omorârea prietenului său.

— Nu. Vreau să zic că nu ştiu ce să mai cred, a explicat Barnabas, iar ochii lui căprui transmiteau solemnitate. Am ţinut-o pe Madison câtă vreme a trăit în umbrele viitorului, am auzit-o ţipând de durerea frumuseţii stelelor. Poate că ar fi mai bine ca viaţa să i se sfârşească înainte să-şi facă un rău atât de mare, încât sufletul său să nu mai aibă ocazia de a descoperi acea frumuseţe. Nu mai... ştiu. Mă... îndoiesc. S-a uitat în ochii mei. Te rog, fă-l să înţeleagă. Nu mă forţa să iau acea hotărâre.

Am înghiţit speriată în sec. Oare lucrurile mergeau atât de prost, încât un înger se îndoia de propria gândire?

— Madison! a strigat Ron.

Nakita l-a atins pe Barnabas pe braţ.

— Înţeleg, a rostit ea încet.

De deasupra noastră, Grace a spus:

— Ăăă, fraţilor? Vine încoace.

Barnabas ne-a privit pe rând pe toţi.

— Când ajung la trei..., a zis, apoi a tras aer în piept. Unu. Doi...

— Trei! a ţipat Nakita, sărind şi aterizând pe masa de laborator, urlând pe când îşi scotea sabia.

Amuleta de la gâtul ei lucea într-un violet intens şi îmi provoca dureri de ochi.

— Nakita! a exclamat Ron, iar Grace a luminat mai puternic, scăldând-o pe Nakita într-o frumuseţe cristalină.

Amuleta mi s-a încălzit şi am ştiut că fostul înger păzitor bloca încercările lui Ron în vreme ce Nakita ţipa la el, fluturând sabia în cercuri mari pe când înainta spre el.

Barnabas a oftat şi s-a aplecat mai aproape de mine.

— Trei, a rostit el. Scoate-l pe Shoe de-aici. Vorbeşte cu Ace. Te rog, fă-l să înţeleagă. O să te-ajungem din urmă.

Nu aveam nevoie şi de alte încurajări. L-am apucat pe Shoe de mână şi am rupt-o la fugă, încercând să nu mă ridic deasupra nivelului meselor. Cioburile de sticlă luceau pe podea, iar aerul nopţii pătrundea pe ferestrele sparte. Sosiseră mai multe maşini şi pe tavan erau proiectate lumini intermitente.

Maşini de poliţie şi alarme. Ooo, ştiam ce însemna asta. Trebuia să plecăm chiar în acel moment. Faptul că Ron spărsese geamul nu trecuse nici pe departe neobservat.

— Cum rămâne cu ea? a zis Shoe când ne-am strecurat afară din încăpere şi am ajuns pe holul care era mai răcoros şi mai întunecat.

Am aruncat o privire în spate şi am oftat.

— Nakita nu vrea să te omoare. Acum e pe urmele lui Ace. O să fii în regulă.

Am străbătut în goană coridorul.

— Asta am înţeles. Nu vine şi ea?

Mă uimea în continuare cum oamenii puteau să treacă de la frică la acceptare. Ţinând pasul cu el, am răspuns:

— O să ne prindă ea din urmă. Tu cum ai ajuns aici? Bicicleta ta ţine două persoane?

Shoe m-a tras într-o încăpere. Era un alt laborator şi, mişcându-se rapid, m-a condus spre partea din spate a camerei şi în sera alăturată.

— Am o maşină. Dar cu poliţiştii ăia...

— O maşină? l-am întrerupt eu. Te strecori afară pe geamul camerei tale, apoi vii cu maşina la şcoală?

Deşi mă tot plânsesem că îmi lăsasem maşina în Florida, descoperisem o nouă libertate cu ajutorul bicicletei mele. Era mai uşor să te strecori atunci când nu făceai zgomot.

— Eu o las în stradă, a zis el şi mi-a aruncat un zâmbet larg. Că doar părinţii mei nu vor să fie parcată pe alee. Nu şi-ar putea scoate maşinile dacă a mea ar fi în drum.

Am încuviinţat, iar Shoe a arătat spre o fereastră deschisă în sera şcolii.

Un alt bubuit a zguduit şcoala, urmat de o sporovăială înnebunită prin radio. A început să urle alarma de incendiu. O clipă mai târziu, s-au declanşat aspersoarele.

— La naiba! a spus Shoe, urmărind apa care curgea din tavan.

În seră nu era niciun aspersor şi, bucuroasă că aveam parte de aceste mici avantaje, m-am aplecat să mă strecor pe fereastra îngustă. Auzeam poliţiştii de pe hol plângându-se de vreme. Puteam să pun pariu că, datorită lui Ron şi a lui Barnabas, toţi cei din şcoală aveau să-şi amintească această seară ca fiind doar cea în care s-a declanşat alarma de incendiu.

Picioarele mi-au alunecat pe iarba umedă de rouă când am ajuns, în sfârşit, afară. Noaptea era răcoroasă şi am aşteptat, foindu-mă şi cercetând din priviri parcarea goală, în vreme ce Shoe a ieşit pe geam. La orizont se întrezărea o uşoară strălucire, acolo unde luna era pe cale să răsară. Shoe a aterizat cu un bufnet pe iarbă şi, după ce am aruncat o privire spre girofarurile îndepărtate ale maşinilor de poliţie, am străbătut în goană parcarea.

— Unde ţi-e maşina? l-am întrebat, sperând că Barnabas şi Nakita erau o sursă suficientă de distragere a atenţiei, dar nu într-atât încât să ajungă subiect de ştiri internaţionale.

— N-am vrut să fie văzută la şcoală, aşa că am parcat-o mai încolo, pe stradă, a zis, cu răsuflarea tăiată din pricina alergatului.

Dar, când am cotit, am încremenit în loc.

Shoe conducea o decapotabilă cenuşie. Care era decapotată.

— În niciun caz! am zis, iar amintirea inimii mele a bătut mai tare, cuprinsă de o frică veche.

Semăna cu maşina în care murisem. Chiar şi scaunel(îmbrăcate în piele şi cheia din contact erau asemănătoare.

Shoe a sărit peste portiera închisă şi a răsucit cheia.

— Urcă! m-a îndemnat el, surprins să mă vadă la do metri depărtare. În spatele meu începeau să sosească maşi nile pompierilor.

„Pot să fac asta", m-am gândit, deschizând cu grijă por tiera şi urcându-mă în maşină. „Nu e aceeaşi maşină. Nu (acelaşi şofer." Dar bătăile inimii mele păreau suficient d(reale, încât să-mi cutremure până şi iluzia de corp.

— Pune-ţi centura, am spus când m-am cufundat în scau nul de piele de parcă aş fi fost de sticlă şi mă puteam sparge

— Nu avem de străbătut decât câţiva kilometri, m-a con trat el, uitându-se peste umăr în vreme ce dădea cu spatele luminile maşinilor de poliţie fiind o ameninţare îndepăr tată.

— Pune-ţi centura! am strigat eu, iar el a făcut ochii mari negri în lumina slabă.

— OK, OK! a căzut el de acord şi m-am uitat urât la e până s-a ţinut de cuvânt. Ciudato!

— Am murit într-o maşină care semăna mult cu asta, an spus, încercând să-i explic reacţia mea, apoi am râs nervos Eh, glumesc.

Probabil c-ar fi încetat să-mi dea crezare dacă ar fi ajun(la concluzia că mă credeam moartă.

A strâns mai tare volanul, fără să spună nimic, şi am por nit, îndepărtându-ne de agitaţia de la şcoală. Abia dup(vreo jumătate de kilometru a aprins farurile, iar eu am res pirat ceva mai uşor.

— Trebuie să trecem pe la tine, să luăm antivirusul, am spus, dându-mi la o parte părul care-mi căzuse pe față. S-ar putea ca Ace să se afle încă acolo. Nu știu cât de departe în viitor am văzut prima dată.

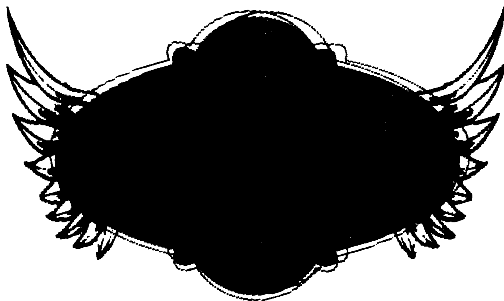
„Ooooo", m-am gândit, mușcându-mi limba când mi-am dat seama ce spusesem. Asta va fi greu de bagatelizat printr-o glumă.

Shoe s-a holbat la mine în timp ce conducea.

— Viitor? a repetat încet, de parcă tocmai pricepea ce zisesem, iar eu m-am înfiorat.

— Ăăă, poți să nu bagi de seamă ultima parte? l-am rugat, iar el a părut înspăimântat.

Agitată și nervoasă, am închis gura înainte să apuc să-i mai spun ceva care să-l facă să mă dea jos din mașină. Încă mai aveam o șansă. Nu era prea târziu. Trebuia să funcționeze. Nu era în joc doar viitorul lui Ace. Ci și al meu.

Shoe a parcat la două case depărtare, pe partea cealaltă a străzii, încruntându-se când a zărit camioneta lui Ace lângă bordură. Am ieşit fără să deschidem portierele şi am alergat pe trotuar, încetinind când ne-am apropiat. Shoe nu era într-o formă foarte bună, chiar dacă era slăbănog. Luna aproape plină răsărise în sfârşit şi lumina curţile întunecate. Camioneta lui Ace încă mai scotea zgomote când am trecut pe lângă ea; motorul cel mare se răcea. Poate că ajunseserăm la timp. Poate că nimic din ceea ce văzusem eu când mă proiectasem în viitor nu se întâmplase încă.

— Nici măcar nu respiri cu greutate, a zis Shoe, gâfâind.

— Mda, păi alerg destul de mult.

Iritată că mai domoliserăm pasul, m-am înfiorat şi mi s-a părut ciudat că simţeam frigul.

— Cât durează să iei antivirusul? l-am întrebat.

Shoe mi-a aruncat o privire.

— Va dura mai mult să-ţi fac cunoştinţă cu mama.

Vârfurile adidaşilor mi s-au udat de rouă; m-am uitat spre camera lui Shoe. Intensitatea luminii se modifica atunci când cineva se mişca înăuntru. „Ace?"

— Mama ta crede că încă eşti la tine în cameră, i-am amintit eu, gândindu-mă că nu obişnuia să dispară neanunţat.

Shoe a schimbat imediat direcţia.

— Atunci intrăm pe fereastră.

Nu m-am putut abţine şi am zâmbit când am văzut că s-a încruntat. Nu prea se pricepea să se furişeze, chiar dacă stabilise rutina cu maşina. Dar încruntătura i s-a transformat în furie când ne-am apropiat şi l-am văzut pe Ace scotocind prin sertarul de sus de la biroul lui Shoe.

— Ce face? a şoptit mânios Shoe, dar eu eram în culmea fericirii.

Ajunseserăm la timp.

— Nu ştiu. Poate încă n-a introdus virusul în spital, am spus.

S-a încruntat şi, cu o mişcare ciudată, s-a prins de pervaz, apoi s-a căţărat pe el şi a intrat în cameră.

— Pleacă naibii de lângă biroul meu, a zis el, trăgându-se de hanoracul negru ca să şi-l îndrepte.

Ace s-a răsucit, evident şocat. Privirea lui uimită s-a mutat de la Shoe la mine când am intrat în cameră, şi şi-a mijit ochii.

— Hei, Shoe, a pufnit el, închizând sertarul şi dându-se în spate. Îmi datorezi cinci dolari. Pe-ăia îi căutam.

— Sigur, l-a luat în râs Show, împingându-l de lângă birou cu o singură mână.

Ţinându-şi capul plecat, Shoe a deschis sertarul, iar Ace şi-a recăpătat echilibrul. Shoe a scormonit prin talmeş-balmeşul

dinăuntru. A făcut ochii mari şi s-a uitat la mine de parcă nu i-ar fi venit să creadă, apoi a aruncat un card laminat pe birou.

— E al mamei tale, a zis el, iar eu am rămas cu gura căscată când am văzut cartela de intrare în spital.

Pe *asta* n-o observasem când mă proiectasem în viitor.

— Ce faci, Ace?

În loc să se înfurie, Ace s-a înclinat spre spate cu o expresie de satisfacţie pe chip.

— Mda, e a mamei, iar acum e plină de amprentele tale. Tâmpitule!

Shoe şi-a strâns pumnii şi a făcut un pas înainte.

— Vrei să-l bagi în spital? Ai înnebunit? Cineva ar putea avea de suferit. Dă-mi CD-ul!

Ace a rânjit superior şi s-a aşezat pe pat, nonşalant şi enervant, îmbrăcat cu tricoul lui negru, care era prea subţire ca să mascheze cât de slab era.

— Prea târziu. E deja în interior.

Prea târziu? Ace fusese deja la spital?

— Eşti un mare cretin! a explodat Shoe şi mi-am dorit să-şi mai domolească tonul. Nu voiam decât o zi liberă. Puţină popularitate. E un spital, Ace! O să omori pe cineva! Care-i problema ta?

Ace s-a ridicat şi eu am făcut un pas în spate când am văzut expresia de pe chipul lui.

— Care-i problema mea? Care-i problema ta? Tu eşti de vină. Tu te debarasezi de mine şi o să înduri ca un bărbat. E computerul tău. Eu n-am habar de nimic.

Shoe a clătinat înfricoşat din cap.

— Faci asta pentru că mă duc la *facultate*? Ce vrei să fac? Să te iau de bărbat? Oamenii se maturizează! Se mută! Mă duc la facultate, nu pe Lună! Poți să mergi și tu dacă vrei!

Am auzit țăcănit de tocuri lângă ușă și m-am speriat. Dar mama lui Shoe se îndepărta, lăsându-i să își rezolve singuri problemele. Evident, știa că prietenia lor era pe butuci.

Expresia de pe chipul lui Ace era amenințătoare.

— Singurul loc în care o să mergi va fi închisoarea, Richie Rich.

M-am dat înapoi până în dreptul ferestrei. Nu mai văzusem niciodată atâta ură și irascibilitate pe chipul cuiva și nu m-am putut abține să nu mă gândesc că ideea Nakitei de a-i lua viața înainte să-și întineze într-atât sufletul, încât nici măcar să nu mai ceară îndurare nu fusese una chiar așa de proastă. Gândeam ca un spintecător al întunericului și asta nu-mi plăcea deloc.

Shoe era palid de furie.

— Ai fost cu mine când l-am inscripționat. O să le spun...

— Ce-o să le spui? l-a întrerupt Ace. *Tu* ai dat peste cap fișierele școlii. Pe CD-ul pe care l-am lăsat la spital e același program. Frate, are numele tău pe el.

Stând în fața lui Ace, Shoe a început să tremure.

— Ești un nenorocit, a zis el și am icnit când l-a pocnit pe Ace.

Fix în mutră.

— Shoe! am strigat, dar Ace era pe jos — se lovise de pat și alunecase pe podea.

Shoe stătea deasupra lui, scuturându-și mâna și înjurând.

— M-ai lovit! a exclamat Ace, ridicat într-un cot, şi şi-a pipăit gura. Sângerez naibii!

— Mda, şi o să te mai lovesc o dată dacă nu vii cu mine la poliţie să spui ce-ai făcut. Am vrut să dau peste cap sistemul de computere al şcolii, nu să fac rău oamenilor!

Ştiam deja că asta n-avea să se întâmple şi l-am tras înapoi pe Shoe când Ace s-a ridicat, scuipând sânge pe covorul lui Shoe.

— O să putrezeşti. Pe cine-o să creadă poliţia? Totul e pe calculatorul tău.

— Nu cred că o pot împiedica pe Nakita să te omoare. Şi ştii ceva, Ace? Nu-mi pare câtuşi de puţin rău, i-am zis tremurând de frustrare.

Dar, de fapt, îmi părea. Tânjeam să facă o alegere mai bună. Dar ştiam că n-o va face. Poate că Nakita avea dreptate. Serafimii îi luau la ochi doar pe cei care refuzau să vadă lumina chiar şi când le ţineai ochii deschişi cu forţa şi-i lăsai în soare.

În conştiinţă mi-a pătruns sunetul ca de sticlă spartă şi o ceaţă luminoasă de mărimea unei mingi a ţâşnit în cameră prin fereastra deschisă.

— Grace! am exclamat, iar Shoe s-a uitat la mine de parcă mi-aş fi pierdut minţile.

Fie situaţia cu Barnabas şi Nakita mersese extrem de bine, fie extrem de prost.

Sfera i-a dat târcoale lui Ace de parcă l-ar fi adulmecat, apoi s-a aşezat pe monitorul lui Shoe.

— Grace? am repetat eu, brusc nesigură.

— Îngerul păzitor doi-T-patru-cinci începe o nouă mi-
une, spintecător al întunericului cu aripi negre şi creier
rci, a rostit sarcastic lumina. Ai pierdut.

Am rămas cu gura căscată şi m-am răsucit spre fereastră
ınd mi-am dat seama ce se întâmplase.

— Nu! am strigat, iar furia mea a ajuns la apogeu când
am văzut pe Paul, îngâmfat şi mulțumit, stând în tufişuri,
/ând capul la acelaşi nivel cu geamul.

— Idiotule! am exclamat şi atât Shoe, cât şi Ace s-au în-
ırs spre fereastră ca să-l vadă.

La naiba, era vina mea. Probabil că fusese la şcoală, apoi
: urmărise şi aşteptase până ce îl dădusem de gol pe cel în-
:mnat înainte să-i aloce un înger lui Ace.

— Gata şi gata, a zis Paul. Ai pierdut, Madison. L-am sal-
ıt pe-ăsta.

— De la ce l-ai salvat? l-am întrebat.

Mai furioasă decât fusesem vreodată, m-am năpustit
ıre fereastră, l-am apucat de tunică şi l-am târât înăuntru.

— Au! Hei! a exclamat Paul, căzând grămadă pe podea,
ră pic de grație.

Dinspre tavan, îngerul păzitor țipa, dar probabil că doar
ı îl puteam auzi. Shoe şi Ace se trăseseră în spate, iar eu
ăteam deasupra lui Paul şi-mi venea să-i trag una, tare.

— Tâmpitule ce eşti! am spus, scoasă din țâțâni. Ți-am
s că mă ocup eu de asta! Şi vii tu şi strici totul! De ce nu afli
ıre-i întreaga poveste înainte să faci *alegeri* în numele oa-
enilor?! Mersi al naibii de mult, Paul!

De-afară, de pe hol, am auzit-o pe mama lui Shoe stri-

— Scumpule? E totul în regulă?

„Of, la naiba!"

Am înlemnit. Paul s-a ridicat, făcând ochii mari. Ace stătea cu capul lăsat pe spate, pentru că-i curgea sânge din nas.

— Suntem bine, mamă, a strigat el suficient de iritat, îndoindu-şi braţul, care era acum umflat fiindcă îl lovise cu el pe Ace.

— Grozav, grozav, suntem cu toţii bine, a clopoţit îngerul.

— Vreţi o gustare sau ceva? a mai întrebat mama lui, evident îngrijorată.

Părerea mea despre mama lui Shoe era din ce în ce mai bună. Nu dăduse buzna înăuntru nici chiar atunci când situaţia era evident în neregulă. Era o doamnă cool pentru că ne lăsa să ne rezolvăm singuri problemele.

— Nu, mamă! Suntem bine!

„Bine, bine. Suntem cu toţii de-a dreptul extraordinar de bine."

Pe măsură ce paşii ei se îndepărtau, nimeni n-a scos o vorbă. În sfârşit, îngerul păzitor a oftat, iar Shoe s-a sprijinit cu spatele de uşă, evident frustrat.

— OK, a zis el, uitându-se la Paul. Asta-i camera mea şi vreau să ştiu cine eşti şi ce se petrece.

Nu-i puteam dezvălui totul, dar am stat în faţa ferestrei şi mi-am încolăcit braţele în jurul mijlocului.

— Idiotul ăsta tocmai i-a alocat lui Ace un înger păzitor! am răspuns furioasă.

— Ţi-a salvat fundul ăla osos, a comentat îngerul păzitor şi i-am aruncat o privire mânioasă.

Avea o voce diferită de cea a lui Grace, dar mă îndoiam că aş fi putut să-i dau un nume şi să anulez influenţa lui Ron asupra lui. Nu mi-ar fi ieşit şi a doua oară.

Ace şi-a lăsat capul în faţă şi şi-a tras nasul, care-i sângera.

— Am un înger păzitor?

— El? a ţipat Shoe. Tocmai mi-a înscenat infectarea computerelor spitalului, de mâine.

— Mda, ştiu. Ironic, nu-i aşa? am spus, desfăcându-mi braţele şi întorcându-mă spre Ace. Nu poţi s-o vezi, dar tocmai ce-ai primit o binecuvântare din Ceruri — idiotule! De-acum, nimic nu te va mai putea atinge până la moartea ta planificată.

M-am răsucit spre Paul şi nu m-am putut stăpâni să strig:

— Mersi mult!

Nu era cea mai bună zi a mea. Ar fi trebuit să le demonstrez serafimilor că spintecătorii luminii şi cei ai întunericului puteau colabora pentru a-i salva pe cei damnaţi şi am eşuat spectaculos. Măcar Barnabas îi putea face pe toţi să uite ultimele douăzeci şi patru de ore. Asta dacă era în regulă. Îngerul păzitor a bâzâit pe lângă mine şi n-am fost deloc surprinsă când aripile ei s-au oprit cu un sunet blând de sticlă care glisează.

— Nu eşti un spintecător al întunericului, a spus ea. Tu eşti *cronometrorul* întunericului. Eşti Madison? Am auzit de tine! I-ai dat lui Grace un nume!

Am încuviinţat din cap, căci nu voiam să spun ceva cu voce tare şi să le dau de înţeles lui Shoe sau lui Ace ce se întâmplă mai mult decât aveau habar deja. Barnabas era un spintecător, nu făcea şi minuni.

— Tot aia, a comentat sfera clopoţitoare de lumină. Oricum nu prea se pricepea.

Am scos un sunet de ofensă şi m-am holbat la ea.

Paul se ridicase în picioare şi stătea lângă Ace de parcă n-ar fi ştiut prea bine ce să facă.

— L-ai vrut mort, a zis el, dar părea nesigur. Ron avea dreptate.

Am început să străbat încolo şi-ncoace spaţiul dintre birou şi fereastra deschisă.

— Ron e un idiot care nu-şi dă seama de nimic, am bombănit eu.

M-am răsucit şi am arătat spre Ace, care zâmbea în timp ce-şi tampona nasul cu poalele cămăşii.

— Ştii ce face chestia aia acum, că i-ai dat un cartonaş cu „scapă-de-moarte-pe-gratis"? O să o tot facă, amăgindu-se şi crezând că-i mare chestie. Crede că e singurul mod de a-şi pune amprenta asupra lumii. E mort, Paul, am spus. Poate că i-ai salvat viaţa, dar viaţa lui nu face doi bani. Am avut ocazia să-l determin să se schimbe, dar acum n-o va mai face niciodată.

Îndepărtându-se de Ace, Paul a spus:

— N-ai de unde să ştii asta.

Am ridicat din sprâncene.

— Ba da. *Am văzut asta.* Felicitări. Te-ai descurcat perfect la prevenirea spintecării. L-ai salvat şi aşa mai departe. Care era diferenţa dintre spintecarea asta şi cea de dinainte, când o salvasem pe Susan pe barcă, prima oară când o întâlnisem pe Nakita? Îi schimbasem viitorul doar arătându-i o

moarte care fusese cât pe ce să aibă loc şi nici măcar nu fusese a ei. Fusese însemnată pentru că avea să-şi trăiască viaţa distorsionând adevărul ca să distrugă vieţile oamenilor doar din dorinţa de senzaţional. Când a văzut cât de preţioasă era viaţa şi tragedia de a fi încheiată precoce, şi-a dat seama ce conta cu adevărat şi s-a schimbat. Dar Ace... ştia că faptele sale vor pune capăt unor vieţi — şi nu-i păsa. Ci doar de ceea ce putea câştiga din asta.

Ace râdea, scoţând mai multe şerveţele din cutia de lângă pat. Oftând fericit, s-a lăsat pe spate, pe perne.

— Am un înger păzitor? Cool! a rostit el spre tavan.

Îngerul păzitor nu părea foarte fericit, dacă era să judec după bila cenuşie de pe oglindă. Mergeam iar încoace şi-ncolo; nu mă puteam abţine. N-aveam de gând să las lucrurile să se termine aşa.

Paul se îndrepta spre fereastră, iar Shoe încerca să-şi şteargă amprentele de pe cardul de acces în spital.

— Voiai să-i pui capăt vieţii, a zis încet Paul, iar eu i-am aruncat o privire lui Ace.

— Voiam să încerc să i-o salvez. Dar habar n-am de ce.

Shoe se întorsese cu spatele la noi şi tasta ceva la calculator. A scotocit după un CD gol, apoi l-a introdus în CD-burner şi a apăsat un buton.

— N-am de gând să fiu învinuit pentru ce se întâmplă la spital, a subliniat el cu emfază.

Ace a râs, întins pe pat.

— Nu mă poţi opri. Tocmai ce-am primit un înger păzitor.

Mingea de lumină de pe oglindă a oftat.

Începeam să mă calmez. Shoe probabil că inscripționa un *patch*[1] pe CD. Evident, gândea la fel ca mine, fiindcă își îndesase cardul de acces în spital în buzunarul de la spate. Puteam să pătrundem clandestin și să încărcăm *patch*-ul pe calculatoare. Mai rămânea doar problema cu Ace. În clipa în care am fi plecat, Ace putea să sune pe cineva.

M-am întors spre Paul, căci îmi venise o idee.

— Voi nu rămâneți niciodată prin preajmă, să vedeți ce fac cei pe care-i salvați după ce-i binecuvântați, nu? am zis cu amărăciune. Ce era făcut era bun făcut. „Soarta", m-am gândit, întrebându-mă dacă greșisem când crezusem că alegerea era mai puternică decât viziunile serafimilor. Paul încă se mai uita la mine și am izbucnit:

— Pleacă pur și simplu, OK? Ți-ai îndeplinit misiunea. Am treabă de făcut.

Paul a părut să se îngrijoreze și s-a uitat la Ace.

— Ce-ai de gând să faci? a întrebat. Are un înger păzitor.

— Cei de la spital nu au, am răspuns. Și mă crezi pe mine criminală? Deschide ochii!

M-am întors spre Shoe, bucuroasă să văd că expresia de pe chipul lui căpătase mai multă hotărâre când a scos CD-ul din computer și s-a uitat la Ace.

— E *patch*-ul? l-am întrebat, iar el a aprobat din cap.

Ace s-a ridicat în fund pe pat.

— Ce faci?

---

[1] Software al cărui scop este rezolvarea unor probleme, inclusiv vulnerabilități în sistemul de securitate (*n. tr.*).

Shoe mi-a dat CD-ul şi mi-a spus:

— O să introducă *patch*-ul în timp ce noi doi o să stăm aici şi o să jucăm World of Warcraft. Dacă vrei să chemi poliţia, n-ai decât, dar o să-ţi rup degetele dacă încerci asta înainte ca *patch*-ul să fie introdus în sistem. N-am de gând să mă las prins având vieţi pe conştiinţă.

— N-ai face asta, a zis Ace şi s-a şters la nas.

Sângele i s-a întins pe faţă şi pe degete, şi bucăţele de şerveţel i-au rămas lipite de ele.

Am zâmbit fioros şi l-am împins pe Paul la o parte, apoi m-am îndreptat spre fereastră.

— Eşti un om bun, Shoe. O să fac tot ce pot.

Cum aveam să fac asta? Habar n-aveam de computere.

Ace şi-a aruncat şerveţelele.

— Crezi că Shoe poate să mă reţină aici? a întrebat el, îndreptându-se spre scaunul lui Shoe şi aşezându-se pe el de parcă ar fi fost un tron, răsucindu-se într-o parte şi-n alta. Am un înger păzitor. Când pleacă ciudata aia, o s-o chem pe mama ta. Apoi o sun pe mama *mea*. O să-i zic că m-ai lovit şi i-ai furat cardul de acces.

Am strâns din dinţi, iar Shoe, care aştepta lângă uşă, s-a încruntat. Am aruncat o privire spre îngerul păzitor care stătea pe marginea oglinzii, oftând ca un ciripit.

— La naiba, am murmurat eu.

Poată dacă aş fi ştiut cum îmi funcţiona amuleta, aş fi putut rămâne, iar Shoe ar fi mers în locul meu, dar nu ştiam.

Foindu-se agitat, Shoe a spus:

— Habar n-aveam că îngerii pot să înjure.

Paul s-a strâmbat de parcă ar fi înghiţit ceva acru.

— Nu e un înger, l-a corectat el.

— Sunt doar moartă, am explicat.

M-am uitat frustrată la Paul. Privirile ni s-au întâlnit şi pe chipul lui s-a citit o urmă foarte slabă de vinovăţie. Barnabas şi Nakita nu se vedeau pe nicăieri. Aveam mare nevoie de ajutor. Trebuia doar să ştiu cum să-mi folosesc amuleta.

„Să-mi folosesc amuleta..."

— Ăăă... îmi faci o favoare? l-am întrebat dintr-odată pe Paul şi era greu de zis cine a fost mai surprins: îngerul păzitor, care era acum de un argintiu strălucitor, sau Paul, care se holba la mine.

— Poftim?

I-am aruncat o privire lui Ace, apoi m-am uitat iar la el.

— Vrei să... stai puţin cu ochii pe el? l-am rugat. Pentru ca eu şi Shoe să reparăm ce mai putem?

În ochii lui Paul se citea curiozitatea.

— Nu te înţeleg, Madison.

M-a străbătut un fior de speranţă. Nu mă refuzase. Îngerul păzitor credea evident că era o idee grozavă, căci ţâşnea pe tavan de parcă ar fi fost un spiriduş care băuse prea multă cafea.

— Nici tata nu mă înţelege, am spus zâmbind. Vrei s-o faci? Să-ncerci să compensezi faptul că ai stricat totul?

— N-am stricat nimic. I-am salvat viaţa! m-a contrazis el înfierbântat, apoi s-a uitat la Ace, care ne urmărea cu o privire criminală. Mda, o s-o fac, a adăugat el. Dar îmi rămâi datoare.

— Te crezi mai tare decât mine? a întrebat Ace şi s-a ridicat, iar eu m-am încordat.

Paul şi-a dus mâna la amuletă, iar eu m-am cutremurat când am simţit cum mă străbate ceva atunci când a intrat în legătură cu divinul. Îngerul păzitor a ţipat când Ace s-a prăbuşit pe podea. La naiba, ce rapid fusese!

— Uau, am şoptit, complet impresionată.

Shoe l-a înghiontit pe Ace în coaste cu piciorul.

— Mă bucur că sunt de partea ta, a spus el, apoi a scos cheile de la camioneta lui Ace de pe cureaua fostului său prieten. Au o cameră video montată pe poarta spitalului, a explicat el trecând pe lângă Paul, îndreptându-se spre fereastră. Nu vreau să-mi vadă maşina acolo.

S-a strecurat pe geam afară şi apoi s-a aplecat înăuntru.

— Mă acoperi dacă bate mama la uşă, OK?

Paul a încuviinţat din cap, părând şi speriat, şi entuziasmat.

— Poţi să modifici amintiri? l-am întrebat, ştiind că Shoe era lângă fereastră, dar voiam tare mult să aflu.

— Nu, a recunoscut Paul, părând aproape umilit, de parcă încercase şi nu reuşise.

— Nici eu, am spus, simţind că în privinţa asta ne înrudeam.

Am zâmbit, m-am aşezat pe pervaz şi mi-am trecut picioarele de partea cealaltă a geamului. Era mai răcoare şi m-am înfiorat. Poate că nu eşuasem să-i salvez sufletul lui Ace, dar puteam salva vieţile unor nevinovaţi.

— Mersi, Paul. Nu eşti chiar aşa de rău.

M-am lăsat să cad pe pământ, iar Shoe a pornit să străbată peluza întunecată, ţinând capul în jos şi jucându-se cu cheile lui Ace.

— Madison!

Era Paul şi m-am răsucit. Stătea la geam, iar îngerul păzitor era pe umărul lui.

— Te-ai proiectat în viitor? a întrebat el, părând nesigur. Ai văzut ce se va alege din toate astea?

Am dat aprobator din cap şi am tresărit când muzica lui Ace a bubuit din boxe în clipa în care Shoe i-a pornit camioneta.

— Am văzut ce s-ar putea întâmpla, am recunoscut eu, înfiorându-mă când mi-am adus aminte. Nu îi părea rău nici cât negru sub unghie. Dar cred că ceea ce facem va schimba lucrurile. Paul n-a spus nimic, iar eu m-am legănat înainte şi-napoi şi-am trântit-o: Trebuie să plec.

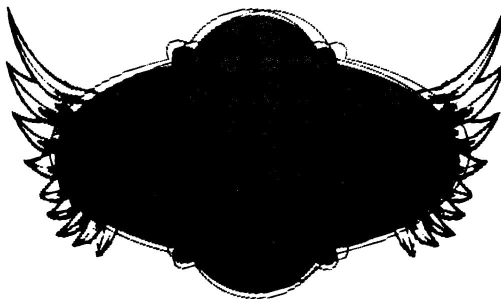
— Noroc! a şoptit el cam tare.

Am zâmbit şi m-am întors spre camioneta lui Ace.

— Ai grijă să nu te-audă Ron zicând asta, am murmurat.

M-am aşezat pe scaunul din dreapta al camionetei lui Ace şi mi-am pus centura, cu inima mult mai uşoară. O mie de lucruri puteau să meargă prost şi cineva avea să dea oricum de necaz chiar dacă totul mergea bine, dar Paul mă credea.

Şi am descoperit cu surprindere că asta însemna mult pentru mine.

Shoe a parcat camioneta lui Ace, dar n-a schiţat niciun gest cum că ar fi vrut să coboare din ea. Am privit amândoi prin parbrizul murdar spre intrarea de urgenţă puternic luminată. Totul părea liniştit, dar înăuntru oamenii se agitau.

— Ţi-e frică? I-am întrebat, simţind cum amintirea inimii mele îmi răsuna în gânduri.

Uram când se întâmpla asta şi am forţat-o să se oprească.

Şi-a desprins mâna de pe volan şi s-a uitat la mine.

— N-am intrat pe ascuns decât în şcoală şi-ai văzut şi tu cât de bine a mers. La naiba, Madison, nici măcar n-am furat vreodată din magazine.

— Dar ai stat în camera ta şi ai creat un virus care poate omorî oameni făcând sistemul de calculatoare al spitalului să se închidă? am spus eu şi am pufnit.

— N-am creat un program ca să omor oameni, a ripostat el înfierbântat. Am făcut un virus ca să închid şcoala pentru o zi. Atâta tot. Ace e un nenorocit.

Nu puteam să-l contrazic. Clătinând din cap, m-am concentrat asupra uşilor duble de sticlă prin care se revărsa lumină în parcarea altfel slab luminată. Deodată, mi-am dat seama că mergeam cu rezonanţa amuletei răspândindu-se nestingherită de când părăsisem acoperirea oferită de Nakita şi Barnabas. Cadouri de căţei, totul se putea duce naibii foarte repede. Imediat ce Ron nu va mai fi ocupat, o să devină curios.

Shoe şi-a masat bărbia, evident neliniştit. Ştiam prea bine cum se simţea. Eram foarte îngrijorată în privinţa lui Barnabas, a Nakitei şi a lui Grace. Dacă erau răniţi? Erau mai puternici decât mine, dar erau responsabilitatea mea. Cum de se ajunsese la asta?

— N-o să ne lase să intrăm pur şi simplu şi să ne aşezăm la un calculator, a zis Shoe şi a oftat.

„Dacă Barnabas sau Nakita ar fi răniţi, oare Ron mi-ar da de urmă doar ca să jubileze?" Eram în perioada de graţie şi iată-mă aici, într-o camionetă care nu ne aparţinea niciunuia dintre noi.

— Şi cum o să intrăm măcar în spital? a continuat Shoe, de data asta mai tare, fiindcă nu-i răspunsesem.

Mi-am ridicat neliniştită un genunchi la piept ca să-mi leg şiretul.

— E prea târziu ca să ne prefacem că vizităm pe cineva, am spus. Cât de bun actor eşti?

Shoe a făcut ochii mari în lumina slabă de securitate.

— Vrei să te strecori înăuntru prefăcându-te că eşti infirmieră?

— Nu, dar dacă ai intra repede cu mine, inconştientă...

Shoe s-a încruntat şi a tresărit.

— Crezi că ar merge?

Mi-am adus aminte cum ne năpustiserăm în salonul de urgențe cu Josh, rece şi pe moarte, după ce fusese spintecat de Nakita, şi am încuviințat.

— Ştiu că da. S-ar produce agitație şi ai putea să te strecori uşor în spate fără să te observe nimeni.

„Cât timp îmi pot menține pulsul fals", m-am gândit eu.

— În cele din urmă, mă vor stabiliza şi vor pleca. S-ar putea să dureze câteva ore. Doar dacă nu cumva..., am continuat.

Shoe s-a uitat la mine aşteptând.

— Doar dacă nu cumva ce?

— Ăăă, dacă nu fac pe moarta. Atunci m-ar duce destul de repede la morgă.

— Mda, de parcă asta ar funcționa, a zis el şi a pufnit.

L-am apucat de mână şi i-am lipit-o de încheietura mea. Ți-am zis că sunt moartă. Vezi? N-am puls. Asta dacă nu mă străduiesc să am.

Inima mea a bătut o dată când i-am simțit degetele pe încheietură, apoi a amuțit.

Expresia de pe chipul lui Shoe a trecut de la enervare la uimire şi frică. Şi-a retras mâna şi a părut tulburat.

— E un truc sau ceva de genul ăsta, a concluzionat el.

„Iată-mă din nou într-o camionetă, încercând să conving alt tip că sunt moartă", mi-am zis. Parcă era un cântec country cu final prost. Moartea mea era un eşec complet. Am oftat şi am adăugat:

— Bine. Nu mă crede! Dar intră în joc pentru câteva ore. Ai CD-ul?

S-a bătut peste buzunar şi a dat aprobator din cap.

— O să vrea să ştie cine sunt, am spus şi mi-am scos portofelul din buzunar, punându-l în compartimentul din torpedou după ce am împins la o parte alte câteva CD-uri cu muzică. Telefonul meu mobil i-a urmat şi am şovăit. Era singura mea legătură cu tata. Părea greşit să-l las deoparte.

— N-am chef deloc să-l sune cineva pe tata şi să-i spună că sunt într-o morgă la jumătate de stat depărtare, am zis. Poţi să le declari că mă cheamă Wendy?

Wendy nu s-ar supăra. I s-ar părea amuzant.

— Spune-le că ne-am întâlnit la mall şi că mergeam la un film sau ceva de genul ăsta, şi pur şi simplu am leşinat.

Shoe nu arăta prea bine. De fapt, era aproape verde în lumina slabă.

— Nu ştiu..., a rostit el.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! am exclamat eu, simţind presiunea timpului. O să ţi se pună în cârcă trei morţi şi eşti îngrijorat că o să minţi recepţionista în privinţa locului în care ne-am întâlnit? Du-mă înăuntru şi când o să te anunţe că am murit, prefă-te supărat şi întreabă dacă poţi să mergi la baie să vomiţi. Ne întâlnim la liftul de la cel mai jos nivel. Ai o cheie de acces.

Şi-a atins buzunarul în care băgase cardul mamei lui Ace şi a încuviinţat, părând îndurerat.

— De ce nu iei pur şi simplu CD-ul, ca să încarci *patch*-ul? a întrebat când l-a scos.

Priveliştea aripii negre picurătoare m-a făcut să mă înfior.

— Eu? m-am mirat. N-am habar de computere. Tu trebuie s-o faci.

Fără tragere de inimă, l-a strecurat înapoi în buzunar.

— Şi după? s-a interesat el. Tu eşti moartă? Eu te duc înăuntru? Poliţiştii? Apoi a făcut o pauză. Ai spus că Barnabas poate modifica amintiri.

Am dat aprobator din cap şi, părând şi mai nelalocul lui, Shoe şi-a lins buzele.

— Să nu le modifici pe ale mele, OK? m-a rugat el. Vreau să-mi aduc aminte de asta.

— OK, am căzut eu repede de acord, vrând doar să terminăm odată. Nu ştiam cât timp o să mă lase să zac acolo înainte să mă ducă la subsol. Când se va termina totul, pot pur şi simplu să mă întorc la morgă şi să mă dau jos de pe masă. O să creadă că nu le-au funcţionat aparatele şi că n-am fost de fapt moartă. E un nenorocit de miracol, am încheiat eu.

— Vorbesc serios, a insistat Shoe cu voce tare şi m-am uitat la el. Nu mă face să uit. Dacă-mi iei asta... ce sens mai are?

Inima mea a bătut o dată, apoi s-a liniştit.

— OK, am spus, iar de data asta am vorbit serios.

M-a privit lung, apoi a băgat iar camioneta în viteză.

— Bine-ar fi să funcţioneze, a murmurat el.

— O să funcţioneze, l-am asigurat, dar era destul de înspăimântător.

Trebuia să mă asigur că inima nu începea să-mi bată, cum se întâmpla de obicei când eram stresată. Şi că nu zâmbeam şi stricam totul. Dacă mă băgau într-un sertar la morgă, urma să fiu blocată până ce mă găsea Shoe. Dar nu prea aveam de ales. Dacă *patch*-ul nu era instalat până la ora şase, o să moară oameni. Iar eu aş fi fost de vină.

M-am lăsat neliniştită în scaun, sprijinindu-mă de uşă, şi m-am concentrat să ascult golul provocat de absenţa pulsului. S-a domolit încet şi apoi s-a oprit. Identitate ascunsă — îndeplinit. Puls oprit — îndeplinit. „Amuleta", m-am gândit, îngrijorată că cineva ar putea încerca să mi-o ia.

— Stai! am rostit cu voce tare, iar camioneta s-a oprit brusc. Trebuie să-mi ascund amuleta, am spus prosteşte.

Shoe a ridicat întrebător din sprâncene, iar eu am prins să mă concentrez, bucuroasă că exersasem asta. Am luat amuleta în mână şi m-am gândit la ea, la cum se simţea în strânsoarea mea, netedă şi caldă, şi cum era de un violet atât de profund, încât era, de fapt, negru. M-am uitat la ea cu ochii minţii şi am văzut cum intra în legătură cu divinul, cum îl filtra astfel încât să nu mă autodistrug când timpul îmi răsuna în gânduri. Rezona cu sunetul sufletului meu şi al universului. Părea vie. Şi dacă-i schimbam greutatea..., lumina se curba în jurul ei.

M-am simţit cuprinsă de căldură. Ştiam că funcţionase, aşa că am deschis ochii şi am dat drumul amuletei. Mi-a căzut înapoi pe piept, dar dispăruse. La naiba, ce-mi mai plăcea când puteam să fac ceva!

— O Doamne, a devenit invizibilă, a spus Shoe, părând speriat. La dracu'! Chiar eşti moartă, a adăugat el şi tot sângele i se scursese din obraji.

Am zâmbit şi am încercat să-l liniştesc.

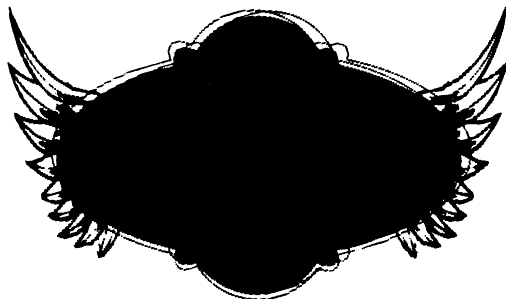
— Arăţi de parcă la tine în camionetă ar fi o fată moartă. Hai să mergem!

A tras aer în piept şi s-a întors spre intrarea în spital.

— O să intru în mare bucluc, a șoptit el, iar mâinile îi tremurau când a băgat camioneta în viteză și a ambalat motorul.

Am închis iar ochii și m-am străduit să mă las moale. Îmi mai făcusem amuleta invizibilă, dar niciodată nu fusese atât de important ca acum. Jonglam cu trei mingi și nu știam dacă-mi va ieși. Trebuia să amuțesc amintirea inimii mele, să mă abțin să zvâcnesc când vor încerca să mă resusciteze și să-mi țin amuleta ascunsă. Nu știam dacă voi reuși.

Dar trebuia s-o fac.

Uşile duble s-au închis cu un fâşâit când infirmierul care mă împingea pe targă spre morgă s-a dus să-şi ia un suc. M-am ridicat în fund într-o explozie de mişcare şi am împins cearşaful la o parte de parc-ar fi fost un şarpe. M-am uitat furioasă la tricoul meu, încercând să mă acopăr cu marginile zdrenţuite. Era tricoul meu preferat, cel pe care-l cumpărasem pentru prima zi de şcoală, şi îl sfâşiaseră de parc-ar fi fost luat de la reduceri. Şi ciorapii mei avuseseră de suferit, dar tricoul era cel mai deteriorat, acolo unde mă împunseseră, mă înţepaseră şi fusesem străbătută de electricitate.

— Pui de căţei, am bombănit când mi-am trecut picioarele peste margine şi le-am lăsat să atârne.

Aveam noi găuri în braţe şi mi-am scos acele pe care le lăsaseră în mine, apoi le-am aruncat pe targă. Patru tehnicieni de laborator încercaseră să-mi ia sânge şi nu reuşiseră pentru că nu aveam. N-o să mai fac niciodată pe moarta. *Niciodată!*

Ținându-mi tricoul sfâșiat, m-am dat jos de pe masă. Tălpile goale mi s-au lipit de gresia rece și, uitându-mă în jos, am înjurat din nou. Pentru numele lui Dumnezeu — aveam o etichetă legată de degetul mare! Când o mai puseseră și pe *aia*?

— Unde-mi sunt pantofii? am mormăit și am căutat sub targă, dar acolo nu era nimic.

Din fericire, aveam încă amuleta la gât. Dacă ar fi încercat s-o ia, aș fi făcut o criză de nervi. Acum se vedea. În momentul în care mă acoperiseră cu cearșaful încetasem s-o mai ascund. Când renunțaseră să mă mai salveze... Nu fusese deloc plăcut.

Prost dispusă, am străbătut încăperea slab luminată și am înșfăcat un halat de laborator dintr-un cuier aflat în spatele biroului. Mi-am băgat brațele pe mâneci și l-am încheiat ca să-mi acopăr tricoul rupt și ciorapii sfâșiați. Inima îmi bătuse o dată cât timp mă aflasem pe masă și făcuseră tot posibilul să mi-o facă din nou să bată. Nu mă simțisem niciodată atât de violată, dar măcar nu-mi tăiaseră sutienul.

— Hei, ăia-s ai mei! am zis când mi-am găsit cerceii pe biroul infirmierului.

Mi-am pus furioasă unul în ureche, apoi pe celălalt. Încă în picioarele goale, m-am îndreptat spre ușile duble. Trebuia să-l găsesc pe Shoe. Mâniată pe întreaga lume, am împins ușile și am privit afară. Holul era pustiu. Unul dintre neoane era ars și, undeva mai departe pe coridorul cu tavan jos, un altul pâlpâia. Mirosea a clor. Și în cealaltă parte arăta cam la fel, dar la capăt erau ușile argintii ale unui lift. Pe-aici mi-era drumul.

Eticheta prinsă de deget se hârşâia pe gresie şi, fără să încetinesc, m-am aplecat şi-am smuls-o, apoi am lăsat-o să cadă pe podea. Nu fusesem „moartă" prea mult timp şi puteam să pun pariu că Shoe era încă sus.

Din spatele meu s-a auzit o voce de bărbat.

— Doamnă? V-a căzut ceva.

Cu dinţii încleştaţi, m-am răsucit pe călcâie şi mi-am mijit ochii când am descoperit că era infirmierul care mă dusese până aici fredonând „Satisfaction"[1]. Acelaşi care îmi luase cerceii, eram sigură.

— Ce! m-am repezit eu, ştiind prea bine că sunt în picioarele goale şi am părul mov.

Ca să nu mai zic de tricoul rupt şi ciorapii zdrenţuiţi. Era exclus să mă dau drept doctor, dar puteam fi un tehnician de laborator care are o zi proastă.

Pe faţa buhăită a tipului s-a citit surpriza.

— Ăăă, scuze, a zis el, înaintând mai încet spre mine. Am crezut că sunteţi doctor. S-a oprit în loc, s-a uitat la eticheta de morgă, apoi la mine, apoi la uşile din dreapta lui. Sticla de suc a început să-i alunece din mână. Ah...

Am mers furioasă înapoi, lipăind din picioarele goale.

— Mersi, am zis, înşfăcând eticheta şi îndesând-o în buzunarul halatului.

I-am aruncat încă o privire urâtă, apoi m-am întors şi-am pornit-o din nou spre liftul de la capătul coridorului. În spatele meu, tipul şi-a târşâit neliniştit picioarele.

---

[1] „(I Can't Get No) Satisfaction" este titlul unui cântec al trupei englezeşti de rock The Rolling Stones, lansat în 1965 (*n. tr.*).

— Hei, ăăă... nu erai..., a rostit el, apoi a şovăit, căzut pe gânduri. Am mai făcut trei paşi pe hol, apoi el a strigat: Hei!

Nu m-am întors, dar fiecare muşchi din corp mi s-a încordat când am apăsat pe butonul liftului. Uşile s-au deschis aproape imediat, dar am încremenit locului când l-am văzut pe Shoe privindu-mă şocat. S-a uitat în spatele meu şi n-am fost deloc surprinsă când l-am auzit pe infirmier strigând:

— Hei, tu! Aşteaptă!

Shoe a făcut ochii mari când mi-a observat halatul şi expresia furioasă de pe chip, apoi s-a dat în spate şi m-a întrebat:

— Ăăă, eşti bine?

— Găseşte-mi o debara, în regulă? am murmurat, iar el a ţâşnit din lift.

Am înlemnit când infirmierul a venit lângă mine, gâfâind şi pufnind. Mă săturasem. Era oribil ce le făceau celor morţi. Ultimul lucru pe care aveam chef să-l fac era să răspund întrebărilor tipului ăsta despre motivul pentru care umbla încoace şi-ncolo.

— Ai vreo problemă? i-am zis şi m-am întors cu faţa la el.

Asta a avut efectul scontat, iar el s-a oprit în loc. În spatele lui, Shoe găsise o mică încăpere în care se aflau o găleată cu roţi şi un mop. Împungându-l pe tip cu degetul, l-am forţat să facă un pas în spate.

— Eşti vie..., s-a bâlbâit infirmierul şi s-a uitat la cerceii care erau acolo unde le era locul — în urechile mele.

— Nu chiar, dar tu eşti un hoţ, am zis încordată. Ia mai fă o pauză, am adăugat şi l-am împins în dulap.

Dând nebuneşte din mâini, tipul a căzut pe spate. S-a împiedicat de găleată şi s-a prăbuşit, uitându-se în sus la mine când m-am întins şi i-am luat cheile prinse la centură. M-am dat la o parte din drum, iar Shoe a trântit uşa, aproape prinzând adidasul alb al tipului.

— Cred că aia e, a zis Shoe şi a arătat spre o cheie pe care scria „întreţinere", iar eu am băgat-o în broască şi am răsucit-o.

— Hei! s-a auzit slab din dulap şi am expirat, simţindu-mă mult mai bine.

Shoe s-a uitat la dulap şi a râs.

— Ţi-ai făcut un nou prieten? m-a întrebat el, iar eu am tresărit când infirmierul a zguduit clanţa şi a bătut în uşă.

Ruşinată, am simţit cum clocotesc de mânie.

— Mi-a furat cerceii, am răspuns, bucuroasă totuşi că nu-i găsisem în urechile lui.

Găseai cercei cu cranii şi oase încrucişate mai greu decât ai fi crezut.

— Lasă-mă să ies! s-a auzit din dulap.

— Mersi, i-am spus lui Shoe când ne-am întors la lift şi am apăsat butonul.

— Pentru ce?

Simţindu-mă deodată timidă, m-am uitat la Shoe, care-şi ţinea mâinile în buzunare şi avea cămaşa scoasă din pantaloni.

— Pentru c-ai venit să mă cauţi, am explicat.

Liftul încă nu venise şi m-a privit pieziş.

— Voiam să mă asigur că eşti bine. Adică... erai moartă.

— Încă mai sunt.

A devenit şi mai neliniştit, lăsându-şi greutatea ba pe un picior, ba pe altul, aşteptând să se aprindă becul care arăta că liftul urcă.

— Mda, a recunoscut el, dar... eşti bine.

Am zâmbit şi i-am tras un pumn prietenesc în umăr.

— Doar corpul meu e mort.

Shoe a tras adânc aer în piept şi a răsuflat zgomotos.

— Ah, avem nevoie de un computer care să nu facă mare gălăgie.

Din dulap s-a auzit încet:

— La naiba, nu-s gratii.

— E un computer în morgă, i-am propus eu, iar Shoe s-a uitat în lungul coridorului pustiu, ridicând întrebător din sprâncene.

Ştiam exact la ce se gândea: „De ce să mergi în altă parte când singura persoană de aici era încuiată într-un dulap?"

— Mie-mi sună bine, a spus Shoe şi am pornit-o spre uşile duble, iar pantofii îi scârţâiau pe gresie, în vreme ce tălpile mele goale nu scoteau niciun sunet. Dacă virusul e în calculator, atunci mă pot conecta de-aici la server şi să încarc *patch*-ul.

Am zâmbit şi mai larg. O să funcţioneze. În sfârşit, ceva mergea cum trebuia.

— Hei? a strigat infirmierul, părând înnebunit. E cineva acolo? Alo?

Shoe s-a uitat în jos când am intrat în morgă.

— De ce ţi-au scos pantofii? a întrebat el şi am devenit deodată conştientă de faptul că aveam tricoul rupt pe sub halat.

— Trebuie să-ţi prindă eticheta undeva, am răspuns, apoi m-am oprit şi m-am întrebat dacă nu cumva adidaşii mei erau într-unul dintre dulapurile lipite de perete.

Nu eram cine ştie ce expertă în morgi, dar asta era mai drăguţă decât cea în care mă trezisem moartă prima dată. Era doar targa pe care venisem eu şi am presupus că era zona de aşteptare, unde ţineau cadavrele până ce li se aloca… un spaţiu de stocare permanent. Ăsta se afla probabil în încăperea de dincolo de uşile pe care era desenat semnul de „Pericol biologic". N-aveam de gând să mă duc să mă uit. Eram bucuroasă că mă lăsaseră acolo şi plecaseră înainte să mă bage într-un sertar rece. Nu fusesem deloc nerăbdătoare să fiu nevoită să ciocănesc ca să fiu lăsată afară.

— Tipul ăsta e un nespălat, a comentat Shoe, îndreptându-se spre biroul plin de zgârieturi. A împins cu un singur deget resturile de carne de pui de la cină pe tăblia tocită din lemn fals şi s-a aşezat pe scaunul cu rotile. Uite, a mânjit tastatura cu grăsime, a adăugat dezgustat Shoe.

Mi-am luat dosarul. „Identitate necunoscută." Mda, asta eram eu. „Cauza morţii: neidentificată." Bleah, mi se pregătea o autopsie. Am început să îndes conţinutul dosarului, foaie după foaie, într-un tocător de hârtie, simţindu-mă mai bine pe măsură ce documentele dispăreau.

— Îţi poţi imagina cum e să mănânci aici? am întrebat. E pur şi simplu scârbos.

„Aproape ca şi cum te-ai trezi la morgă în picioarele goale."

Cu un gest teatral, Shoe a preluat controlul asupra computerului şi şi-a tras scaunul mai aproape, tastând o adresă

în fereastră ca să facă să apară un ecran negru, ce părea serios. I-am urmărit îndemânarea şi mi-am tras singură un şut în minte pentru că nu-mi dădusem seama că nu fusese el prima dată când mă proiectasem în viitor. Shoe se pricepea la asta. „E chiar foarte bun”, am sperat eu pe când terminam de distrus dosarul şi m-am dus în spatele lui, ca să-l văd când lucrează.

— Ia să vedem ce-avem aici..., a rostit încet, nebăgând de seamă unde se afla, căci descoperise ceva cunoscut într-un decor nou. A mai apăsat câteva taste şi căutarea a început. Mda, a adăugat el când ceva a apărut imediat pe ecran: o mică pasăre neagră alături de un şir lipsit de sens de litere şi cifre care pentru mine nu însemnau nimic.

Pasăre neagră. Ca desenul picurător care era semnul distinctiv al lui Ace. Nu mai văzusem de două zile o aripă neagră adevărată, dar păreau că se află pretutindeni.

— Uite-o, a zis el, uitându-se victorios la mine. Putem să rezolvăm de aici. Am nevoie doar să cercetez puţin ca să mă asigur că nu e o comunicare bilaterală, apoi descarc *patch*-ul.

Era entuziasmat. Inima mea a bătut o dată şi am zâmbit.

— Cât va dura? am întrebat şi am împins puiul unsuros în coşul de gunoi, apoi m-am aşezat pe birou.

Infirmierul era foarte aproape de lift. Dacă striga în continuare, cineva avea să-l audă în cele din urmă.

Shoe a ridicat netulburat din umeri.

— Câteva minute.

M-am simţit uşurată şi am răsuflat după ce, probabil, inspirasem cu vreo cinci minute în urmă.

— Grozav, am zis, nespus de fericită. Shoe, eşti fantastic. Eu nu m-aş fi descurcat.

— Ei, păi eu asta fac, a spus el, simţindu-se puţin aiurea, dar apoi a clipit spre mine. Ce s-a întâmplat cu tricoul tău?

Mi-am dus repede mâinile la halat, ca să mă asigur că eram acoperită. Aşa era, dar m-am dat jos de pe birou, ţinând mai strâns halatul în jurul meu.

— Ăăă, am fost moartă, am răspuns şi m-am îmbujorat. Mi l-au rupt când au încercat să-mi facă inima să bată.

— Îmi pare rău, a rostit el şi părea să vorbească serios.

S-a întors iar spre tastatură şi a început să tasteze.

— Era tricoul meu preferat, am adăugat, întrebându-mă cum aveam să-l ascund de tata şi la fel şi ciorapii sfâşiaţi. Oh, minunat, tata! La naiba, promisesem că o s-o sun şi pe mama.

Zgomotul liftului auzindu-se în depărtare ne-a făcut să ne ridicăm capetele. Nu era de bine. Poate găsiseră pe altcineva care era dispus să încerce să-mi ia sânge.

— Fă-ţi treaba, i-am spus şi m-am îndreptat spre uşă. Indiferent ce-ar fi, nu te opri. O să-l ţin eu afară.

Dar când am întins mâna să împing partea din stânga a uşii, Nakita a dat buzna înăuntru prin partea dreaptă. M-am împleticit şocată în spate.

Era din nou îmbrăcată în alb — blugii de firmă şi maioul roşu pe care i le dădusem erau acum înlocuite de nişte pantaloni albi şi o cămaşă albă şi mulată care îi cuprindea formele. Amuleta ei lucea într-un violet profund; avea sabia în mână. Ţinea picioarele depărtate, încălţate cu cizmuliţe cu auriu pe margini, înfipte pe gresia decolorată. Asta purtase

în după-amiaza în care încercase să mă omoare. Evident, ceva era în neregulă.

— Nakita! am exclamat, apoi m-am înfiorat când ceva s-a strecurat peste aura mea ca s-o ascundă.

Stând la computer, Shoe a expirat şi a reînceput să tasteze.

— Am avut încredere în tine! a zis Nakita, tremurând dinaintea mea şi având ochii întunecaţi.

M-am holbat uimită la ea până ce mi-am amintit. *Ace*. Primise un înger păzitor. „La naiba!"

— Paul ne-a urmărit de la şcoală, am trântit-o eu, trăgându-mă în spate pe măsură ce ea înainta spre mine cu paşi rigizi. Nu ştiam că e acolo! Când mi-am dat seama ce făcea, era deja prea târziu. Nakita, nu i-am spus că era vorba de Ace. El m-a urmărit! aproape c-am striat eu şi, când m-am lovit cu fundul de targa pe rotile din spatele meu, am ţipat.

Mi-am amintit cum ea îl omorâse pe predecesorul meu chiar în faţa ochilor mei şi m-am uitat la amuleta ei. Parc-ar fi aruncat cioburi negre de lumină în umbrele din încăpere. Nakita se oprise şi mă ascultase, dar încă strângea puternic în mână sabia. Aş fi zis că voia să mă creadă, dar se temea.

— Serafimii au avut dreptate, am stăruit eu. Dacă aş fi stat de vorbă cu Ace, nu s-ar fi schimbat nimic. Dar Shoe încă îi mai poate salva pe cei pe care urma să-i omoare Ace.

Nakita şi-a coborât puţin sabia. Pe obraji îi apăruseră pete roşii şi m-am prins cu ambele mâini de masa pe rotile din spatele meu.

— Nu-mi *pasă* de oamenii care o să moară, a spus ea, făcându-l pe Shoe să se întrerupă din tastat. *Nu e treaba mea*

să-i salvez! Sufletele lor sunt frumoase, iar serafimii se vor bucura. Pe mine mă îngrijorează sufletele rănite. Îmi pasă de cei răniţi, Madison, nu de cei care sunt bine.

Am deschis gura, rostind un „oh" mut, căci înţelesesem. Era un spintecător al întunericului. *Omora oameni* ca să salveze suflete. Credea că ceea ce încerc eu să fac e prostesc. Şi totuşi, stătea acolo, apărându-mi sufletul pentru ca Ron să nu-l detecteze în timp ce ea încerca să înţeleagă.

— Sarcina mea era să-i iau sufletul lui Ace înainte să şi-l întineze astfel încât să nu mai poată fi izbăvit, a spus ea şi nu mi-am putut da seama ce simţea. Sufletul lui depindea de mine şi l-am dezamăgit îngrozitor, pentru că m-am încrezut în tine. Ai făcut o înţelegere cu acolitul cronometrorului luminii. I-ai permis să-i aloce un înger păzitor lui Ace, ca eu să nu-i pot omorî trupul. Recunoaşte!

Shoe se holba la noi. Degetele nu i se mai mişcau şi m-a cuprins tăcerea.

— Continuă-ţi treaba, Shoe, l-am îmboldit, fără să-mi desprind privirea de Nakita. Nu i l-am oferit pe Ace, i-am explicat ei, iar Nakita a devenit şi mai agitată, un înger confuz, înarmat cu o sabie. Paul i-a alocat îngerul păzitor lui Ace înainte să-mi dau măcar seama că se afla acolo. Nu tu ai eşuat. Ci eu. Îmi pare rău, dar nu te-am trădat! Nu intenţionat.

Nakita şi-a pipăit amuleta, iar în ochi i se citea nedumerirea. Din cauza mea, aripile negre îi mâncaseră amintirile. Nu pe toate, ci suficiente încât să simtă atingerea morţii. Ţipetele ei atunci când îşi dăduse seama că există un sfârşit

fuseseră îngrozitoare. Ea era singurul înger care înțelegea ce înseamnă să te temi de moarte. Ea era singura care înțelegea amărăciunea pierderii. Şi tot n-o puteam face să priceapă de ce-mi doream să pun capăt spintecărilor precoce.

— Am fost în camera lui Shoe. Am vorbit cu Ace, a spus ea. Mi-a povestit că ai făcut un târg cu viitorul cronometror al luminii. A râs de mine. Ai mințit! Exact cum a făcut şi Kairos!

— N-am mințit, am corectat-o repede, întinzând mâna ca s-o ating, dar renunțând. Am uitat de Paul şi, din cauza asta, Ace a primit un înger. Îmi pare tare, tare rău, Nakita. Am greşit. Am făcut un târg cu Paul, dar ca să-l împiedic pe Ace să se bage câtă vreme Shoe instala *patch*-ul pentru virus. Am fost atât de furioasă pe Paul, că-mi venea să-l spintec chiar eu. Dar țelul meu n-a fost niciodată să-l împiedic pe Ace să capete un înger. Ci să-i arăt ce consecințe aveau alegerile lui şi să-l determin să se schimbe, astfel încât viața lui să capete sens. Încă mai pot face asta. Ştiu că e împotriva naturii tale, dar am crezut că ai înțeles. Sau măcar că te străduieşti s-o faci. Am crezut că mă ajuți.

Furia îi devenise şovăitoare şi, părând confuză, şi-a coborât privirea.

— Ace n-o să se schimbe, a spus. Chiar tu ai zis asta. Iar acum sufletul lui e pierdut cu adevărat.

Am făcut un pas în față şi am atins-o pe umăr, retrăgându-mă când şi-a ridicat capul. Avea lacrimi în ochi şi şi le-a şters, părând şocată de însuşi faptul că plângea.

— Încă nu s-a terminat.

„Cum o să schimb un mileniu de credinţe, dacă nu pot convinge nici măcar un spintecător care-şi doreşte să înţeleagă, dar nu poate?", m-am întrebat eu.

— Pot să repar situaţia, am continuat, iar ea s-a uitat la mine de parcă se mira de ce mă mai oboseam. Dacă nu facem ceva, Shoe o să fie învinuit pentru alegerile lui Ace. Dar dacă Ace va fi nevoit să suporte consecinţele, poate că-şi va schimba soarta.

„Soarta", mi-am spus, gustând cuvântul în minte, în vreme ce mi se dizolva pe limbă. Îl uram, dar îi atrăsesem atenţia Nakitei. Ştia ce e aia soartă.

— Crezi? m-a întrebat ea, iar umerii i s-au relaxat, în vreme ce speranţa i-a şters urmele de furie de pe faţă.

— Sper, am răspuns eu, căci voiam să mă fac bine înţeleasă.

Nakita s-a încruntat la Shoe, de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară, iar el ba tasta, ba se oprea, mormăind ceva spre computer. Nakitei îi era greu să se schimbe, dar încercase s-o facă pentru mine, cronometrorul ei, cea care-i zdruncinase crezul perfect. Sabia i-a dispărut.

— Atunci probabil că n-ar fi trebuit să-l lovesc pe Paul, a spus ea şi şi-a muşcat nevinovată buza de jos. Mi-a observat picioarele goale şi a clipit. Unde-ţi sunt pantofii?

Ce era mai rău părea că trecuse şi m-am desprins de targă.

— Nu ştiu. Barnabas şi Grace sunt OK? am întrebat.

Nakita cerceta morga din priviri, evident fără să fie îngrijorată.

— Vin, a răspuns ea şi s-a îndreptat spre rândul de dulapuri, trecându-şi degetele peste ele de parcă ar fi căutat ceva. După ce-ai plecat, Ron a vorbit cu Paul prin intermediul amuletei lui. Imediat ce-a aflat că Ace şi-a primit îngerul păzitor, Ron a râs, a spus nişte lucruri neplăcute şi a plecat. Grace şi Barnabas l-au urmat, ca să se asigure că nu voia să te caute, având în vedere că aura ta se observa de departe şi-n Ceruri, şi pe Pământ. Am fost acasă la Shoe ca să verific chiar eu asta. Apoi am venit încoace.

Nakita a răsucit şi a tras de mânerul unui dulap, iar acesta s-a deschis, cu uşa îndoită din balamale.

— Îmi pare rău, a zis ea, băgând mâna înăuntru şi scoţându-mi adidaşii şi şosetele. Ar fi trebuit să am încredere în tine. Nu înţeleg ce încerci să faci. Poate dacă pricep motivul…

Fără să i se audă paşii, a traversat camera şi mi-a dat adidaşii galbeni.

— E-n regulă, am spus când i-am acceptat. Nici eu nu ştiu mereu ce fac. Fac doar ceea ce mi se pare corect.

Nakita a zâmbit slab.

— Probabil că n-ar fi trebuit să-i dau una lui Paul de să-l las lat — chiar dacă şi asta părea corect. Amuleta lui e puternică, dar nu e cea a unui cronometror.

Nu doar că-l pocnise, dar îl şi lăsase lat? M-am sprijinit de targă şi mi-am ridicat privirea în timp ce-mi puneam şosetele, ţopăind într-un picior când targa a început să se mişte.

— Nakita… spune-mi, te rog, că glumeşti. Era acolo ca să-l împiedice pe Ace să plece.

Nakita a tresărit şi a tras aer în piept, dând să răspundă, dar apoi s-a oprit şi s-a răsucit spre coridor când uşile duble s-au dat de perete. Era Ace şi nu era deloc încântat.

„La naiba, poate să meargă mai rău de-atât?"

— Ace! am strigat, aproape intrând în panică, încălţată cu o şosetă şi cu cealaltă atârnându-mi de-un deget.

— Dă-te de la calculator, Shoe, i-a cerut el.

Tricoul negru nu lăsa să se vadă sângele care-i picurase din nas, dar îi simţeam mirosul ca pe o avertizare şi aproape că vedeam cum emană o strălucire roşie. „E aura lui? Încep, în sfârşit, să văd aure?"

— După cum am zis, probabil că n-ar fi trebuit să-l pocnesc pe Paul, a recunoscut Nakita.

Shoe nu şi-a ridicat privirea şi a continuat să tasteze furios.

— Du-te dracului, a murmurat el, încrezându-se că-l vom ţine pe Ace departe de el. N-am de gând să fiu învinovăţit pentru asta.

Evident, Ace s-a năpustit asupra lui Shoe, iar Nakita a ţâşnit înainte.

— Înapoi..., l-a ameninţat ea, dar gestul ei de a-şi trage sabia a devenit ezitant când o sferă strălucitoare de lumină a intrat bâzâind după el.

Era îngerul lui păzitor şi ştiam din experienţă că sarcina lor era să facă lucrurile să meargă prost. Cu cât Nakita încerca mai mult să-i facă rău, cu atât lucrurile se stricau mai tare. Poate că îngerul nu credea în salvarea lui Ace, dar avea s-o facă.

— Continuă-ți treaba, Shoe! am strigat, aplecându-mă ca să fiu între ei şi ridicând brațele în semn de împăcare când îngerul lui păzitor a bâzâit un avertisment. Ace însă nu m-a văzut decât pe mine, arătând de parcă îl imploram să fie băiat bun. „Dacă m-aş putea înțelege cu îngerul ăsta aşa cum o fac cu Grace...", mi-am zis eu.

Enervată, m-am uitat la Nakita şi am adoptat o poziție de arte marțiale, având doar un picior încălțat cu şosetă.

— Nu doar că l-ai lăsat să scape, dar i-ai mai şi permis să te urmărească? i-am spus Nakitei.

— Nu chiar, a răspuns ea, apoi a bătut din picior spre Ace, ca să-l facă să se dea puțin în spate. Mda, poate, a adăugat ea. Când l-am lovit pe Paul, Ace s-a trezit. Ştiam că mă urmăreşte, dar n-am crezut că are vreo importanță. Madison, îmi pare rău. Am crezut că eşuaserăm!

Ace a început să se mişte şi toți trei ne-am schimbat poziția ca să fim lângă el: eu, Nakita şi îngerul păzitor.

— Shoe, eşti penibil, a comentat Ace, iar eu m-am întrebat de ce şchiopăta. Te apără nişte fete? Dă-te de la calculator sau îți trag o mamă de bătaie.

Mda, de parcă asta avea cum să se întâmple.

— Nu te opri, Shoe! l-am încurajat eu. Ace a mai făcut un pas înainte, cu pumnii încleştați, iar Nakita şi-a scos sabia. Mă simțeam amețită. Totul îmi scăpa de sub control.

— Nebuno ce eşti! a strigat Ace, ştiind că are un înger păzitor, dar nefiind încă pregătit să se încreadă în el. Nu mi-e frică de tine!

— Vino mai aproape, l-a încurajat ea, iar părul îi încadra fața şi o făcea să pară şi mai primejdioasă.

Shoe tasta întruna. Apoi s-a oprit şi, când a şoptit „Da!", am auzit cum este ejectat CD-ul. „O să reuşim! Chiar o să reuşim!", mi-am zis, cuprinsă de încântare.

Dar şi Ace l-a auzit pe Shoe şi a scrâşnit din dinţi, iar pe chip i-a apărut o expresie sălbatică. Şi, deodată, stând între Ace şi Shoe, am simţit cum sunt secată de energie.

O urmă subţire de albastru s-a răsucit dinspre luminile de deasupra şi s-a adunat pe podeaua morgii.

„Nu acum!"

M-am tras înspăimântată în spate şi mi-am pus o mână pe burtă, de parcă astfel aş fi putut să mă înfrânez. Nakita s-a întors spre mine şi am intrat în panică atunci când luminile au umplut întreaga încăpere cu o ceaţă albastră care se scurgea din accesorii şi ne inunda. Aveam să mă proiectez în viitor. Ace luase o hotărâre, iar viitorul lui se schimba. Nu de asta aveam nevoie!

— Madison? m-a strigat Nakita, dar vocea ei părea subţire, ca şi cum ar fi venit de la mare depărtare.

M-am uitat ameţită la ea. Îi puteam vedea aripile pe spate existând o clipă în viitor şi, prin urmare, invizibile pentru oricine altcineva, poate cu excepţia îngerului păzitor care plutea deasupra noastră. Ochii îi erau argintii. Nakita era aproape prea frumoasă ca s-o poţi privi şi am avut nevoie de mai multe încercări ca să reuşesc să şoptesc:

— O să mă proiectez în viitor, Nakita. Nu-mi da drumul!

Tulburată, şi-a scăpat sabia şi, profitând de ocazie, Ace s-a mişcat.

— Nu! am ţipat, dar m-am prăbuşit când lumea s-a întors pe dos.

Nakita s-a năpustit spre mine şi m-a prins în braţe chiar înainte să cad pe podea. Shoe striga, dar eu aveam capul întors spre tavan. Şi când albastrul s-a intensificat, tavanul, pereţii şi tot restul s-au topit... iar frumuseţea stelelor m-a izbit.

Am icnit, iar durerea unei frumuseţi aşa de copleşitoare m-a ars precum focul. În suflet mi-au explodat sunete care nu mai fuseseră auzite niciodată. Lacrimile mi-au umplut ochii şi m-am cutremurat în braţele Nakitei.

— Doare..., am gemut eu, iar ea mi-a întors chipul spre al ei.

Frumuseţea teribilă a Cerurilor a fost înlocuită de cea tragică a unui înger pe care-l vătămasem — Nakita, pe care-o învăţasem ce înseamnă frica. Eu îi făcusem asta. Eu. Dar serafimii avuseseră dreptate: frica era un dar şi o îmbogăţea, chiar dacă o rănea.

— Închide ochii, mi-a şoptit înspăimântată Nakita, iar eu mi-am îngropat faţa în pieptul ei, hohotind.

Era prea mult. Eram muritoare şi mă omora să văd divinul. Cum reuşea Ron să facă asta?

Zgomotele unei lupte m-au smuls de unde mă aflam şi am simţit cum conştiinţa îmi pluteşte în cameră în vreme ce iluzia corpului meu a început să devină neclară. Şi apoi... eram Ace şi-i simţeam furia şi frica. Şi tot restul.

„Te urăsc", am gândit odată cu el, incapabilă să mă separ de el.

Cu un strigăt puternic, şi-a avântat pumnul spre Shoe, care se ridica de pe scaun. Am ţipat când pumnul lui l-a atins şi durerea i-a străbătut braţul. Scuturându-ne braţul

care pulsa, am urmărit satisfacția lui Ace când Shoe s-a prăvălit înapoi pe scaun şi a căzut de pe el, cu mâna la falcă.

„Nu!", am țipat în mintea lui Ace când a apăsat butonul „Delete" şi a smuls conexiunea din perete. Habar n-aveam dacă avusese suficient timp să îl încarce complet şi, în vreme ce încercam să preiau controlul asupra unui viitor care încă nu avusese loc, Ace a luat tastatura şi a trântit-o în capul lui Shoe când acesta a încercat să se ridice.

— Ridică-te! I-am auzit pe Ace spunând cu furie atât în urechile noastre, cât şi în mintea noastră. O să te omor!

Îmi venea să vomit, dar eram captivă; încercam să schimb lucruri, dar nici măcar nu mă puteam face auzită. Era un adevărat coşmar. Şi deasupra plutea îngerul păzitor al lui Ace, plângând pentru el şi pentru mine — un nor strălucitor şi argintiu coborând dinspre ea şi transformând albastrul în argintiu până ce atingea aura lui Ace şi era respins.

Shoe şi-a ridicat privirea.

— Vino-ți în fire, Ace, a spus el, împleticindu-se când s-a pus pe picioare dinaintea lui. E vorba de oameni în carne şi oase. Ce naiba-i în neregulă cu tine?

— În neregulă cu mine? a strigat Ace.

„Ace, opreşte-te!", am țipat eu, neauzită, dar, de parcă ar fi fost un răspuns, un val şi mai puternic de albastru mi-a invadat conştiința. Amețeala mă făcea să mă agăț de orice, iar amintirile şi viziunile treceau pe lângă mine ca un vârtej. Mă afundam şi mai mult în viitor, iar mintea mea se revolta. Provocându-mi o senzație de greață şi sunând ca o monedă ce se învârte şi e pe cale să se oprească, albastrul

dimprejurul meu s-a schimbat şi s-a răsucit până ce a devenit un albastru profund şi ferm.

Mă aflam încă în morgă, în interiorul lui Ace. Venise poliția, iar tipul pe care-l încuiasem în debara stătea lângă dulapuri, părând tulburat. Shoe stătea pe jos, cu capul plecat, şi avea cătuşe la mâini. Iar eu mă simțeam al naibii de bine, chiar dacă eram cumplit de disperată. Trebuia să ies. Eram prinsă în capul lui Ace — simțeam satisfacția lui amestecându-se cu durerea mea, iar asta mă făcea să-mi pierd mințile.

— Şi când am aflat ce făcea, m-am auzit spunând, crezându-mă al naibii de deştept pentru că ticluisem planul ăsta, l-am urmărit de la şcoală până la spital. S-a strecurat înăuntru, l-a închis pe tip în dulap şi a introdus virusul în computerul morgii. Aşa-i că-i complet nebuneşte? Să încerci să omori oameni, de pe calculatorul unei morgi?

Polițiştii dădeau aprobator din cap şi cel care-l ținea pe Shoe de umăr i-a aruncat o privire dezgustată.

„E o minciună!", m-am gândit, fără să simt nicio tresărire în conştiința lui Ace.

— Eu i-am zis să n-o facă, a mințit Ace, iar Shoe a strâns din dinți, refuzând să declare ceva. Noroc că aveam *patch*-ul. L-am instalat şi atunci m-a lovit! Mi-a spart tastatura în cap. E nebun, vă spun eu. Dus cu sorcova! A făcut acelaşi lucru şi la şcoală. Ar fi putut omorî pe cineva!

Polițiştii s-au întors spre infirmier.

— Aşa s-a întâmplat? l-au întrebat ei, iar bărbatul zguduit şi-a ridicat privirea goală de orice expresie.

— Nu-mi amintesc, a răspuns el şi mi-am dat seama că la fel arăta şi tata mult prea des.

Îşi amintea ceva, dar bunul-simţ îi spunea că era imposibil. Spintecătorii mei veniseră şi plecaseră, lăsând în urmă vieţi tarate.

„Minte!", am strigat în mintea lui Ace, iar îngerul păzitor care plângea într-un colţ şi-a ridicat privirea. Apoi am şuierat în gândurile lui Ace: „Eşti un mincinos. Un mincinos dezgustător. Ar fi trebuit s-o las pe Nakita să te spintece." Era atât de nedrept! Păruse că *patch*-ul fusese instalat, dar cumva, încercând să îndrept lucrurile, îl pusesem pe Ace în poziţia perfectă de a face cât mai mult rău credibilităţii lui Shoe şi de a şi-o asigura pe a lui. Mai ales fiindcă nimeni nu părea să-şi amintească faptul că mă aflasem şi eu acolo. Poate cu excepţia îngerului păzitor.

Mi-am adunat puterile ca să încerc să schimb un viitor care încă nu avusese loc, dar nuanţa albastră care acoperea totul a părut să şovăie. Preţ de o clipă, totul a revenit la normal — culori, sunete, totul. În acea secundă de claritate, Shoe s-a uitat la Ace, dar cred că m-a văzut de fapt pe mine, căci a părut tulburat şi trădat. Şi apoi... lumea a lucit în roşu.

Cu o smucitură suficient de puternică încât să mă facă să gem, am simţit cum mă smulg din ţesătura timpului. Am icnit şi am tras aer în pieptul care era în întregime al meu. Nu îmi bătea nimic în piept. Nici nu îmi curgea sânge prin vene — iar Nakita mă strângea atât de tare, că mă durea.

— M-am întors, am şoptit eu, iar mâinile i-au zvâcnit.

— Madison! a exclamat ea, iar eu mi-am ridicat privirea şi mi-am zărit frica reflectată în ochii ei argintii.

Dar amintirea privirii hăituite a lui Shoe nu îmi ieşea din minte.

O izbitură mi-a distras atenția de la ea și mi-am dat seama că totul durase doar o clipă. Shoe se ridica de pe jos, amețit, dar hotărât, ținându-și mâna la falcă. Mai văzusem asta o dată. O trăisem.

— Ridică-te! îi striga Ace. O să te omor!

— Madison? a spus Nakita, ajutându-mă să mă pun pe picioare. Ești bine? N-am mai văzut pe nimeni proiectându-se în viitor.

— O să fiu în regulă.

Împleticindu-mă, am dat să m-apuc de ceva ca să mă stabilizez și m-am agățat de targa pe rotile. A fost o alegere proastă și m-am clătinat până ce m-a prins Nakita.

— Mă cam stoarce de energie, am completat eu.

La naiba, abia puteam să stau în picioare.

— Vino-ți în fire, Ace, a spus Shoe, împleticindu-se când s-a ridicat. E vorba de oameni în carne și oase. Ce naiba-i în neregulă cu tine?

— În neregulă cu mine? a strigat Ace și m-am uitat spre îngerul de deasupra noastră, acolo unde-mi aminteam că-l văzusem.

Plângea, în vreme ce totul se desfășura din nou. Știam că văzuse tot ceea ce văzusem și eu când mă proiectasem în viitor. Se scăldase în divin și putea să trăiască deodată atât trecutul, cât și viitorul. Și era înlănțuită nu de propria voință, ci de cea a lui Ron.

Înghițind în sec, mi-am lăsat greutatea pe Nakita.

— Știi ce se va întâmpla, i-am spus îngerului, iar acesta s-a întors surprins spre mine. N-am vrut niciodată să-i pun capăt vieții și n-am de gând s-o fac acum. Soartă sau

liber-arbitru. Pot fi acelaşi lucru. Din postura de cronometror al întunericului, îţi cer să procedezi în consecinţă — fără să încalci limitele impuse de însărcinarea ta anterioară.

Ace smulsese cablul din perete şi, când Shoe a încercat să-l oprească să rupă CD-ul în două, Ace l-a împins în peretele din spatele biroului, apoi i-a tras un pumn în burtă. Expirând dureros, Shoe a alunecat, dispărând în spatele biroului.

Şi deşi nu puteam să văd dincolo de strălucirea care-l înconjura pe îngerul păzitor, ştiam că-mi zâmbea şi mă scălda în primul sentiment de linişte de când stătusem pe o insulă grecească aflată în cealaltă parte a lumii şi fusesem de acord să încerc să schimb lumea.

— Ăsta e prezentul? m-a întrebat îngerul, adăugând derutat: uneori, nu pot să-mi dau seama.

Am încuviinţat şi ea a ţâşnit mai aproape, iar licărirea ei părea să-mi încălzească faţa.

— Îmi place de tine, a clopoţit ea, iar vorbele ei m-au străbătut în valuri. Îţi foloseşti dragostea ca să vezi lumea. Asta îngreunează totul, dar dacă ar fi uşor, atunci oricine ar putea s-o facă.

Habar n-aveam despre ce vorbea, dar am urmărit-o cum zboară în mijlocul certei şi a mutat puţin cablul de la telefon. De parcă ar fi fost coregrafiat pe muzică, Ace a făcut un pas înapoi şi s-a împiedicat de el. A căzut grămadă, strigând surprins.

Shoe n-avea nevoie de mai mult. S-a ridicat din spatele biroului, şi-a dat părul la o parte din ochi, iar sângele care i se prelingea din obraz i-a mânjit faţa şi mâinile. Ţipând

furios, s-a năpustit asupra lui Ace și au alunecat amândoi pe podeaua placată cu gresie, iar Ace s-a izbit cu capul de ea. Am simțit cum lumea sughite când soarta s-a schimbat și am luat o gură de aer, căci mi s-a părut că am nevoie de ea.

— Ăsta nu-i un joc, Ace! a strigat Shoe nebăgându-ne în seamă pe mine și pe Nakita. Sunt oameni în carne și oase, care au familii și copii!

— Și de ce mi-ar păsa? a mormăit Ace, iar Shoe s-a tras puțin înapoi și l-a lovit de două ori, prima dată în burtă, ca să-i taie răsuflarea lui Ace, apoi, cu pumnul stâng, în falcă.

Ace a gemut de durere, apoi a rămas nemișcat.

— Pentru că rănești oameni ca să te simți tu bine, a răspuns Shoe, ridicându-se nesigur în picioare și ducându-se la calculator.

Deasupra lor, îngerul a izbucnit în urale, iar lacrimile ei l-au scăldat și pe Ace, și pe Shoe. Ceva se schimbase. Speram doar că înspre bine.

Sprijinindu-se de birou, Shoe a conectat iar tastatura și a apăsat câteva taste înainte să se răsucească spre mine și să afișeze un zâmbet obosit.

— E acolo, a spus el, apoi ceva mai tare, spre Ace: e acolo, morman de rahat ce ești! N-am de gând să fiu învinuit pentru asta! Nici pe departe!

M-am holbat năucită la Shoe, întrebându-mă dacă vom trăi cu toții un alt viitor sau dacă Ace avea să răstoarne iar situația.

„Dumnezeu să mă ajute! Asta o să fie viața mea?"

Ace și-a mișcat brațul, băgându-și-l sub el de parcă ar fi dat să se ridice. Nakita s-a îndreptat spre el și l-a călcat pe

spate, făcându-l să se lipească iar de podea şi să geamă. M-am uitat la îngerul lui păzitor, care răspândea acum o lumină strălucitoare şi ceţoasă.

— Nu încearcă nimeni să-l omoare, a clopoţit ea veselă, apoi a ţâşnit spre tavan când uşile morgii s-au deschis şi a intrat Barnabas.

Grace era alături de el şi am privit cu gura căscată de uimire cum cei doi îngeri păzitori au plonjat şi au plutit încoace şi încolo, într-un fel de salut ciudat.

— E reparat? Ce s-a întâmplat? a întrebat Barnabas, uitându-se la Nakita, care stătea acum pe Ace şi-şi verifica oja de pe unghii.

Shoe răsufla greoi pe scaunul cu rotile şi-şi tampona obrazul cu un şerveţel.

Nakita a ridicat din umeri, părând aproape dezamăgită că nu-l omorâserăm pur şi simplu.

— Madison trebuie să facă totul în modul cel mai complicat.

Şoseta mea era în celălalt capăt al încăperii şi, expirând, m-am dus s-o iau, apoi m-am aşezat pe gresia rece ca să mi-o pun. În gândurile mele nu răsuna nici măcar şoapta unei bătăi de inimă şi, după ce le simţisem pe cele ale lui Ace, îmi era dor de asta. Mai rău, eram obosită. Mă simţeam ireală şi subţire, de parcă o parte din mine ar fi fost încă pierdută undeva între clipa prezentă şi cea imediat următoare.

— Te-ai proiectat iar în viitor, a spus Barnabas, apropiindu-se de mine şi oprindu-se apoi nedumerit la picioarele mele.

Îmi pusesem șoseta și i-am făcut semn spre adidașii mei, care erau încă pe targă.

— A fost groaznic, a recunoscut Nakita, în vreme ce Barnabas îmi aducea încălțările. Parcă nici nu s-ar fi aflat aici.

— Nu mă simt prea bine, am spus, iar mâinile îmi tremurau în timp ce mă încălțam.

M-am uitat la craniile și la oasele încrucișate de pe șireturi și m-am întrebat dacă pot face asta. O mie de ani în care să fiu în interiorul oamenilor și să-i văd cum își distrug viața. Nu-i de mirare că pur și simplu Kairos își trimisese spintecătorii să-l omoare pe cel însemnat. O lacrimă mi s-a prelins pe obraz și mi-am legat nefericită șireturile imprimate cu cranii și oase încrucișate, făcându-le niște funde perfecte și îngrijite. Credeam că schimbaserăm soarta, dar era greu. Foarte greu.

— Ai eșuat? a șoptit Barnabas când m-am șters la ochi, iar eu am clătinat din cap.

— Cred c-am reușit, am răspuns, iar asta l-a nedumerit și mai mult.

— Ești OK, Madison? a zis Nakita.

Barnabas a întins mâna să mă ridice în picioare și n-am putut să fac altceva decât să încerc să nu izbucnesc în plâns.

Nici asta nu-mi prea ieșea.

— Sunt OK, am reușit în sfârșit să rostesc, clătinându-mă și încercând să-mi imaginez o viață întreagă de asemenea mizerii. Doar că o s-o iau razna. Atâta tot.

Nakita s-a ridicat de pe Ace cu o mișcare grațioasă. Idiotul a dat să se ridice, dar o tavă cu instrumente de morgă a alunecat cumva de pe un raft aflat în apropiere și i-au căzut

drept în cap. A gemut şi s-a prăbuşit la loc, iar Grace şi celălalt înger păzitor au părut să facă echivalentul îngeresc al bătutului palmei.

— E încă în viaţă.

Îngerul păzitor al lui Ace a chicotit şi m-am întrebat dacă va trebui să intervin înainte ca Ace să sufere atâtea accidente, încât să moară, dar mi-am amintit ura lui Ace străbătându-mă şi am hotărât că nu-mi voi face griji în această privinţă.

— Aşa trebuie să fie când te proiectezi în viitor? a întrebat Nakita şi m-a apucat de celălalt cot.

De cealaltă parte a mea, l-am simţit mai degrabă decât l-am văzut pe Barnabas ridicând din umeri.

— Nu ştiu. Ron nu mi-a spus niciodată. Dar Kairos? El a arătat vreodată atât de obosit?

Nakita a clătinat din cap, părând îngrijorată. Am oftat şi m-am sprijinit pe ei. Se terminase, dar mai erau multe de făcut. Îmi distrusesem dosarul, dar mai era probabil ceva şi pe sus. Şi tipul din dulap. Şi Shoe...

— Mi-e foarte foame, am spus, iar amintirea de a fi în interiorul lui Ace mi-a făcut rău. Putem să mergem să mâncăm un burger?

Nakita s-a întors spre mine la fel de uluită ca Barnabas. Am oftat şi m-am uitat la Shoe şi la Ace.

— Cu toţii? am adăugat. Mor de foame, am continuat, dându-mi şocată seama că aşa şi era. În plus, am spus încet, astfel încât Shoe să nu mă poată auzi, putem să ne ocupăm acolo de amintirile lor şi să-i lăsăm fiind prieteni sau ceva de genul ăsta.

În loc să-mi răspundă, Barnabas a cercetat morga din priviri.

— *Patch*-ul a fost instalat? l-a întrebat pe Shoe.

Shoe și-a tras scaunul până în dreptul calculatorului. Părea ușurat și a băgat CD-ul în buzunar.

— Da.

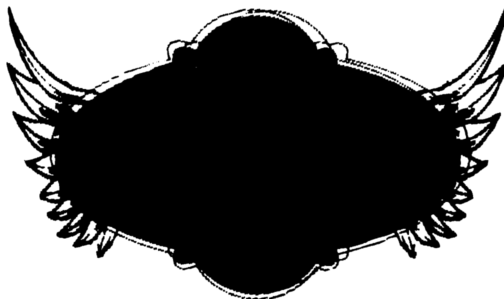
Barnabas s-a îndreptat de spate și i-a făcut semn Nakitei să-l ia pe Ace.

— Hamburgerii sună foarte bine, a spus el neobișnuit de entuziasmat.

Probabil că o să ieșim fără probleme din spital chiar și după ce-i dădeam tipului drumul din dulap. Doar erau cu noi doi spintecători și doi îngeri păzitori.

Gândul la cartofii prăjiți și sărați și sucul rece m-a făcut să-mi lase gura apă pe când îi urmam pe Barnabas, pe Ace și pe Shoe pe coridorul pustiu. Eram obosită și deprimată… și înfometată. Nu era finalul la care mă așteptasem. Oare câștigasem? Chiar nu aveam habar.

Presupuneam că o să aflu cu timpul.

Ketchupul — dulce, cu aromă intensă — a picurat de pe cartofii prăjiți până ce i-am îndesat în gură, după care mi-am lins sarea de pe degete.

— Cățel din Hades, că bun mai e, am mormăit cu gura plină, întinzând mâna după suc și sorbind cu paiul.

Bulele mi-au explodat în gură și am scos un „mmm..." de fericire în vreme ce mă întindeam să mai iau cartofi. Erau tăiați mai mare și fuseseră prăjiți perfect. Mi-am mai îndesat unul în gură. Nu mâncasem de atât de mult timp, încât mi se părea că mor de foame.

Deodată, mi-am dat seama că nimeni nu spunea nimic și mi-am ridicat privirea. Shoe stătea vizavi de mine în separeu. Nakita era la dreapta lui și își așezase cu grijă poșeta roșie pe masă, lângă ea. Barnabas stătea în stânga mea și lângă el se afla Ace, care se sprijinea tăcut și îmbufnat de perete, ținându-și niște gheață înfășurată în șervețele maronii lipită de frunte.

— Ce-i? am întrebat când am observat că se holbau cu toții la mine.

Nakita i-a aruncat o privire lui Barnabas, apoi a rostit încet:

— Nu te-am mai văzut niciodată mâncând... așa.

M-am întins ceva mai lent după încă un cartof pe care l-am mâncat din două înghițituri, nu doar dintr-una. Era târziu și localul era gol, cu excepția noastră, a chelneriței care număra banii din casa de marcat și a bucătarului care se uita urât la noi prin deschiderea din perete, dorindu-și evident să plece acasă.

— Mor de foame, am zis, sorbind puțin suc când, de fapt, îmi doream să-l dau repede pe gât. Și sunt obosită.

„Dar nu-mi bate inima. Absolut deloc."

Lângă mine, Barnabas s-a lăsat pe spate pe banchetă, amestecând nonșalant gheața din paharul de care nici nu se atinsese.

— E destul de scârbos, Madison.

M-am uitat la el și mi-am dat seama că e puțin invidios, judecând după atitudinea lui studiată cu grijă ca să pară relaxat.

— Te roade invidia? am întrebat țâfnoasă.

— Să zicem, a mormăit el, îndreptându-și privirea spre locul în care Grace și noua ei prietenă discutau, stând pe lustră, iar aripile le transformau în sfere de lumină de mărimea unei mingi de baseball pe care doar eu și spintecătorii le puteam vedea.

Mestecând un alt cartof, m-am strâmbat când mi-a căzut niște ketchup pe halatul de laborator.

— Cred că-i din cauză că m-am proiectat în viitor, am comentat eu şi mi-am tamponat pata. Am fost iar vie sau, cel puţin, aşa m-am simţit când m-am aflat în mintea lui Ace. M-am uitat la el şi m-am strâmbat a neplăcere. Chiar că eşti ceva, ştii?

Tipul a rânjit şi, mototolindu-mi şerveţelul, mi-am înăbuşit un căscat.

— Cred că mintea mea şi-a amintit cum e să-mi fie foame. Şi să fiu obosită. Cât e ceasul?

Fără să verifice, Barnabas a răspuns:

— E miezul nopţii.

— Mmm... Am făcut şerveţelul ghemotoc şi l-am aruncat peste cartofii prăjiţi. Încă îmi mai era foame, dar nu voiam să arăt ca un porc. Trebuie să merg acasă.

Nu era prea târziu s-o sun pe mama, aşa cum promisesem, fie că aveam şcoală a doua zi, fie că nu. Se culca foarte târziu, ca vampirii.

M-am uitat iar la Ace, care stătea serios în colţul separeului. Nu spusese mare lucru de când se trezise în camioneta lui. Din câte se părea, la şase dimineaţa n-avea să se petreacă nimic rău la spital. N-o să afle nimeni. Nu ştiam ce se va întâmpla cu Ace de-acum.

Shoe, pe de altă parte... i-am zâmbit când şi-a pipăit grijuliu falca acolo unde începuse deja să i se învineţească destul de urât.

— O să fii în regulă? l-am întrebat, iar el a tresărit.

— O să fiu făcut cu ou şi cu oţet pentru că am umblat la calculatoarele şcolii, a răspuns el şi i-a aruncat o privire lui

Ace. Dar ştiam asta dinainte. Însă nu plănuiam să stau în oraş până la miezul nopţii într-o zi de şcoală. În acest moment, nici că-mi pasă.

Ne-am uitat cu toţii la Ace, care ne-a arătat degetul mijlociu. Chelneriţa trebuie să-l fi observat, pentru că şi-a dres zgomotos glasul şi s-a dus să stea de vorbă cu bucătarul.

M-am uitat la farfuria în care erau cartofii prăjiţi, apoi am mâncat unul şi m-am simţit vinovată, fără să pot identifica motivul.

— Barnabas, poate trecem pe la Shoe pe-acasă şi-i facem pe mama şi pe tatăl lui să creadă că s-a culcat deja, am propus eu.

Barnabas a dat aprobator din cap, având un aer cam neglijent pentru gustul meu. Aproape viclean.

— Ar fi grozav, a spus agitat Shoe, trăgându-se mai departe de Nakita, şi m-am întrebat dacă îşi făcea probleme că-mi voi retrage cuvântul dat şi-i voi schimba şi lui amintirile.

Ace a aruncat pe jos ghemotocul de şerveţele umede şi s-a îndreptat de spate.

— Sunteţi cu toţii naşpa, a spus el în gura mare. O să rezolvaţi, astfel încât nimeni să nu-şi amintească nici măcar că a fost plecat?

— Gura! a şuierat Nakita, aplecându-se peste masă. Ar trebui să fii mort.

— Tu să taci! a exclamat el încruntându-se. Ţăcănito!

— Nu-mi spune aşa! a izbucnit ea şi a dat să se ridice, dar când îngerul păzitor a început să zbârnâie din aripi,

Nakita s-a aşezat pufnind înapoi. Eşti norocos, omule, a bombănit. Norocos.

Nu l-aş fi definit aşa pe Ace, dar avea dreptate. Încercase să-şi facă un renume omorând oameni şi dând vina pe Shoe şi singurul mod în care ar fi intrat acum în bucluc din cauza asta ar fi fost dacă Shoe ar fi intrat într-unul şi mai mare. Eram adepta onestităţii şi a acceptării criticilor, dar uneori... era mai bine să fii prevăzător.

Am oftat, m-am mutat spre marginea banchetei şi m-am ridicat. Venise vremea să mergem acasă şi mi-am înclinat capul, uitându-mă la halat. Îmi cam plăcea, chiar şi pătat cu ketchup. Poate că lansam o nouă modă la şcoală. Încă nu făcusem ceva cu adevărat nebunesc ca să ies în evidenţă. Asta dacă nu puneam la socoteală faptul că eram moartă, iar asta o ştia doar Josh. I-ar fi plăcut să mă poată ajuta în seara asta şi-mi lipsea.

— Trebuie să plecăm, am spus încet, aruncând o ultimă privire pofticioasă spre cartofi.

Barnabas s-a adunat şi s-a ridicat odată cu Nakita. Cei doi au schimbat priviri atotcunoscătoare când au ieşit din separeu. Ochii le deveniseră argintii şi m-am băgat în faţa lui Shoe.

— Shoe nu, am zis şi am întins braţul, ca să-i împiedic să-i şteargă memoria.

Barnabas şi-a dat ochii peste cap.

— Madison..., a început el, dar m-a străbătut o furnicătură slabă pe tâmplă.

Au simţit-o şi Barnabas, şi Nakita.

— Fost-a odată un cronometror, Ron pe-al său nume, a spus Grace dinspre lustră, a cărui karmă avea un prost renume. A venit cu-ntârziere, unii zic că soarta nu-i e în favoare. Eu cred doar că e prost grămadă.

Aşa e, nu rima, dar tot îmi plăcea.

— Vine Ron? am întrebat deranjată.

„Ce vrea? S-a terminat!"

— Dar ne ecranez! a spus Nakita, evident uluită.

— Se pare că nu suficient de bine, a comentat insinuant Barnabas, iar eu m-am simţit şi mai obosită.

Grozav. Iar se certau.

— N-o să-i permit să se ia de tine, m-a asigurat Grace, iar eu am zâmbit spre sfera de lumină care a ţâşnit dinspre lustră.

Ştiam că încă mi se citea recunoştinţa pe chip când Shoe a fluierat şi i-am urmărit privirea spre uşa din faţă, unde stătea Ron, de parcă s-ar fi aflat de la bun început acolo. Paul era lângă el, iar clopoţeii de la intrare nu sunau.

Ron părea iritat, cu o mână băgată printre faldurile tunicii lui largi, pe care şi-a proptit-o apoi în şold şi mi-a făcut semn cu cealaltă de parcă aş fi fost un copil neascultător. M-am uitat şi eu urât la el şi m-am mutat astfel încât să îl ascund pe Shoe, care stătea încă jos. Barnabas s-a pus în dreapta mea, iar Nakita, în stânga. Privirea lui Ron a zăbovit asupra hainelor ei tradiţionale de spintecător al întunericului, iar Nakita şi-a ridicat bărbia.

— Dacă n-aş fi văzut, n-aş fi crezut, a comentat Ron, observându-mi halatul şi adidaşii galbeni cu cranii. Gata cu

spintecarea. Cel însemnat e în siguranţă. Ei bine, e bătut, dar e viu, a adăugat el, uitându-se la cei doi îngeri păzitori. Am câştigat. S-a terminat. Ai pierdut. Du-te acasă, Madison.

Am tras aer în piept, încercând să-mi găsesc cuvintele. „Cel însemnat", am gândit, hotărând că era umilitor să etichetezi oamenii.

— Ace are un nume, am rostit încet, întrebându-mă cât de rău arătam, când am observat că Paul se holba la mine. Bună, Ron, am spus în sfârşit tare. Dacă te apropii, o să-ţi trag una direct în pendul. Ce vrei? După cum ai zis şi tu, ai câştigat deja.

Bărbatul cel scund a hârâit şi şi-a mijit precaut ochii mai întâi spre cei doi îngeri păzitori, apoi spre spintecătorii care mă flancau şi, în cele din urmă, spre Ace, care era în spatele nostru.

— Serafimii m-au trimis ca să-ţi ajustez amuleta, a răspuns el, luându-mă prin surprindere. Eu. Ha! Imaginează-ţi. Se pare că intri prea strâns în contact cu divinul.

„Intru prea strâns în contact cu divinul?" Exact aşa mă simţisem. Poate iadul prin care trecusem nu era chiar obişnuit.

Observând că mă uitam la el de parcă luasem o supradoză de medicamente, Ron a înaintat printre mesele goale cu rapiditatea-i obişnuită, oprindu-se caraghios de brusc când Barnabas a întins braţul în semn de avertizare, iar Nakita şi-a scos deodată sabia. Chelneriţa a scos un ţipăt înăbuşit, ascunzându-se în spate şi cerând telefonul, bâlbâindu-se.

„Din ce în ce mai bine."

Ron s-a oprit frustrat, cântărind situația. Barnabas și-a încrucișat calm gleznele și s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se de masă, arătând foarte bine îmbrăcat cu tricoul lui fără pretenții și blugii negri.

— Nu te atingi de ea... Chronos, a spus calm și încet spintecătorul, iar în voce i se citea amenințarea.

Ridurile lui Ron s-au accentuat.

— Înapoi. Predecesorul ei e mort. Cine o să-i mai ajusteze amuleta? Tu? Sunt aici în calitate de superior al cronometrorului, la ordinele serafimilor. Crezi c-o să le încalc? Cum te-aș fi găsit altfel, ecranat fiind?

De cealaltă parte a mea, Nakita fierbea de furie și strângea mai tare mânerul sabiei.

— Poate, dacă ai avea impresia că poți să scapi basma curată, a răspuns ea, iar Paul, de care uitaserăm aproape cu toții, a înaintat puțin.

— Nu îi ești superior, Ron. Ești doar mai în vârstă, am spus, apoi i-am aruncat o privire lui Paul, căzând pe gânduri.

Mă ajutase până să-l lovească Nakita. Presupuneam că până dimineață ochiul avea să i se învinețească. Nu mă va mai crede niciodată. Am cântărit pe de-o parte șansele ca Ron să pună în aplicare vreun plan viclean și, pe de altă parte, șansa reală ca amuleta mea chiar să nu fie acordată corect. Nu voiam să trec din nou prin iadul ăla și nici să vină un serafim, s-o repare el. Ron nu părea obosit sau abătut și se proiectase și el în viitor. Evident, ceva era în neregulă cu mine... din nou.

— Are dreptate. S-a terminat, am zis, apoi mi-am scos amuleta şi i-am aruncat-o lui Ron.

Ron a prins piatra montată în firele argintii. Barnabas a înţepenit, iar Nakita aproape c-a făcut o criză de nervi, adoptând o poziţie agresivă lângă mine. Era o mişcare curajoasă din partea mea, dar încercam să-i demonstrez lui Ron că nu mă temeam de el. Chiar dacă, de fapt, mă temeam. N-aş fi făcut-o niciodată dacă n-aş fi avut doi spintecători şi doi îngeri păzitori în apropiere. Nu credeam că mai pot suporta să arunc încă o privire stelelor crude şi nefiltrate, văzute prin intermediul divinului.

— Repar-o, am spus şi am oftat, simţindu-mă goală fără amuleta mea. Nu pot să suport mai mult de două asemenea proiectări în viitor.

— Două? a repetat Ron, uitând de amuleta pe care-o ţinea în mână. A fost mai mult de una?

I-am zâmbit, dar n-am deschis gura. Puteam să aud o conversaţie înnebunită având loc în spate, dar măcar bucătarul nu-şi făcuse apariţia cu o puşcă încărcată. Deocamdată. Barnabas şi Nakita au schimbat o privire şi, oftând teatral, spintecătorul întunericului s-a furişat spre uşa bucătăriei. Ea a şovăit, apoi şi-a făcut sabia să dispară. Cu părul dat pe spate, a împins uşile duble şi a intrat. S-au auzit imediat ţipete şi am aşteptat cu toţii să se audă două bufnituri înainte să ne întoarcem iar unii spre ceilalţi.

Uitându-se la Barnabas, Ron a înaintat şi mi-a întins amuleta.

— Trebuie s-o porţi ca s-o pot ajusta, a explicat el.

Am așteptat până ce a ieșit Nakita, după care am plecat le lângă Barnabas. I-am aruncat o privire rapidă lui Shoe și n-am încruntat. Părea înfricoșat. Mi-am ținut respirația i mi-am trecut șnurul simplu peste cap, apoi m-am crispat ând Ron a apucat piatra între degete. Mă încrezusem o ată în el. N-aveam s-o mai fac.

Când amuleta a răspândit o lumină roșiatică, n-am mai trâns din dinți. Ușoara durere de cap pe care nici nu-mi ădusem seama că o am a dispărut și am expirat, fără să nai simt că trebuia să-mi țin cumpătul.

Ron a dat drumul amuletei. Barnabas și-a dres glasul, rând evident să trec iar lângă el, dar n-am făcut-o, iar Ron fost cel care s-a mișcat primul, cu o precauție nouă.

— Mersi, am rostit sec. Îți sunt recunoscătoare.

Părând stânjenit, Ron i-a aruncat o privire lui Paul, apoi ıi Shoe.

— Ți-am ajustat atracția asupra divinului, a spus el țâfos. Predecesorul tău era în viață. Tu nu ești. O să aibă neoie de reglaj. Și-a frecat palmele și s-a dat înapoi. Nu știu e-ai sperat să obții astfel. Ai dat totul peste cap. Câtor oaıeni trebuie să le fie schimbate amintirile? a întrebat el.

Shoe și-a târșâit picioarele și m-am mutat ca să-l ascund.

— Câtorva, am răspuns. Și acum, că ți-ai băgat din nou asul, s-au mai adăugat câțiva pe listă. Ne ocupăm noi de sta. Și ce vrei să zici că am dat totul peste cap? Mie mi se are că am îndreptat situația. N-a murit nimeni.

Paul a înaintat până în dreptul lui Ron, iar bărbatul mai ı vârstă a arătat nepoliticos cu degetul spre mine.

— Slujba ta te face o *criminală*, Madison, a spus el, iar Barnabas s-a crispat. Poate că nu omori cu propriile mâini, ci prin ceea ce faci. Faptul că încerci să-ţi alini conştiinţa încercând să salvezi oameni ale căror suflete nici măcar nu se află în pericol doar dă totul peste cap şi e absolut inutil.

„Absolut inutil?", m-am gândit şi mi-am ridicat bărbia, făcând un pas în faţă.

— Am murit o dată şi, crede-mă, cei pe care i-am salvat şi-ar fi dorit asta. Eram foarte aproape de el şi am tresărit când Barnabas m-a tras înapoi. Am salvat trei vieţi, am adăugat, aflată în siguranţă pentru că el mă ţinea de braţ. Patru, dacă-l pui la socoteală şi pe Shoe, care n-a fost învinovăţit pentru faptele lui Ace. Mâine se vor bucura *cu toţii* de soare. La naiba, eram pe cale să plâng din nou. Mie asta mi se pare că-i bine! am încheiat eu înfierbântată şi m-am şters la ochi fără să-mi pese că mă vedea Ron.

Şi chiar era bine. Desigur, mai era şi problema proiectărilor în viitor, dar nu credeam că voi mai trece iar printr-un asemenea coşmar. Amuleta trebuie să fie reglată. „Mulţumescu-ţi, Doamne, că l-ai trimis pe Ron."

— Poate că le sosise ceasul, iar tu ai stricat totul, a comentat Ron şi s-a uitat la ferestrele întunecate, gândindu-se că era cazul să plece.

I-am zâmbit şi m-am gândit că, în ciuda vârstei lui, eu fusesem undeva unde el nu ajunsese. Poate de-asta eram sortită să devin cronometror al întunericului.

— Asta-i soarta, Ron, iar tu nu crezi în soartă. Sau crezi?

Când şi-a dat seama că repetasem practic ceea ce-i spu-
e un serafim cu nici două luni în urmă, n-a mai fost atent
parcare.

— Bine, tu câştigi, am zis eu. Felicitări! Mormanul ăla ne-
ositor din colţ e în siguranţă. Are un înger şi toate cele.
te împiedică nimeni să pleci. Avem multe de îndreptat.
am gândit la cei doi din bucătărie. Oameni cărora să le
rim noi amintiri, am adăugat eu, iar Shoe şi-a dres gla-
în spatele meu.

— Soarta e doar o scuză, a trântit-o Ron. Nu ştii ce vor
ge oamenii. Poate că Ace s-ar fi schimbat într-o bună zi şi
ă toate astea.

— Greşit! am izbucnit eu, iar Paul a căzut pe gânduri.
ă n-am de gând să mă cert cu tine. Fie că accepţi, fie că nu,
d în liber-arbitru la fel de mult ca tine. Însă mormanul ăla
rahat, am spus şi am arătat spre Ace, care auzea totul, dar
ne băga în seamă în vreme ce-şi oblojea rănile, n-avea de
nd să se schimbe fără o intervenţie în forţă. Acum s-ar
tea s-o facă, dar nu aşa cum îl lăsaseşi tu, ştiind că are un
er păzitor şi un cartonaş cu „scapă gratis de moarte".

Urechile lui Paul s-au înroşit. Ron s-a întors spre el, iar
ica i-a foşnit.

— Vrei să pleci odată? am spus, retrăgându-mă până în
ptul lui Barnabas. Şi ia-ţi şi ucenicul spion cu tine, am
ugat.

Paul a rămas cu gura căscată la auzul cuvintelor mele
castice, dar i-am făcut cu ochiul când Ron s-a uitat în altă
te, iar Grace a chicotit.

— Ar trebui să dai dovadă de mai mult respect. Ştie mai multe decât tine, a spus Ron, trăgându-l pe Paul mai aproape de el, iar Barnabas a pufnit.

— Cred că ştie chiar mai multe decât *tine*, Ron, am răspuns eu. Pleacă odată. Şi nu te lăsa spintecat pe drum afară.

Nakita se foia lângă mine, dar n-am băgat-o în seamă, în vreme ce Ron s-a răsucit pe călcâie.

— Haide, Paul, a rostit el pe un ton jos şi periculos.

Deodată, Nakita a izbucnit:

— Îmi pare rău că te-am lovit, cronometrorule în devenire.

Şi eu, şi Barnabas am tresărit. Era îmbujorată şi, când ne-a observat privirile inexpresive, a adăugat:

— Ce? Îmi pare rău. Nu pot să-mi cer scuze?

Stoic şi tăcut, Ron a dispărut pur şi simplu. Însă Paul se afla încă aici. Târşâindu-şi sandalele pe gresie, Paul s-a uitat la spaţiul gol de lângă el, acolo unde se aflase Ron.

— Ăăă, a mormăit el, apoi ne-a privit. Mersi, Nakita. E în regulă.

— Ştii c-am spus asta doar ca să te lase în pace, nu? am zis, iar Paul şi-a atins nasul şi a zâmbit înainte să dispară la rândul lui, lăsând în urmă o dungă strălucitoare de lumină.

Expirând profund, Shoe s-a lăsat pe spătarul banchetei, bombănind.

Barnabas s-a aşezat şi el gânditor.

— Ai observat că amuleta cronometrorului în devenire are aceeaşi culoare ca a mea? a întrebat el.

— Serios? am spus eu, dar apoi mi-am dat seama cât de ciudată era întrebarea lui Barnabas şi m-am întors spre el. E important?

Cu şirul gândurilor întrerupt, Barnabas se uita oriunde, numai la mine nu.

— Ar trebui să parcurgă spectrul până la roşu. Ochii spintecătorului s-au aţintit asupra mea. Pun pariu că Ron nu-i deloc încântat de asta.

Am dat să deschid gura în timp ce mă întrebam ce putea să însemne asta, dar Barnabas şi-a dres glasul şi s-a uitat la bucătăria cufundată în linişte.

— Trebuie să plecăm. Nakita, te-ai ocupat de bucătar şi de chelneriţă?

Nakita făcea o poză lustrei prăfuite, ţinând aparatul de fotografiat într-un unghi foarte ciudat.

— Sunt bine, a răspuns ea şi s-a uitat la ecranul aparatului. Unde ţi-e portofelul, Madison? m-a întrebat ea. Tot în camionetă?

— A, da! am exclamat eu şi m-am întors spre farfuria cu mâncare. Şi telefonul e tot acolo.

Dar când m-am uitat la cartofii prăjiţi aurii şi crocanţi, am şovăit să întind mâna spre ei. Zâmbetul mi-a dispărut încet şi a fost înlocuit de disperare.

— Nu-mi mai e foame! m-am văicărit eu, iar Nakita a clipit spre mine. Nu pricepi? am strigat şi m-am uitat la amuletă. Mâncam pentru că amuleta mea nu funcţiona cum trebuie. Ron a reparat-o, iar acum nu-mi mai este foame!

— Slavă cerului, a mormăit Barnabas şi s-a îndreptat de spate. Era foarte scârbos, Madison.

M-am lăsat deprimată pe banchetă.

— Dar îmi place să mănânc, am spus cu tristeţe.

La naiba, nu era corect! Am pipăit nefericită un cartof. Grace a coborât şi mi-a încălzit mâna când m-a consolat în singurul fel în care a putut — asta până ce i-a venit o poezie în minte.

— Fost-a odată o fată căreia cartofii-i plăceau, a început Grace, iar Barnabas a scos un sunet de exasperare.

— Portofelul tău, Madison? a repetat Nakita.

— A, mda, am murmurat şi m-am ridicat.

— Îmi pare rău, Madison, a spus Shoe, evident neînţelegând de ce cartofii prăjiţi erau atât de importanţi pentru mine, dar dându-şi seama că eram supărată.

— E OK.

Ţinându-mi capul plecat, m-am îndreptat spre uşă, încetinind când amuleta a părut să atârne grea şi aproape să se încălzească, dar un gând care mi-a apărut brusc în minte m-a făcut să mă opresc. Cum de ştiuse Nakita că portofelul meu era în camionetă?

M-am răsucit suspicioasă spre masă, iar suspiciunea mi-a fost confirmată când am văzut că ochii lui Barnabas deveniseră argintii.

— Ce... stai! am exclamat, năpustindu-mă spre masă. Shoe! Nu te uita la el!

Barnabas a întors capul spre mine. M-a străbătut un fior de frică la vederea ochilor lui ciudaţi, argintii şi lucind cu o lumină sfântă. Vizavi de el, la masă, Shoe a icnit, rupând influenţa pe care o exercita Barnabas asupra lui şi plecându-şi capul. Ace se holba deja în gol, cu gura deschisă, aflându-se încă sub puterea lui Barnabas.

— Madison! a lătrat Barnabas, cu ochii încă strălucindu-i :ând Shoe şi-a frecat faţa şi a clipit.

L-am tras pe Shoe în sus şi l-am scos din separeu.

— Nu şi Shoe, am spus. I-am promis că-şi va putea ıminti.

Barnabas şi-a încleştat fălcile şi s-a încruntat.

— Madison…, a bombănit el, iar ochii îi erau iar căprui.

— Mda, aşa mă cheamă, am spus eu înfierbântată. Malison Nebuna. Eu îţi spun că Shoe îşi poate aminti şi sunt efa ta.

Grace a scos un „Ooo…" prelung şi al doilea înger păzior de pe lustră tăcu, încetând să mai bată din aripi ca să lispară. Barnabas şi-a mijit ochii şi s-a întors pe banchetă :a să mă cântărească din priviri.

— Nu, nu eşti, a zis el, iar Nakita şi-a târşâit picioarele n spatele meu. Sunt macabru. Pot să plec de-aici oricând ım chef.

„N-ar face asta", m-am gândit, intrând în panică.

— Aaa, da? am spus, aproape provocându-l.

— Mda, a confirmat Barnabas, evident deloc mulţumit.

Lângă mine, Shoe părea înspăimântat. Am tras încet aer n piept, încercând să găsesc un mod prin care să nu-l îndepărtez pe Barnabas. Fusese de faţă când murisem, încercase să mă salveze, crezuse în mine. Avusesem încredere în el şi probabil că era singurul care mă putea înţelege cu adevărat.

— Mda, am zis mai încet. OK. Îmi pare rău. Ai dreptate. Nu sunt şefa ta.

M-am întors spre Nakita şi am văzut că avea ochii mari şi speriaţi.

— Nakita, nu sunt nici şefa ta, dar aceasta este spi rea mea şi-mi doresc ca Shoe să-şi amintească.

— Ba da, eşti, a replicat imediat Nakita, iar sigurar vocea ei l-a făcut pe Shoe să se încrunte. Am jurat supun voinţei şi poruncilor tale.

Eram atââââât de bucuroasă că Ace ieşise din e(Era suficient de stânjenitor că Shoe asista la discuţie.

— Lumea în care sunt şefa ta nu e cea în care vr trăiesc, am spus, încercând s-o fac să înţeleagă.

M-am uitat rugător la masă.

— Barnabas, i-am spus lui Shoe că-i voi permit amintească de noaptea asta. Te rog.

— Eu nu i-am promis, m-a contrat el încordat, c mai era furios pe mine.

— Te rog, mi-am încercat eu încă o dată norocul.

Barnabas a părut să se facă mai mic atunci când a rat şi a gesticulat lejer din mâini.

— Nu-i pot permite să meargă încoace şi încolo şti s-a întâmplat! Pur şi simplu nu se face aşa ceva!

— De ce nu? l-am întrebat eu de-a dreptul. Cun schimbe oamenii vieţile dacă nu-şi amintesc? Prin Astea-s bălării.

— Bălării? a repetat Nakita, evident nedumerită.

— Vrea să-şi amintească şi Shoe, şi Ace, m-am h dintr-odată. Să nu aibă niciunul amintiri false.

Barnabas s-a uitat la Ace, care încă mai clipea prc în gol.

— Nu! a exclamat el, îndreptând un deget spre mine, fapt care i-a făcut pe îngerii păzitori să-şi şoptească şi să pună pariuri despre cum se va termina.

— N-o să se întâmple, a adăugat el tare, uitându-se furios la ele în vreme ce chicoteau. Astea sunt regulile, Madison.

M-am holbat la el, bătând uşor cu degetele unei mâini în blatul mesei.

— Holbează-te cât vrei, a zis Barnabas fără să mă privească. Eu le şterg amintirile.

L-am apucat pe Shoe de cot şi l-am tras în spatele meu.

— Ăăă, Barnabas? a spus în cele din urmă Nakita. Nu cred că-i o idee bună să refuzi cronometrorul întunericului, chiar dacă greşeşte. În cele din urmă, va putea opri timpul.

În spatele meu, Shoe a rostit încet:

— Vreau să-mi amintesc.

— Amintirile sunt tot ce avem, am spus, încercând să-l fac pe Barnabas să înţeleagă. De-asta luăm anumite decizii. Cum te-aştepţi să se schimbe cineva dacă îngropi trecutul în minciună?

Barnabas şi-a descleştat treptat fălcile şi am simţit gustul victoriei.

— O să ne creeze probleme, m-a avertizat el şi m-am îndreptat de spate zâmbind.

— Şi ce dacă? am răspuns eu obraznic. Shoe n-o să povestească nimic. M-am răsucit spre el. Nu-i aşa?

Shoe clătina din cap, încă îngrijorat.

— N-o să mă creadă nimeni. Spintecători macabri? Îngeri păzitori? Cronometrori? O să mă bage la nebuni.

Stând de cealaltă parte a mea, Nakita m-a linguşit:

— Cronometrorii se schimbă cu un motiv anume, Barnabas. Asta-i tot ce pare să facă Madison. Schimbă, schimbă, schimbă.

Barnabas s-a încruntat din nou.

— Ia-l de-aici, a mormăit el, iar eu l-am apucat încântată pe Shoe de braţ şi m-am întrebat dacă Barnabas doar mă liniştea, dar plănuia de fapt să se întoarcă mai târziu, când nu aveam cum să aflu.

— Şi cum rămâne cu Ace? am întrebat, simţindu-mă mare şi tare.

— Afară, a rostit încordat Barnabas. Îl ai pe Shoe. Ace nici nu intră în discuţie.

Am tras aer în piept şi-am dat să-l contrazic, apoi am şovăit când îngerul păzitor al lui Ace i-a dat târcoale de două ori lui Grace, apoi a zburat spre mine şi mi-a şoptit:

— Grace spune: „Fost-a odată un băiat într-un local, care se credea cel mai bestial. Nu era deloc bun, ci aproape nebun, pân-un înger i-a amintit ce-i capital."

„Nu zău?"

Barnabas a ridicat suspicios din sprâncene şi, refuzând să răspund întrebării lui nerostite, am început să dau înapoi, împiedicându-mă când privirile noastre s-au despărţit.

— Haide, i-am spus încet lui Shoe. Trebuie să-mi recuperez portofelul.

L-am apucat de mână şi l-am tras spre uşă.

— Cum rămâne cu Ace? a întrebat el, privind înapoi ιână ce i-am întors capul.

— Nu te uita. Cred că Ace va fi în regulă, am răspuns ând uşa s-a deschis cu un clinchet şi Nakita a oftat zgo-ıotos. Îngerul lui păzitor îl va bloca pe Barnabas.

Shoe s-a răsucit să vadă prin ferestre.

— Eşti sigură?

Era mai răcoare afară şi m-am bucurat că aveam halatul ιe mine când m-am cuprins în braţe şi am aşteptat. Nu-mi ra frig — dar dacă aş fi fost în viaţă, aş fi simţit asta.

— Mi s-a spus că heruvimii stau de-a dreapta lui Dum-ιezeu, am comentat eu, uitându-mă în sus la stele şi zâm-ind. Cred că pentru un înger păzitor e floare la ureche să ıfrângă aptitudinile lui Barnabas.

Tusea lui Shoe mi-a atras atenţia şi, în lumina de securi-ıte, i-am observat privirea speriată.

— Serios? s-a bâlbâit el, aruncând o privire spre local şi poi uitându-se la mine. Heruvimi, hm?

Am ridicat din umeri.

— Grace e heruvim. Dar promite-mi că n-o să sufli o orbă despre ce s-a întâmplat în seara asta.

Ţinându-şi capul plecat, a zâmbit şi şi-a agăţat vârful ιantofului într-o crăpătură din trotuar.

— Vrei să mint?

Nu m-am putut abţine şi am rânjit.

— Ei bine, eu sunt cronometrorul *întunericului*.

Am simţit un junghi în minte şi amuleta mi s-a încălzit, apoi s-a răcit. Era Barnaas, care şi-o folosea pe a lui, şi l-am zărit aplecându-se spre Ace. N-am fost surprinsă când Ace s-a trezit, iar pe chipul lui până atunci golit de orice expresie s-a citit ura, şi a exclamat:

— Poţi să te duci dracului, spintecătorule!

Barnabas s-a uitat enervat pe fereastră la mine.

— Madison! s-a plâns el.

Nakita a râs, hohotele auzindu-se slab prin geam.

— Ţi-am spus eu! Nu te pune cu ea!

Am zâmbit şi m-am întors. Shoe stătea în faţa mea, cu mâinile în buzunare.

— Nu vreau să uit asta, a zis gânditor Shoe. Nu vreau să uit nimic.

— N-o să uiţi, l-am asigurat încrezătoare.

Mi-a venit deodată o idee şi m-am sprijinit de zidul de cărămidă al restaurantului ca să-mi dezleg şireturile. Shoe m-a privit uimit până ce am scos cu totul şiretul de la unul dintre adidaşii galbeni.

— Poftim, i-am spus şi i l-am întins. Ca să-ţi aminteşti totul.

Mi se tăiase răsuflarea, iar eu nici măcar n-aveam nevoie să respir. Dacă mă credea ciudată sau ceva de genul ăsta?

Dar Shoe a zâmbit, iar eu am expirat uşurată.

— Mersi, a spus el şi l-a luat. Eu... ăăă... nu am... Ia stai, a adăugat, scotocindu-se în buzunar. Poftim, a rostit şi mi-a oferit un cupon de la Coteţul Găinilor. Însă nu mă aştept să-l şi foloseşti, a continuat el îmbujorat. Dar singurul lucru pe care-l mai am asupra mea e carnetul de conducere.

Am zâmbit şi, în lumina slabă, m-am uitat la cupon.

— Pa, Shoe, i-am zis, legănându-mă spre spate. Să ai o viață minunată. Să fii bun. Să iei decizii corecte. Am luat cuponul. Mersi, am încheiat eu.

A închis gura, părând stânjenit şi mulţumit în acelaşi timp.

— O să încerc, a spus în cele din urmă, apoi s-a încruntat când l-a văzut pe Ace prin fereastră. Dar n-o să fie uşor.

Am râs şi am pornit-o înapoi spre camioneta lui Ace, fiecare pas părându-mi mai mare decât era de fapt.

— Dacă ar fi uşor să fii bun, toată lumea ar fi aşa.

Shoe a dat aprobator din cap. Făcându-mi stângaci semn cu mâna, s-a răsucit şi a pornit-o pe trotuarul întunecat, mergând încet, dar căpătând încredere cu fiecare pas, până ce a ţinut capul sus. Întunericul l-a înghiţit treptat, iar sunetul paşilor lui s-a estompat până ce n-a mai fost nici urmă de el.

L-am mai văzut o dată într-o pată de lumină, apoi... a dispărut.

Când am deschis camioneta lui Ace şi mi-am luat telefonul şi portofelul, m-am simţit satisfăcută. Pielea moale încă era caldă de când veniserăm încoace şi, când mi-am îndesat portofelul în buzunarul de la spate, a făcut o umflătură incomodă. Portiera a scârţâit când am trântit-o. În depărtare, am auzit slab:

— Pa, Madison!

M-am sprijinit fericită de camionetă şi m-am uitat la stelele albe şi simple, aşteptându-i pe Nakita şi Barnabas să termine să-l ameninţe pe Ace. Sigur, poate că Barnabas era

furios pe mine, dar avea să mă ducă acasă, bombănind tot drumul. Dacă n-o făcea el, o făcea Nakita. Şi mai bine, mâine o să fie pe acoperişul meu, gata să-mi spună ce aş fi putut face mai bine. În seara asta nu murise nimeni. Şi nici mâine n-o să moară nimeni — cel puţin nu înainte să li se termine timpul alocat. Shoe o să fie aspru muştruluit la şcoală, dar ştia asta înainte să-şi facă de lucru cu computerele de acolo. Nakita începea să înţeleagă — aşa aveam impresia —, chiar dacă eşuase să-i salveze sufletul lui Ace recoltându-l mai devreme. Ace era în continuare un dobitoc, dar poate că învăţase ceva. Paul se gândea. Iar eu... eram obosită într-un mod plăcut.

Poate că, la urma urmei, fusese o noapte bună.

Epilog

— *Madison!*

Era un strigăt panicat şi am deschis ochii când cineva m-a scuturat puternic de umăr.

— Ce-i? am strigat şi eu, văzându-l pe tata stând înspăimântat lângă mine.

Eram în pat; razele soarelui pătrundeau în cameră. Dormisem? Nu mai dormisem de aproape trei luni.

Pe chipul tatei s-a citit uşurarea, iar cele câteva riduri i-au părut şi mai adânci.

— Am crezut că eşti..., a început el, apoi s-a răzgândit, mi-a dat drumul la umăr şi s-a îndreptat de spate. Ai întârziat, a spus el în schimb, părând ruşinat. La şcoală, a adăugat, iar eu am zâmbit.

Nu credeam că voia să zică „moartă de oboseală", dar, pe de altă parte, probabil că, întinsă acolo, chiar arătam moartă. Nu respiram. Nu era de mirare că mă scuturase.

— Cât de mult? am întrebat şi m-am ridicat în fund, clipind.

Nu-mi venea să cred că dormisem cu adevărat. Poate că proiectarea în viitor provocase asta. Mă afectase în multe feluri.

Tata a expirat şi s-a uitat prin cameră.

— Micul dejun e gata, m-a anunţat el, fără să-mi răspundă la întrebare.

Păcat că nu-mi era foame.

Am dat să mă ridic, apoi am încremenit când tata a luat halatul de laborator pe care-l atârnasem pe spătarul scaunului de la birou. Eticheta cu „Identitate necunoscută" se iţea din buzunar şi am intrat în panică. Habar n-aveam cum să-i explic prezenţa unui halat de laborator pe care scria numele Marty.

— Spune-mi că ăsta-i ketchup, a rostit încet, pipăind materialul pătat, iar eu am zâmbit.

— E ketchup. Am mâncat nişte cartofi prăjiţi după şcoală, am explicat, iar el a oftat. Îmi pare rău! Mi se făcuse foame!

Tata a tresărit şi a pus halatul la loc pe scaun, lângă ciorapii mei sfâşiaţi.

— Madison! a zis când i-a înşfăcat. Ce-ai făcut cu ştrampii ăştia?

— I-am tăiat. Toată lumea îi poartă aşa!

La naiba, n-aveam cum să scap cu faţa curată din asta.

— Erau nou-nouţi! s-a plâns cu voce tare tata şi i-a scuturat.

— Of, tată..., am spus, mândră de mine pentru că nu intrasem în panică. Tu nu ai purtat niciodată blugi tăiaţi?

Cu umerii lăsați, s-a uitat la unghiile mele date cu ojă neagră, ca să o ajut pe Nakita să se integreze, iar privirea i-a zăbovit asupra celor două unghii pe care le dădusem pe jumătate cu lac roșu.

— Ciorapi sfâșiați și un halat de laborator? Adidași fără șireturi? N-o să înțeleg niciodată moda asta.

M-am aplecat să mă uit la adidașii mei galbeni.

„Nu e modă, sunt doar pagube colaterale", m-am gândit eu.

— Dar măcar știu că mănânci, a adăugat el, uitându-se din nou la halatul pătat cu ketchup. Ce-ar fi să sari o vreme peste gustările de după școală și să mănânci acasă?

— OK.

M-am întins și am sperat că n-o să intre și în baie, unde tricoul meu rupt era aruncat pe jos. *Aia* chiar că ar fi fost greu de explicat. Mă simțeam destul de bine, dar mâncarea era ultimul lucru la care mă gândeam. Mai ales când tata s-a așezat pe marginea patului, lângă mine, și mi-a pus teatral telefonul pe noptieră.

„La naiba! Am uitat s-o sun pe mama."

— Vrei să-mi spui ceva? m-a întrebat el, uitându-se la telefon.

— Îmi pare rău. Am uitat s-o sun pe mama, am răspuns pe dată, dar el s-a încruntat și mai mult, dându-mi de înțeles că nu despre asta era vorba. Fără să am vreo idee, m-am jucat cu pătura, bucuroasă că mă schimbasem în cămașa de noapte după ce mă lăsase Barnabas acasă, chiar dacă asta însemnase că lăsasem ciorapii sfâșiați și halatul de laborator al lui Marty pe radarul tatei.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat şovăind.

„S-a întâmplat ceva? Chiar întrebasem asta? Nici că aş fi putut să par mai vinovată."

Tata a aşteptat să mă uit la el.

— Am primit un telefon ciudat de dimineaţă. Un tip pe nume Sneaker.

— Shoe[1]! mi-a scăpat înainte să-mi amintesc să-mi ţin gura.

Pentru numele lui Dumnezeu! Şi-i zisesem lui Shoe să fie bun, când eu nu puteam să nu-l mint pe tata nici măcar cinci minute.

— Shoe? a repetat tata, împingând telefonul astfel încât să se alinieze perfect cu marginea noptierei. Îl cunoşti?

— Ăăă... da. Am ridicat din umeri, încercând să fac să pară că nu-mi pasă. Dar nu i-am dat niciodată numărul de telefon de-acasă.

„Barnabas?", m-am întrebat. Trecuse să-l vadă pe Shoe aseară şi încercase să-i schimbe amintirile? Pui de căţei morţi!

— Suntem prieteni prin corespondenţă? mi-am încercat eu norocul, străduindu-mă ca tonul să nu-mi pară întrebător, dar aşa a ieşit.

Tata a scos un sunet care-mi sugera că nu era convins.

— Voia să-ţi transmit că a fost suspendat şi că este, citez, „bun".

A ridicat din sprâncene şi a aşteptat o explicaţie.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil. Personajul reţine greşit numele, Sneaker (pantof sport) în loc de Shoe (pantof) (*n. tr.*).

— Serios?

Ce altceva aş fi putut zice? Nu-l puteam privi şi m-am foit în liniştea care se lăsase.

— Madison..., a rostit el, iar eu am dat cuverturile la o parte ca să cobor din pat pe partea cealaltă.

— Tată, tre' să plec, am trântit-o eu şi m-am dus după halatul de casă care era în baie. Am zărit tricoul rupt şi am trântit uşa. Am întârziat la şcoală şi trebuie să fac un duş. Nu ştiu de ce-a spus Shoe chestiile alea ciudate. E doar un tip pe care l-am cunoscut acum ceva vreme.

Acum ceva vreme, adică aseară, dar trecuse totuşi ceva timp.

Expirând încet şi lung, tata s-a ridicat.

— Ne vedem jos, a spus, părând dezamăgit. Ce vrei diseară la cină?

Am şovăit, gândindu-mă la ce aş putea ascunde cel mai uşor în buzunare.

— Supă şi cartofi prăjiţi, am răspuns, imaginându-mi că puteam s-o dau pe gât destul de repede şi uşor.

Şi chiar îmi plăcuseră cartofii de seara trecută. Dacă reuşisem să-i salvez viaţa lui Ace, o să pot şi să mănânc câţiva.

Tata s-a schimonosit.

— Supă şi cartofi prăjiţi? a repetat el, apoi a oftat. Dacă asta vrei... Micul dejun este gata. Să nu întârzii mult.

— N-o s-o fac, am zis şi m-am gândit că dacă aşteptam până în ultimul moment ca să cobor la parter, puteam s-o zbughesc pe uşă cu o felie de pâine prăjită, pe care să i-o dau lui Sandy.

Am zâmbit, i-am făcut semn de la revedere tatei când s-a oprit pe hol şi am închis uşa. M-am muştruluit singură când i-am auzit paşii pe scări. I-am *făcut semn de la revedere*? Ce *proastă* eram!

Nu minţisem când spusesem că vreau să fac un duş şi, încă îngrijorată, am intrat în baie să dau drumul la apă, apoi mi-am scos pijamalele. O bătaie uşoară la uşă m-a făcut să înşfac un prosop şi am strigat:

— Vin imediat, tată!

Dar nu tata mi-a răspuns.

— Ăăă, Madison?

Am îngheţat. Am crăpat uşa, cuprinsă de griji.

— Tu! am strigat, dând-o de perete când l-am văzut pe Paul stând în mijlocul camerei mele, cu fereastra larg deschisă şi rama cu plasă de ţânţari sprijinită de perete.

— Ce faci aici? am şuierat când m-am năpustit afară, apoi am încetinit, dându-mi seama că eram înfăşurată într-un prosop. Nu poţi să-ţi faci pur şi simplu apariţia! Tata e jos. Dacă te-ar vedea aici, şi-ar ieşi din minţi!

Paul s-a înroşit şi s-a tras de cămaşa încheiată cu nasturi şi băgată într-o pereche de pantaloni negri. Hainele îi erau încă destul de sobre, dar măcar nu mai era îmbrăcat ca un actor dintr-un film SF de aventuri.

— Scuze, a spus el fără să mă privească, părând în schimb fascinat de covor. Voiam să te întreb ceva şi Ron nu-mi prea slăbeşte lesa.

— Ce? am izbucnit eu, simţindu-mă foarte goală pe sub prosopul mare şi pufos.

Paul s-a uitat la mine, apoi în tavan.

— Crezi în liber-arbitru?

Am şovăit, iar apoi mi-am revărsat mânia.

— Da, am rostit încet.

Mă ajutase. Îi datoram câteva răspunsuri.

— Dar eşti cronometrorul întunericului, a declarat Paul, părând nedumerit.

— Aşa se pare, am spus sec, apoi am adăugat: nu prea are sens, dar aşa stă treaba. Imediat ce-mi voi găsi corpul, o tai de-aici. Doar dacă nu cumva... pot schimba lucrurile.

Paul şi-a târşâit pe covor pantofii lustruiţi.

— Nu vrei să fii cronometror?

Mi-am amintit de sentimentul cumplit de neputinţă pe care-l avusesem atunci când mă proiectasem în viitor şi apoi de bucuria mea când Shoe plecase teafăr şi nevătămat, având toată viaţa înainte.

— Nu mai ştiu.

— Poate c-ai primit de fapt slujba mea, a spus Paul, luându-mă prin surprindere.

M-am sprijinit de tocul uşii, apoi m-am îndreptat. Indiferent cât de tare aş fi încercat, n-aveam cum să par încrezătoare înfăşurată într-un prosop.

— Tu crezi în soartă? l-am întrebat.

Paul s-a strâmbat şi s-a dat înapoi, ca să se aşeze pe pervazul ferestrei deschise.

— Nu ştiu în ce cred. Dar Ron a plecat când Ace şi-a primit îngerul păzitor, iar tu ai mai rămas, încercând să salvezi vieţile oamenilor.

Am strâns mai tare prosopul, neştiind ce să spun.

— Trebuie să plec, a zis Paul şi s-a ridicat. Ar trebui să-mi exersez săriturile, dar, dacă nu mă întorc atunci când crede el de cuviinţă, mă detectează.

— Trebuie să fie frumos să ai un profesor, am comentat invidioasă, nedorindu-mi să plece. N-ai venit până aici doar ca să mă întrebi dacă eu cred în soartă.

Paul a ridicat dintr-un umăr.

— Nu. Am crezut c-ai vrea să ştii că Ron s-a uitat în viitorul amândurora şi a descoperit că nici Ace, nici Shoe nu sunt destinaţi să mai creeze şi alte virusuri. De fapt, Shoe o să lucreze pentru CIA şi o să dea de urma altor hackeri. Va fi probabil cel care va dejuca un atac informatic la începutul deceniului. Iar în acest moment, Ace se află într-o cameră capitonată pentru că vorbeşte despre spintecători şi cronometrori, dar va învăţa în cele din urmă să-şi ţină gura, o să iasă de la dezintoxicare, o să pună bazele unei formaţii numite „Ciorile topite" şi o să moară de o supradoză de droguri pe la treizeci şi ceva de ani.

— O, frate. E oribil, am şoptit, întrebându-mă dacă meritase.

Paul era netulburat.

— Toată lumea moare în cele din urmă. Muzica lui va impresiona oamenii, a continuat el. Îi va pune pe gânduri. Dacă e să mă întrebi pe mine, îngerul lui păzitor probabil că-i ţipă în ureche chiar acum, încercând să se facă auzit. Ace n-o să devină niciodată un sfânt, dar viaţa lui va avea un sens. Cel puţin, aşa cred.

— Mda, poate, am rostit, deşi încă nu-mi surâdea situaţia.

Poate ar fi trebuit să-i permit Nakitei să-l omoare. Să-i pună curat capăt. Oare sufletele neterminate mai primeau o a doua şansă? Încă o tură? De-asta spintecătorii luminii le luau din timp?

— Tu i-ai dat lui Shoe numărul de telefon de la mine de-acasă? am întrebat dintr-odată.

Paul s-a sprijinit cu o mână de tocul ferestrei, de parcă s-ar fi pregătit să plece.

— Voia să te anunţe că este în regulă. N-am crezut că te va deranja şi, pentru că nu am numărul tău de mobil, l-am căutat pe cel fix. Nu i-am făcut necazuri, dacă asta te îngrijora. Ron e furios. Paul a zâmbit şi, amintindu-şi, şi-a desprins privirea de mine. Îngerul păzitor pe care i l-am alocat lui Ace n-o să permită nimănui să-i falsifice amintirile lui sau ale lui Shoe. De-asta s-a uitat care le este viitorul.

Mai scăpasem de-o grijă şi, când Paul a dat să iasă, am zis repede:

— Mersi că l-ai oprit pe Ace.

Ţinând capul aplecat într-o parte, mi-a zâmbit, dezvelindu-şi dinţii.

— Cu plăcere.

Tata a strigat după mine de la parter şi m-am foit de pe un picior pe altul.

— Trebuie să plec, am spus, făcând semn din cap spre duşul care scotea aburi în spatele meu.

— Şi eu, a zis el, încălecând pervazul şi ieşind pe acoperiş.

— Îţi place de Ron? l-am întrebat deodată, iar el a şovăit, cercetând din priviri colţurile camerei mele.

— Nu ştiu, a răspuns încet. Mă învaţă multe lucruri, dar e absolut fanatic în privinţa ta.

S-a uitat în ochii mei, iar eu am dat aprobator din cap.

— M-a minţit. Mult. L-am făcut să arate rău în faţa unui serafim. O să crezi în continuare tot ce-ţi îndrugă?

Paul n-a răspuns, ci a întors capul şi a zâmbit.

— Ne vedem mai târziu, a spus el, apoi umbrele aruncate de ramurile copacilor au făcut ca silueta lui să se estompeze puţin câte puţin, până ce a dispărut cu totul.

M-am ridicat o clipă, să mă asigur că plecase.

— *Trebuie* să învăţ cum să fac asta, am şoptit, apoi m-am dus să fac duş.

„Hm, deci Ace devine muzician", m-am gândit şi am zâmbit când mi-am imaginat cât îl rodea probabil pe Ron faptul că eu — un cronometror al întunericului — îi arătasem celui pierdut o nouă cale, pe care el o apucase datorită eforturilor noastre, astfel că noi îi salvaserăm nu numai sufletul, ci şi viaţa.

Fusese soarta? Sau dreptatea spintecătorilor?